

HP
2002

З л а т к о

Е н е в

Паркът на призраците

ЕКСТАЗ

Златко Енев

Паркът на призраците

Екстаз

Берлин, 2014

Тази електронна книга ви се предоставя при условията на лиценза „Криейтив Комънс — Признание — Некомерсиално — Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5).

На Нерод

Отново и ...
разбира се

Паркът на призраците

Съдържание

Глава първа:	
Гласът отникъде.....	9
Глава втора:	
Пари убивам магия	20
Глава трета:	
Паркът	25
Глава четвърта:	
Великата борба	32
Глава пета:	
Какво се случи в гората	41
Глава шеста:	
Бягство от острова.....	50
Глава седма:	
На дъното	62
Глава осма:	
Царски прием	70
Глава девета:	
Облогът	81
Глава десета:	
Мачът	94
Глава единадесета:	
Троянският шаран	106
Глава дванадесета:	
По старите места.....	117
Глава тринадесета:	
Отколешни познати	128
Глава четиринадесета:	
Цитаделата	140

Глава петнадесета:	
Мравките.....	152
Глава шестнадесета:	
Разговор на ниско ниво.....	160
Глава седемнадесета:	
Бен.....	171
Глава осемнадесета:	
Винаги в крак с времето.....	182
Глава деветнадесета:	
Избавление.....	192
Глава двадесета:	
Схватката.....	211
Глава двадесет и първа:	
Неочаквана помощ.....	221
Глава двадесет и втора:	
За Хайно — само най-доброто.....	233
Глава двадесет и трета:	
Разплата.....	248
Глава двадесет и четвърта:	
Повторението е майка на знанието.....	260
Глава двадесет и пета:	
Двойни образи.....	271
Няколко думи за автора.....	279

Глава първа: Гласът отникъде

Ама че работа! Само до преди половин час времето беше чудесно, а сега, сякаш отникъде, се пръкнаха гъсти тъмни облаци, които започнаха да покриват небето със застрашителна бързина. Напорът на вятъра се усилваше все повече и повече. Дърветата и храстите в градината се огъваха и проскърцваха мъчително, а по улицата се носеха пъстри облаци от прах, стари вестници и пластмасови сладоледени кофички. С намръщени вежди и устни, свити в привичния ѝ упорит маниер, червенокосото Ане се опитваше да продължи работата по колибата, но вече беше ясно, че скоро ще трябва да се откаже.

— Тая колиба май няма да стане готова преди да се пенсионирам! — промърмори тя ядосано, после набързо събра разпилените по тревата инструменти и хукна към къщи, преследвана от първите дъждовни капки.

Тъкмо навреме! Вятърът вече бе започнал да хвърля цели шепи вода през отворения прозорец и сигурно хубаво щеше да намокри рисунките ѝ ако не беше се прибрала бързо. Навън се оформяше истинска лятна буря, яростна и шумна. Светлият слънчев ден бе изчезнал за броени минути, през прозореца сега се виждаше само сива дъждовна пелена, прорязвана от назъбените мечове на светкавиците. Ането светна малката лампа на работната маса и започна да се приготвя за рисуване.

Изминал бе около месец откак се бе върнала от Гората на призраците — омагьосаната страна, в която бе попаднала след като се опита да счупи играта, която ѝ бе подарил тайнственият господин Нерод Лапцев. Спомените за невероятните приключения, които бе преживяла там, все още не я оставяха на мира нито за миг. И, тъй като не се съмняваше, че ако започне да разказва, никой няма да ѝ повярва, а може би дори ще си навлече неприятности, тя бе започнала да рисува. На масата ѝ вече лежаха купища рисунки, едни от други по-пъстри и фантастични: поляната на паяка, воденичката на дядо Таралежко,

хралупата на госпожа Бухалица, мравунякът, къщата на призраците ... Мама, която беше направо поразена от внезапния творчески изблик на дъщеря си, веднага бе предложила да я изпрати на уроци по рисуване, но Червенокоска само бе изсумтяла сърдито. Уроци, дрън, дрън! Това, което ѝ беше нужно, нещото, за което тя не преставаше да мечтае нито денем, нито нощем, бе да се върне обратно, да срещне отново любимите си приятели, та ако ще и само за час-два. Какво ли правят сега Чарко и Бу? А елфите? Дали Бъз мухата все така си умира за мед? Ех, ако можеше да ги види поне за момент ...

Тя изпъшка с досада и погледна към закачалката, на която висеше старата ѝ раничка във формата на мече, направено от мъхест плат. Не, нито следа от живот ... Раничката, най-добрата ѝ приятелка в Гората на призраците, вярната спътница, която неведнъж я бе спасявала в трудни положения, беше се превърнала в най-обикновен предмет след като отново се завърнаха в къщи. Ането все още не можеше да се примири с огромната загуба. Животът без приятелството и съветите на раничката ѝ се струваше тъй скучен, че тя все още си поплакваше когато беше сигурна, че никой не може да я види. Ах, какво ли не би дала за да може само веднъж да поговори с нея отново!

По дяволите! Тя подтисна мрачните мисли и се наведе над рисунката. Този път се бе заела да рисува самия Нерод Лапцев — така както беше го запомнила от оная последна нощ, в която ѝ се наложи да се пребори с бобъра Хайно и неговите бандити-паяци. Вече беше оформила костеливата, но яка старческа фигура, оставаше ѝ само да довърши детайлите по олтара и огъня на вечната промяна. Мама сигурно отново щеше да я погледне с онай неразбиращ поглед, който така я дразнеше, а после пак щеше да разпитва откъде Ането си измисля всички тия невероятни картини. Добре, че тя не обичаше да чете „детски книги“ и Червенокоска всеки път се измъкваше с обяснението, че това са сцени от „Хари Потър“ или „Властелинът на пръстените“.

Междувременно бурята беше се превърнала в истински порой. Гръмотевиците кънтяха с такава мощ, че прозорците дрънчаха. Мама, каквато си е пъзла, сигурно всеки момент ще дотича за да види дали всичко е наред.

Сякаш прочела мислите ѝ, Мама се показва на вратата.

— Нали не те е страх, миличко? Това е само лятна буря, ще погърми малко и скоро ще премине, ти да не се притесниш?

Ането изсумтя презрително. Да се страхува от една буря? Само това оставаше. Ако мама я беше видяла през оная нощ, сама в тъмното срещу цялата банда, сигурно нямаше да задава такива въпроси.

— Не се безпокой, мамо — отвърна тя през рамо — Аз си рисувам тук, нали виждаш.

— Добре, добре. Да ти направя ли салата за вечеря или предпочитай филия с масло?

— Още не съм гладна. После ще ти се обадя, като огладнея.

— Добре, аз продължавам да работя. Ако ти потрябвам, обади се.

Уф, най-послед... Червенокоска започна да рисува с точни и уверени движения. Ето, вече се появиха очертанията на олтара, изграден от груби, неодялани камъни. Сега идва ред на огъня, който осветява всичко с призрачна синьо-зелена светлина. Остава само да нарисува паяците, препречили всички изходи от олтара и огромната сянка на бобъра Хайно, хищно надвесен над малкото червенокосо момиче...

— А-ане, помощ! — дочу се току до ухото ѝ хриптящ глас, пронизан от напрежение и болка — Не мога да се измъкна оттук! Помогни ми! Ане!

Червенокоска здравата се стресна. От уплаха така подскочи, че размаза почти готовата рисунка. С един ритник отхвърли назад стола, сграбчи от масата голямата ножица и се заоглежда диво, готова да се защитава. Луничките ярко се открояваха на побледнялото ѝ от страх лице.

В стаята обаче нямаше никого освен нея. Тя постоя неподвижно, докато ударите на сърцето ѝ малко се поуспокоиха, после направи няколко дебнещи крачки насам-натам. Беше сигурна, че не ѝ се е причуло, пък и не за първи път чуваше гласове, идващи от нищото. Но досега беше вярвала, че подобни неща се случват само в Гората на призраците, никога не беше допускала, че и тук, в нормалния свят, могат да я сподобят необясними явления.

Кра-а-ах! Гръмотевицата разтърси цялата къща, чу се как мама уплашено изпищя в съседната стая. В същата секунда лампите угаснаха. Ането забрави всичко и презглава се хвърли в коридора. В полу-

мрака здравата се сблъска с Мама, която също беше се спуснала към нея. Двете се вкопчиха в крепка прегръдка и, една от друга по-уплашени, започнаха да си нашепват окуражителни думи. Измина доста време преди да се успокоят и да се осмелят да огледат електрическото табло. Слава богу, там всичко беше наред и след като мама прещрака няколко бушона, лампите отново светнаха. Междувременно бурята беше започнала да утихва и страхът полека-лека ги напусна.

Въпреки това обаче Мама настояваше тази нощ Ането да спи при нея. Червенокоска се съгласи с мълчалива благодарност, защото и сама се чувстваше доста обезпокоена от странните събития. Разбира се, и през ум не ѝ мина да разказва на Мама за тайнствения глас, но мисълта да спи сама след един толкова необичаен ден ѝ беше повече от неприятна. Похапна набързо няколко залька, разгледа една комикс-книжка, колкото да не покаже, че е уплашена, а след това с благодарност се гушна до мама и се унесе начаса. Странни сънища я преследваха цяла нощ, огромни космати фигури на тънки крака току профучаваха покрай нея и изчезваха, преди да е успяла да ги разгледа добре. Най-после, след дълго въртене и подскачане, тя успя да заспи дълбоко, но на сутринта се събуди със странното усещане, че нещо тук се е променило, и то не на добре. Мама, която вече пиеше кафе в трапезарията, разсеяно я поздрави и отново се съсредоточи в сутрешния вестник. Червенокоска унило провлече крака към банята, набързо се изми и вече се канеше отново да се върне в кухнята, когато изведнъж я сграбчи недобро предчувствие и тя изтича в стаята си на горния етаж.

На пръв поглед тук нищо не беше се променило. Стаята на Ането, макар и по-малко разхвърляна от преди месец, все още си беше място, което мама наричаше „царството на творческия хаос“, а това означаваше, че само Червенокоска е в състояние да намери нещо в нея. Разбира се, малката палавница не се смущаваше ни най-малко от това — поне в нормалните дни, но днес всичко ѝ изглеждаше някак странно променено, така че тя мрачно се зае да подрежда разхвърляните играчки.

Погледът ѝ падна върху най-горния рафт ... и застина ... Рафтът беше празен. Секунда или две тя постоя като вкаменена, после се втурна през глава надолу по стълбището, ревейки с цяло гърло:

— Мамо, мамо!

— Какво става, какво се е случило? — Побеляла като платно, Мама се втурна насреща ѝ откъм кухнята.

— Играчките ми са изчезнали! Играчките, които ... поправих.

Без малко да каже „спасих в гората“, толкова беше развълнувана. За миг пред очите ѝ отново се заредиха страшни сцени... Но това вече беше минало, за щастие онази история беше приключила щастливо, макар и след многобройни изпитания...

— Изкара ми ума, детенце! Вече си мислех, че къщата гори. Няма ли най-после да се научиш да различаваш важните неща от дреболиите? Скоро ще станеш на десет години, а още се държиш като малко момиче!

— Мамо, сигурна ли си, че не си ги преместила някъде? — отвърна Ането, без да обръща внимание на хапливия тон — Много е важно, моля те, опитай се добре да си припомниш!

— Разбира се, че съм сигурна. Нали отдавна сме се разбрали, че ти сама се грижиш за стаята си. Ако нещо ми потрябва от там, винаги питам, преди да го взема ... за разлика от теб, например.

— Е, хубава работа — продължи Мама, като видя как очите на Ането се наляха със сълзи и тя седна на стъпалата, напълно отчаяна — Да не би за първи път да ти изчезва нещо? Сигурно си ги забутала някъде, след ден-два ще изскочнат сами от някое потайно място. Да не си ги забравила навън в колибата?

Ането седеше и я гледаше с невиждащи очи. Играчките бяха изчезнали! Ето защо цяла сутрин я измъчваше усещането за нещо нередно, за някакво непоправимо нещастие. Това значи било ... Макар и все още да не разбираше какво се крие зад тази загуба, тя вече беше уверена, че това не е случайно. Какво да прави сега? Към кого да се обърне, кого да моли за помощ? Ако дори само се опита да обясни на мама за какво става дума, тя сигурно ще я помисли за побъркана... Ането преглъщаше сълзите си и се опитваше да отблъсне отчаянието, което се напъваше да я премаже.

Мама я изглежда изпитателно.

— Ела, ела да потърсим заедно — каза тя загрижено. Очевидно бе почувствала, че зад покрусата на Ането се крие нещо повече от детска прищявка — Не може да са изчезнали така просто, къде ще отидат?

Двете претърсиха всяко ъгълче на детската стая, не оставиха чекмедже непреровено, но това не промени нищо. Игралките наистина бяха изчезнали и, както изглеждаше, нищо не бе в състояние да промени този печален факт. Отначало Мама не можеше да приеме случилото се на сериозно и все настояваше, че Ането сигурно ще ги открие след някой и друг ден, но след като претърсиха всяко възможно кътче недоверието ѝ се замени от обърканост, а след това даже от сериозно раздразнение. И, веднъж решила, че през нощта в къщата наистина са идвали крадци, тя започна да настоява да повикат полицията. Червеноска успя да я убеди, че това няма смисъл едва след като я попита как смята да обясни факта, че точно никакви стари детски играчки са привлекли вниманието на крадците. Тук вече Мама се засрами не на шега и, за да прикрие объркването си, веднага отиде да работи. Ането пък, която и без това искаше единствено да бъде оставена насаме, не се разсърди ни най-малко. Макар и сама да не разбираше нищо, тя не можеше да се раздели с усещането, че случилото се има някаква връзка с Гората на призраците. А, ако това наистина беше вярно, Мама не можеше да помогне с нищо, това беше единственото ясно нещо в цялата работа.

Тя приседна на леглото си, сграбчи глава в ръце и напрегнато започна да обмисля. Ако страхът ѝ не е напразен, то на всяка цена трябва да потърси контакт с господин Нерод Лапцев. Само той би могъл да ѝ помогне в това объркано положение. Но как да го стори? При последната им среща старият вълшебник бе обяснил недвусмислено, че няма намерение да поддържа връзката помежду им, дори бе казал, че се надява никога повече да не се срещнат! Не че ѝ беше сърдит, нищо подобно. Напротив, даже ѝ беше много благодарен, защото именно нейната намеса отново бе превърнала Гората на призраците в светло и спокойно място ... Но, както бе станало ясно от думите му, вълшебният свят на гората се нуждаеше от посетители само в случай, че там нещо не беше наред, а, слава богу, тия времена бяха отминали ...

И все пак! От вчера насам се бяха случили твърде много неща, които се нуждаеха от обяснение. Без помощта на вълшебника тя едва ли би се оправила в тая бъркотия. Ще трябва значи да пренебрегне указанията му и сама да намери начин да се свърже с него.

Но как? Тя се огледа безпомощно. Откъде да започне? Ех, ако само раничката би могла отново да се върне към живот. Тя сигурно веднага би измислила нещо много умно ... Ането напрегнато се вгледа в нея, очаквайки чудо ...

Раничката обаче продължи да виси безжизнено на закачалката, така че червенокосото момиче скоро се принуди да спусне очи и да потърси някакво по-малко вълшебно решение. Гората на призраците, Гората на призраците ... Какво друго беше ѝ останало от вълшебната гора освен играчките?

Тя се плесна по челото. Но разбира се! При последното си посещение господин Лапцев ѝ беше оставил още една малка играчка, последен спомен за гората и нейните обитатели. Къде ли я беше забутала? Тя трескаво започна да претърсва рафтовете. А, ето я, слава богу!

Играчката представляваше миниатюрно подобие на гората, затворено в малко стъклено кълбо. Ането го сграбчи и нетърпеливо го разтърси. Да, всичко е наред: кълбото се изпълни с облак от снежинки, които бавно се заспушаха обратно и започнаха да покриват хълмистата местност. Но ... Хей, почакай, тук нещо не е наред! Та това не е Гората на призраците! Или не съвсем ... Да, сега вече се вижда по-добре: това наистина е гората, но някак странно променена, подредена и разделена на големи правоъгълници като добре устроен парк. Добре, че все още могат да се различат познатите ѝ места, инак сигурно би помислила, че става дума за някоя друга гора.

Странно, какво може да означава това? Дали там се е случило нещо необичайно или просто играчката се е повредила? Ането се опита да разгледа по-добре миниатюрния пейзаж, но детайлите бяха толкова дребни, че даже и нейните остри очи не успяваха да различат нищо особено. Тя бръкна в чекмеджето на масата си, извади голяма лупа и започна методично да разглежда съдържанието на стъклената топка.

Това което откри, направо я потресе. Не само че гората беше подредена и прекроена наново, в нея бяха се появили и множество нови

постройки, които тя никога преди не беше виждала. На много места се виждаха причудливи куполи с най-различни форми: матово проблясващи сфери, лъскави пирамиди, кули, построени спираловидно по подобие на гигантски тирбушони, даже един странен замък, издигнат на остров по средата на реката ... Цялата местност беше опасана от широки и удобни пътища, по реката се движеха корабчета, а недалеч от водопада беше построена юзина, очевидно за производство на електричество. Но всички тия чудесии сигурно не биха стреснали Ането чак толкова, ако не беше огромният дисплей, който тя откри недалеч от реката. На него ясно се виждаше дебелият физиономия на Хайно, а над нея с големи светещи букви бе написано:

Добре дошли в Хайноланд™.

* * *

Червенокоска кръстосваше стаята и трескаво обмисляше какво да прави. Гората на призраците — Хайноланд? Не, не може да бъде, какво означава тази бъркотия? Даже ако всички горски обитатели най-внезапно са изгубили ума си, то поне Нерод Лапцев не би трябвало да допусне такова безобразие! Хайноланд? Как ли не!

— Нещо трябва да направя, нещо трябва да направя! — повтаряше тя и крачеше нервно наоколо — Тази работа не е чиста!

Но какво? Тя се огледа безпомощно. По навик погледът ѝ падна първо върху раничката, която все така висеше на закачалката, опърпана и безжизнена. Ех, ако ...

Не, раничката не може да ѝ помогне, ще трябва да се оправя сама. Тя отново сграбчи стъкленото кълбо и започна да го разтърсва безпомощно.

— Инатиш се ти, но накрая ще омекнеш, знам си аз.

Тя го повдигна до очите си и започна да го разглежда внимателно. Ето тук воденичката на дядо Таралежко, малко по-настрана блатото и поляната с орхидеите ... А това, което се движи там в ъгъла е ...

Червенокоска за малко не изтърва кълбото. Отсреща, диво размахала ръце и крака, я гледаше раничката. Ясно се виждаше как устата

й се отваря и затваря в напразно усилие да извика нещо, но до Ането не достигаше нито звук. Малкото момиче вече се чудеше дали не сънува. С крайчеца на едното си око добре виждаше висящата на закачалката неподвижна раничка, докато другото око — онова, което гледаше през сферата —, й показваше една съвсем друга раничка, жива, та даже бясна от усилието да каже нещо, което Ането не може да разбере.

Тя сне кълбото надолу и погледна отново. Няма съмнение, сега раничката е неподвижна. Така, а сега да опитаме отново да погледнем през него. Я гледай! Раничката е жива, мята се насам-натам и се опитва да каже нещо.

— Раничке — обади се Ането с пресипнал от вълнение глас — Чувааш ли ме?

Изкривеното отражение в кълбото трескаво закима с глава. Ушите на Ането забучаха и коленете й се разтрепериха.

— Ти какво, през цялото време ли беше жива?

Нова поредица от бесни движения. „Да, да, да“ — крещеше всяка частица от малкото телце на раничката.

Ането захвърли стъкленото кълбо на леглото, спусна се към приятелката си и я прегърна. Това обаче само я накара да се почувства малко странно, защото глупавото усещане, че прегръща една стара проскубана раничка не я напускаше даже и след като знаеше, че всъщност тя е жива. Беше й нужно нещо повече от видяното, за да повярва в магията. Без истински разговор всичко това приличаше на някакъв глупав, детински театър...

— Почакай, първо трябва да поговорим. Имам толкова неща да те питам.

Тя отново взе сферата, постави я пред очите си и каза:

— Значи така. Аз ще задавам въпроси, а ти ще ми отговаряш с „Да“ или „Не“. Май че това е единственото, което можем да направим в момента. Съгласна ли си?

Раничката закима бързо.

— Добре. Първо, искам да те попитам дали знаеш кой открадна играчките.

Отговорът беше „Да“.

— Хайно ли беше?

Тоя път раничката се поколеба малко, после нерешително поклати глава.

— Не разбрах много точно. Ако не е бил Хайно, то кой тогава? А, почакай! Да не би да са били паяците?

Раничката заподскача от възбуда. „Да, да, да.“

— По-полека, по-полека, ще вземеш да си скъсаш нещо. Значи така, сега вече поне знаем с кого си имаме работа. Не разбирам как е успял да ги прехвърли тук, но в момента това не е чак толкова важно. Имаш ли представа какво се е случило с гората?

Раничката я изглежда учудено и сви рамене. „Не разбирам.“

— Аха, значи още не си виждала какво става вътре в кълбото. Ето, хвърли му един поглед, но внимавай да не паднеш от закачалката. Гледката едва ли ще ти хареса, предупреждавам те.

Ането протегна сферата и я постави пред муцунката на раничката.

— Е, какво ще кажеш?

Физиономията на раничката се изпълни с такъв ужас, че нямаше нужда от никакви обяснения.

— Да ти кажа честно, и на мен ми се подвиват коленете като помисля какво ли може да е станало. Хайноланд ... Хубаво именце, а? ... Между другото, имаш ли представа какъв беше тоя глас вчера?

Раничката поклати глава отрицателно.

— Добре, за това ще мислим по-късно. Но тая промяна в гората никак не ми харесва. Ако можехме някак да разберем какво точно се е случило ...

Раничката размаха ръце и крака, сякаш се канеше да скача в празното. Ането я погледна изненадано.

— Какво, да не би да искаш да кажеш, че трябва отново да се върнем там? ... Хей, хей, ама ти сериозно ли? ... Хм, всъщност идеята никак не е лоша. И без това отдавна ми се искаше да го направя. Но как? Имаш ли някаква представа?

Раничката посочи към стъкленото кълбо, после замахна с лапа, сякаш държеше чук.

— Ама че съм глупава! — възкликна Ането — Такава проста идея, а да не се сетя сама! Хей, добре, че отново можем да си говорим. Понякога направо се чудя как преди съм се оправяла без теб.

Тя праметна раничката през рамо и затърси с очи големия чук. Сърцето и тупаше припряно, къде от радост, къде от страх. Задаваха се нови приключения.

Глава втора: Пари убивам магия

— Не може да бъде! Не може да бъде! — повтаряше Ането вяло и за кой ли път удряше с чука върху привидно крехкото стъклено кълбо.

Но нищо не се случваше...

Тя беше очаквала всичко друго — светкавици, буря, някаква всесилна магия, която да я пренесе във вълшебния свят както това се беше случило преди. Всичко друго, само не и това. При всеки удар чукът отскачаше високо, сякаш отхвърлен от мощна пружина, но кълбото си оставаше здраво и непокътнато. И, което беше най-обидното в цялата работа, магията отказваше да се задейства. Не се появяваше никакъв смерч, който да я сграбчи и засмуче навътре. Колкото и внимателно да се вглеждаше, тя не успяваше да открие ни най-малка промяна в миниатюрната гора, нищо, което да ѝ помогне да разбере къде греша и какво точно трябва да промени, за да задвижи вълшебството. Нищо. Ни най-малка помощ.

Но какво да прави сега? Тя безсилно разтърси кълбото. Снежните се завъртяха във весел вихър, после се спускаха обратно, покривайки гората с лъскаво покривало. Под светлината на слънцето то проблясваше с най-различни цветове, подобно на пъстроцветен килим... Хей, я почакай! Пъстроцветен килим? Откога насам снегът е станал пъстроцветен? Тук май има нещо. Червенокоска отново грабна лупата и се зае внимателно да изследва малките лъскави частици, от които беше съставено снежното покритие.

Това, което откри, направо я поразя. Оказа се, че всяка от снежните частици представляваше нищожно малка, но бляскава монета, направена от нещо лъскаво, което отразяваше светлината във всички цветове на дъгата. „Снегът“, значи, не беше нищо друго освен пари — много, безкрайно много пари, които застилах цялата гора с непроницаемо, плътно покритие.

Ането приседна от изненада. Гледай ти чудо! Гората на призраците е застлана от пари. И магията отказва да работи. Дали между тия две

неща има някаква връзка? Заеквайки от вълнение, тя разказа на раничката за неочакваното си откритие. След дълъг и бавен разговор, в който приятелката ѝ можеше да участва само с жестове, двете се разбраха Червенокоска да продължи изследването на кълбото, като незабавно уведомява раничката за всяко ново откритие.

Окурана, Ането се зае да разтърсва и разглежда кълбото с удвояна енергия. И резултатите не закъсняха. Първото, което ѝ се удаде да установи, беше, че „снегът“, т. е. парите, се въртяха над гората винаги в една и съща форма, при всяко разтърсване на стъкленото кълбо. Това откритие ѝ отне доста време, тъй като формата се очертаваше ясно само след дълго и упорито разклащане, но в края на краищата тя се убеди напълно. Да, нямаше съмнение — паричната вихрушка се въртеше над гората точно във формата на висока фуния, обърната с тясната част надолу. Или, казано по-точно, това беше точно формата на магическия смерч, който Ането през цялото време се беше опитвала да предизвика, само че паричният смерч очевидно беше всичко друго, но не и магически. Веднага щом кълбото престанеше да се друсва, той започваше да се уталожва и скоро изчезваше, превръщайки се отново в блестящо гладко покритие.

Като чу това, раничката направо полудя от вълнение. Тя дълго и отчаяно размахва лапи, опитвайки се да обясни нещо, което Ането така и не можа да разбере. Цял час се мъчиха, зачервени и изпотени от вълнение, но все нищо не ставаше. Накрая им се наложи да престанат, защото Мама и дума не искаше да чуе за липса на апетит и настояваше Червенокоска незабавно да слезе в кухнята за обяд. Малкото момиче знаеше от опит, че тоя спор не може да се спечели, тъй че накрая се съгласи, набързо излапа супата без дори да забелязва от какво е направена и отново се втурна обратно в стаята си. Продължиха прекъснатия разговор без да губят нито секунда.

— Почакай, почакай — мърмореше Ането и се почесваше от досада — Я повтори отново.

Раничката поднесе пръсти към устата си, сякаш искаше да наплюнчи нещо, после старателно се зае да брои въображаеми хартийки.

— Карти? Карти за игра? Не ... А-а-а, пощенски марки? Отново не ...
Добре де, какво броиш тогава?

Раничката трескаво започва стъкленото кълбо.

— А-а-а, пари ли искаш да кажеш?

У-у-уф! Раничката зажима в съгласие и изтри въображаема пот от челото си.

— Добре, значи първата дума е „пари“. Давай сега нататък.

Втората дума им отне още повече време. Бедната раничка размахва сабя, стреля с пистолет, та накрая дори започна да ръси бомби над стаята, докато Ането най-после разбра, че думата е „убивам“. При третата дума и двете бяха вече доста уморени, но след дълги усилия им се удаде да се разберат. Думата беше „магия“.

— Пари, убивам, магия. Брей, днеска май съм особено глупава, все още не мога да разбера какво искаш да кажеш. Чакай да пийна нещо, дано ми се избистри главата. А, така вече се чувствам по-добре. Хе! Я гледай, май наистина започвам да разбирам. „Парите убиват магията“. Това ли искаш да кажеш?

Макар и капнала от умора, раничката се разтrese от радост. Най-после бяха се разбрали!

— Аха, сега вече започвам да разбирам ... Хей, почакай, хрумна ми нещо ново. Я да ударим отново кълбото, но да гледаме по-внимателно вътре. Имам чувството, че може и да открием нещо интересно.

Гледайки съвсем отблизо, Ането замахна с чука и прасна кълбото. Резултатът надмина всичките ѝ очаквания. Само за няколко секунди пред очите ѝ се разигра истинска драма. Откъм средата на гората се надигна малко облаче, бързо се стъсти и започна да се върти, постепенно превръщайки се в познатия ѝ вълшебен смерч. Преди обаче то да е успяло да се разгърне и укрепне, върху него се нахвърли много по-големият паричен смерч, обхвана го в хищна прегръдка и го задуши, без да му даде възможност да излезе извън кълбото. Червенокоска побледня от гняв.

— Такава била работата значи! — изсъска тя, като стискаше юмручета. — Ето защо не работи магията. А ние блъскаме ли, блъскаме тук като идиоти. Почакай ти, скоро ще видим кой колко струва. И по-страшни неща от тебе сме виждали, ти какво си мислиш?

Но, разбира се, да се заканва беше много по-лесно отколкото наистина да промени нещо. Колкото и да се напъваше, тя не успя да намери никакво решение и прекара остатъка от деня в безсилно стискане на юмруци. Едва на следващия ден, когато полека-лека се успокои и се зае с методично изследване на кълбото, в главата ѝ започна да се оформя едно подозрение.

Работата беше там, че малките блестящи монети, макар и на пръв поглед разпилени напълно хаотично, всъщност като че се подчиняваха на някакви правила при движението си. Или по-точно, те застилаха само определени места от миниатюрната гора, като упорито избягваха едно тъглче, сякаш отблъсквани от невидима сила. Скоро Ането се убеди напълно — околността на призрачната къща, блатото, поляната с орхидеите, изобщо, всички познати ѝ места, оставаха винаги непокрити, макар и никак да не беше ясно защо.

Помогна ѝ отново лупата. След дълго и търпеливо наблюдение тя най-после успя да открие причината за странното поведение на паричните „снежинки“: при всяко докосване до тази част от играта те изчезваха без следа, сякаш се топяха като истински сняг.

— А-ха — промърмори Ането — Тоя път май ви спипах натясно. Раничке, гледай какво открих.

Тя набързо разказа за последното си откритие. Беше ужасно възбудена. А и как ли не? По всичко изглеждаше, че най-после е намерила решение на проблема.

— Всичко е много просто, разбираш ли? — шепнеше Червенокоска разпалено — Когато разтърся кълбото с всички сили, някои от златните пращинки все пак попадат върху нашите поляни и изчезват. А това означава, че след достатъчно дълго разтърсване те рано или късно ще намалеят. Искам да кажа, ще намалеят толкова, че вече няма да могат да сковават магията.

Раничката се почесваше замислено. Май не можеше да разбере съвсем добре мисълта на приятелката си. Все пак тя се съгласи и Червенокоска се зае усърдно да разтърсва стъкленото кълбо. Изминаха часове преди да се забележи, че усилията ѝ имат някакъв ефект, но накрая все пак започна да става ясно, че са на прав път. Малкият вълшебен смерч започна видимо да събира сили и наедриява, докато па-

ричният му събрат полека-лека губеше мощ и хватката му вече нямаше предишното въздействие. Най-после дойде и момента, в който Ането избърса потта от челото си, метна раничката на гърба си и, задъхана от усилената работа, изръмжа:

— Малко остава. Дръж се здраво, че скоро ни очаква полет.

Действително, лъскавите прашинки в кълбото бяха вече толкова намалели, че силата им беше изчезнала почти напълно. Очевидно моментът, в който вълшебният смерч щеше да се задейства, нямаше да се забави дълго.

Така и стана. Когато Ането за пореден път удари кълбото с чука, малкото облаче вътре изведнъж започна да расте с невероятна бързина. Не бяха успели даже да се уплашат, когато фунията на смерча вече се появи пред тях и започна бавно да ги поглъща, точно както това беше станало първия път.

— Най-после! — изкрещя Червенокоска ликуващо, но за повече думи не ѝ остана време: пред очите ѝ причерня, обхвана я немощ и само след миг тя полетя с главата надолу в празното ...

Глава трета:

Паркът

Ането лежеше на земята и бавно се съвземаше. Беше паднала не така удачно както първия път и сега пред очите ѝ се въртяха едри яркожълти звезди. Раничката, която не беше пострадала ни най-малко, подскачаше от радост: очевидно беше безкрайно щастлива, че отново може да се движи и говори свободно. Най-после Ането посъбра душа и успя да приседне, като се оглеждаше наоколо с премрежени от болка очи.

Гледката обаче скоро я накара да забрави болките. Макар и да беше ясно, че във вълшебния свят са настъпили сериозни промени, тя едва сега започна да разбира, че от старата Гора на призраците не е останало почти нищо ...

Намираха се на остров по средата на реката, която на това място се беше разляла нашироко, почти като езеро. От всички страни я заобикаляше огромен, добре благоустроен парк с фризирани зелени поляни, широки алеи и множество сгради с най-причудливи форми. Навсякъде се виждаха малки магазинчета за сувенири, стрелбища, кокетни беседки, детски въртележки с дървени кончета и колички, машини за измерване на силата и какво ли не още ... Но най-голямата разлика в сравнение с предишната мрачна и пуста гора беше, че сега тук направо гъмжеше от посетители. Хора, животни и растения щъкаха наоколо без да се смущават ни най-малко от взаимното си присъствие. Пуфтейки от жегата, бавно се разхождаха големи семейства диви прасета, татковците и майките лъснали от пот, вечно загрижени да не изгубят някое от малките си прасенца в хубави раирани костюмчета. Огромни палми в саксии, високомерни и превзети, щракаха със скъпи камери и по всякакъв начин се опитваха да покажат колко много презират тълпата, която щъкаше из краката им. Цели ята гъски, шумни като вестникопродавци, току прехвъркваха наоколо и, вечно любопитни, изпъваха шии да не би да пропуснат нещо интересно. Малки катерички, скокливи като пружинки, непрекъснато се

заливаха от смях и не пропускаха случай да се оплезят на надменните палми. Хопала! Една от малките скокливки се препъна в краката на седящото Ане и се отърколи в тревата като топка.

— Извинете, извинете ... — запелтечи катеричката, като неумело се опитваше да направи реверанс — Не ви забелязах, извинете. Много съжалявам.

Рунтавелката разглеждаше Ането, зяпнала от удивление. После лицето ѝ изведнъж застина от ужас, тя подскочи и се втурна да бяга, като крещеше с цяло гърло:

— По-о-о-мощ, мамо! Злата магьосница! По-о-омо-о-ощ!

Ането слисано гледаше подире ѝ. Какво означава това? С какво беше успяла така да изплаши катеричката, та нали дори не беше я докоснала? Объркана и озадачена, тя вече се канеше да продължи по-нататък, когато палавницата изведнъж се появи отново, тоя път придружена от родителите си.

— Ето я! Жива-живеничка, нали ви казах. С очите си я видях, не си измислям!

— Ама че си глупаче, изкара ми ума! — започна да се кара майката-катерица — Това е само артистка, която работи тук в парка. Забрави ли, че преди малко срещнахме и летящия часовник Чарко? И че крилата му бяха от пластмаса. Това е Хайноланд, детенце, тук са събрани закуп всички злодеи от историята, но не наистина, а само на ужким, за да забавляват децата. Като се разходим по-нататък сигурно ще срещнем и останалите членове на бандата — Бу летящите уши, Въз мухата ...

— Въз мухата — поправи я таткото, който досега само мълчаливо бе наблюдавал отстрана.

— Удивителна прилика, госпожице, наистина удивителна — обърна се той към Ането, като я разглеждаше с плахо възхищение — Аз идвам в Хайноланд не за пръв път и вече съм срещал доста от колегите ви, но, да си призная, такава прилика още не бях виждал. Ако не бяхме тук, сигурно и аз бих се уплашил, хе, хе ... Имате ли нещо против да си направим снимка заедно с вас? Искам да я покажа на съседите като се върнем в къщи, инак никой няма да ми повярва. Удивителна прилика, честна дума.

— Но да, разбира се — промърмори Ането объркано — Щом настоявате, моля...

Катеричките бързешком се наредиха около нея, а една друга рунтавелка защрака с лъскав фотоапарат. Не беше изминала и минута, а наоколо вече се събра голяма тъпна любопитни. Всички ахкаха и сочеха към Ането. Нареди се цяла опашка от желаещи за снимки, от всички страни се запротяха бележници с молби за автографи. Червенокоска съвсем се обърка. Изобщо не разбираше за какво става дума. Най-после успя да се измъкне, но едва след като излъга, че има спешна работа. Сподиряна от любопитни погледи, тя се мушна в първата по-закътана алея и побърза да се отдалечи колкото се може повече.

— Какво беше това? Раничке, ти успя ли да разбереш нещо? Защо всички се налепиха по мене? Откъде ме познават?

— Хм, имам чувството, че те вземат за някой друг. Не чу ли как малкото пицеше за някаква зла магьосница? А таткото пък бърбореше за голяма прилика. Изглежда, че много приличаш на някого, от когото тук всички се страхуват.

— Добре, но какво означават тия странни приказки? Ти чу ли го: „злодеи“, „членове на бандата“? Да не би нашите приятели да са замесени в нещо лошо?

— Хе! Чарко и злодейства... По-скоро ще повярвам, че слон може да ходи по въже — засмя се раничката — Не, това никак не ми се вярва. Зад тази работа се крие нещо друго, но не мога да разбера какво.

— На всяка цена ще трябва да узнаем нещо повече за тоя парк. Но как можем да поразпитаем без да се издадем, имаш ли някаква идея?

— Няма нужда да разпитваме, по пътя насам видях един информационен щанд. Там сигурно ще разберем поне най-важното.

— Отлична идея. Хайде, на работа, че не ми се иска да ме спипат още веднъж неподготвена.

Щандът, който раничката беше споменала, представляваше нещо като висока еднокрака масичка, само че вместо плот отгоре се намираще голям плосък монитор. До него се виждаше лилава телефонна слушалка.

— Хм, дали ще можем да се оправим с тая машинария? — каза раничката колебливо — Още не мога да забравя първата ни среща с Хайномата. Да не би и тук да ни очаква някоя изненада?

Ането неволно се почеса отзад. Хайноматът — машината, която фирмата на Хайно бе поставила при голямото блато, за да събира пари — здравата беше я натупала когато се опитаха да я надхитрят. Тя с усилие потисна безпокойството си.

— Щем, не щем, трябва да опитаме. Тук поне пари не искат, доколкото виждам. Да се надяваме, че тази машина е по-малко злобна от Хайномата.

Те се приближиха до щанда и започнаха да го разглеждат предпазливо, макар че там нямаше кой знае колко за гледане. В горната част на монитора беше написано „Информационна система Хайноланд™“, а под него се виждаше стилизираната фигурка на ухилено бобърче, което държеше над главата си плакат с надпис „Старт“.

— Мечка страх, мен не страх — измърмори Ането и докосна екрана на мястото, където се виждаше фигурката. Тозчас картината се промени. Сега отсреща ги гледаше дебела бобърка, която се усмихваше мазно.

— Добре дошли във вълшебния свят на Хайноланд, мили деца и родители! — започна тя да говори с тържествен, приповдигнат тон — Тук, в този огромен парк, вие ще имате възможността сами да преживеете някои от най-страшните приключения и битки, които господин Хайно трябваше да води през времето на великата борба. Но не се страхувайте! Чудовищата, тяхната господарка, както и всички нейни помощници отдавна вече са победени и се намират на сигурно място. Тук ви очакват истински вълнуващи моменти, но вие се намирате в пълна безопасност. Хайноланд е най-сигурното място в цялата Гора на призраците!

Ането гледаше със зяпнала уста. Какво означават тия глупости? Какви победени чудовища, каква господарка? В главата ѝ започваше да се оформя едно ужасно подозрение.

— Моля, чувствайте се като у дома си — продължаваше да говори дебелата бобърка — Ако се нуждаете от помощ, винаги можете да използвате тази информационна система или да се обърнете към няко-

го от служителите на парка. Хайноланд е огромен, но добре подреден. Където и да се намирате, винаги ще намерите множество указатели, които ще ви помогнат да намерите пътя към мястото, което търсите. А сега, желая ви приятно прекарване. Довиждане, и не се колебайте да ме повикате отново, ако ви потърбвам!

Сега на екрана се появи цветна карта на парка. Някъде по средата ѝ просветваше червена стрелка, над която беше написано: „Вие се намирате тук“. Дебелата бобърка се усмихваше от малък прозорец в горния десен ъгъл.

— Както виждате, да се намери пътя в нашия парк е детска игра — започна тя да обяснява — Развлекателният парк „Хайноланд“ е разделен на пет тематични области, които ние тук наричаме „светове“. В момента вие се намирате в централната част на парка, която принадлежи към „Света на призрачната опера“. От тук водят директни пътища до всеки от останалите светове. Недалеч от вас, ето тук — на това място тя се наведе извън прозореца си и почука на едно място по картата, което беше много близо до червената стрелка — се намира централният шоу-театър в Хайноланд. Всеки ден точно в петнадесет часа в него се представя шоуто „Великата борба“. Не го пропускайте! Това е най-вълнуващата част от нашата програма. Чрез него вие ще можете да преживеете част от историята. И, разбира се, отново да се убедите, че без неизмеримата смелост и подвизите на господин Хайно, всички ние сега щяхме да бъдем под властта на страшни, жестоки чудовища ... Но, да се върнем отново към нашия план. Най-горе в ляво на картата се намира първият от световите, наречен „Дино-свят“. В него се намират атракциите, свързани с историята на страшния динозавър, едно от петте чудовища, победени от господин Хайно. Вдясно до него се намира вторият свят, наречен „Свят на призрачния цирк“, където се намират атракциите, представящи борбата с безносия клоун ...

Тук Ането не можа да се сдържи и с все сила прасна с юмрук по монитора. Нещо вътре присветна и изпраця, образът изчезна.

— Какво правиш, полудя ли? — извика раничката уплашено — Ами ако ни видят? Какво, да ни арестуват ли искаш? Бързо да изчезваме отгук преди някой да ни е спипал!

Ането смучеше натъртения си юмрук и май хич нямаше намерение да бяга. От очите ѝ хвърчаха искри.

— Сега вече всичко е ясно! Разбираш ли какво са направили тези мошеници? Те са обърнали цялата история с главата надолу и са накарали всички да повярват, че ние сме чудовища, а те са герои! И че Хайно ни е победил, при това в някаква „велика борба“. По дяволите, всичко друго бях очаквала, само не и това! Негодници, мошеници, лъжци!

— Добре, добре, после ще говорим. Хайде, да изчезваме оттук преди да са ни хванали! — повтори раничката, докато я дърпаше настрана — Така или иначе сега не можем да направим нищо. Хайде де, престани да се дърпаш! Или искаш Хайно да те набута в кафез?

— Уважаеми дами и господа — стресна ги мощен глас, който идваше от невидими високоговорители някъде наблизо — Напомняме ви, че само след десет минути в главния шоу-театър на парка започва програмата „Великата борба“. Не пропускайте това великолепно зрелище! Моля, побързайте!

Двете приятелки се спогледаха въпросително. Дали да опитат? А защо пък не? В края на краищата, може би там ще узнаят нещо ново за парка. Не се колебаха дълго. Както обикновено, Ането взе раничката на гръб и забърза към сградата на шоу-театъра.

— Хей, Ане, я погледни там — обади се раничката изотзад.

— Къде?

— Ето там, магазинчето за сувенири. Виждаш ли какво продават?

Червенокоска се вгледа във витрината и ... зяпна. От огромен плакат насреща я гледаше собственото ѝ лице, разкривено в грозна, заплашителна гримаса. Цялата витрина беше пълна с най-различни книги, плюшени играчки, чанти, фланелки, пластмасови чаши и чинии, писалки, плажни дюшеци, детски играчки, какво ли не още ... И върху всички предмети, от първия до последния, беше нарисувано нейното лице — къде по-малко, къде повече страшно. Тя така се изненада, че напълно забрави накъде бяха тръгнали и, ако раничката не беше я подканила, сигурно щеше да гледа пъстрата витрина до вечерта. Все пак през цялото време тя сърдито сумтеше и се цупеше. Най-после не издържа, спря и, като се почесваше смутено, попита раничката:

— Хм, исках да те попитам нещо ...

— Какво?

— Първо ще трябва да обещаеш, че няма да ми се присмиваш.

— Да ти се присмивам ли? Че кога съм го правила? — попита я раничката с най-невинен тон.

Ането я погледна недоверчиво, после се престраши и каза:

— Наистина ли ... Наистина ли съм толкова грозна? Като на тия портрети, искам да кажа. Това там беше не малко момиче, ами чудовище, урод някакъв.

— А-а-а, това ли било? — проточи раничката разбиращо — Нищо подобно, изобщо не изглеждаш така.

Червенокоска въздъхна облекчено.

— Искам да кажа, не изглеждаш така докато си спокойна — продължи раничката, като съсредоточено претърсваше джобовете си — Когато се ядосаш, това вече е друга работа.

— Ти какво, подиграваш ли ми се! — ревна Ането обидено — Какво искаш да кажеш?

— Това! — отвърна раничката и постави пред носа на Червенокоска малкото джобно огледалце, което беше измъкнала отнякъде.

Ането погледна и притихна начаса. Отсреща я гледаше точно грозното, изкривено от гняв лице, което беше видяла в магазинчето за сувенири.

Глава четвърта: Великата борба

Пристигнаха тъкмо на време. До началото на шоуто оставаха брени минути, огромната зала вече беше пълна до пръсване. Въпреки това им се удаде да намерят много добри места, почти до самата сцена, тъй като при вида на Ането разпоредителите зяпнаха от удивление и веднага се погрижиха да ги настанят най-отпред. Двете приятелки седнаха и започнаха любопитно да се оглеждат.

Сложна конструкция от извити трибуни се издигаше високо нагоре към стените на залата, образувайки нещо като широка чаена чаша, дъното на която беше сцената. Последните от местата бяха толкова високо, че човек трябваше да гледа право нагоре, за да може да ги види. Самата сцена беше построена във формата на огромна мидена черупка, цялата боядисана в розово, бляскаво искряща под лъчите на стотици прожектори, окачени по стените и тавана на залата. Върху нея се виждаха подредени декори — най-отпред голяма поляна, до нея блатото, после поляната с орхидеите, жилището на госпожа Бухалица и всички останали части от гората, където се бяха разиграли приключенията на Ането и раничката. Скрита в дъното отдясно се кипреше воденичката на дядо Таралежко, а зад нея блестеше реката, направена от нещо прозрачно и лъскаво. Пред сцената, малко под нивото на пода, вече подготвени за изпълнение, седяха музикантите на огромен оркестър — най-големият, който Ането беше виждала през живота си.

— Да видим сега с какво ще ни залъгват — каза тя уж сърдито, но по блесналите ѝ очи можеше да се види, че обстановката доста ѝ харесва — Хм, да си призная, не очаквах, че на сцената всичко ще изглежда толкова красиво. Ще рече човек, че е попаднал в приказка.

Раничката не отговори. Заобиколена от такава огромна тълпа, тя беше започнала да се чувства несигурно и вече се питаше дали идването тук не беше грешка. Но за колебание беше късно: раздавайки въздушни целувки във всички посоки, някъде изотзад се появи дири-

гентът — висок очилат господин, облечен в строг черен фрак. Публиката избухна в гръмогласни овации. Диригентът се поклонил няколко пъти, изчака докато настъпи тишина, почука с пръчицата си по пулта — и шоуто започна.

Отначало залата потъна в пълна тъмнина. Зачуха се звуците на тиха, изпълнена с напрежение музика, сякаш изпод земята се долавяше клокоченето на огромен вулкан. После лъчът на мощен прожектор прониза тъмнината и започна да следи мъничка фигура, която се носеше из въздуха някъде високо под купола на залата. Постепенно фигурата започна да се спуска надолу, докато най-после стана възможно да се различат очертанията ѝ. Ането едва успя да потисне един неволен вик: яхнала летяща метла, към сцената полека се спущаше ... самата тя. Или поне някаква нейна двойница, облечена в блестящо дълго наметало. Скоро обаче стана ясно, че приликата между двете е само външна, тъй като „Ането“ от сцената изглеждаше доста страховито. Тъмни кръгове около очите правеха лицето ѝ да изглежда мрачно и зловещо, устните ѝ бяха неестествено кървавочервени, а дългите ѝ закривени нокти проблясваха под светлината на прожектора сякаш бяха от метал. Нямаше съмнение, че това беше фигурата на злата магьосница.

Едва достигнала сцената, магьосницата захвърли дългото си наметало. Под него се откри стройно тяло, облечено в плътно прилепнал костюм, направен от нещо като лъскави змийски люспи. Тозчас музиката избухна. Над смълчаните редици от зрители се понесоха звуците на див, опияняващ танц. Младата магьосница затанцува. А да танцува тя умееше, и още как! Гъвкавото ѝ блестящо тяло се заогъва в змийски движения, сякаш нямаше кости. Заредиха се бесни подскоци, трудни премятания, неуловимо бързи движения, които я правеха да изглежда като пъстроцветен искрящ фойерверк. Затаила дъх, Ането гледаше с широко отворени очи и едва успяваше да прошепне: „леле мамо, леле мамо“. Раничката, също запленена от магията на танца, изглежда напълно беше забравила безпокойството си.

Пред очите им постепенно започна да се развива една мрачна и зловеща история. Скоро на сцената се появиха няколко ужасяващи чудовища — едноок динозавър, спял мечок, призрачна плешива жена,

безнос клоун и еднокрака балерина. Подпомагана от тях, магьосницата се зае да всява страх и ужас из гората. Заредиха се картини на безсмислена, нечовешка жестокост. Цели дружини смели горски обитатели падаха покосени от проклятията на злата вълшебница. Всички, които ѝ се противопоставяха, бяха наказвани със смърт, пощада имаше само за страхливците, които се присъединяваха към нея: летящият стенен часовник Чарко, неговият приятел Бу — летящите уши, Бъз мухата, дядо Таралежко, четиримата крилати елфи и госпожа Бухалица. Това продължи така, докато най-после се появи героят-бобър. В трогателна сцена беше показано как магьосницата разруши жилището му, а той едва успя да се измъкне невредим. Твърдо решен да си отмъсти, той започна да я преследва навсякъде, докато накрая, в решителната битка близо до Къщата на призраците, водените от него смели паяци победиха армията на магьосницата. Шоуто завърши с масова сцена, в която, хванати за ръце, горските обитатели запяха дружна песен, възхваляваща подвизите на героя. Музиката засвири светъл благодарствен химн, над главите на зрителите се понесоха искрящи фойерверки и всички в залата станаха на крака, пеейки заедно с актьорите. Ането и раничката, напълно поразени, примигваха и не знаеха какво да кажат.

Сега на сцената се появи красива млада говорителка с микрофон в ръка.

— Дами и господа — разнесе се гласът ѝ — днес е един особено щастлив ден за нас. Както всички знаете, господин Хайно скоро ще празнува юбилей. По този повод тук в Хайноланд са поканени най-известните артисти и изпълнители от Гората на призраците. За мен е истинска чест да ви представя една неповторима, уникална звезда на певческото изкуство. Дами и господа, аплодисменти за Джаста Дива!

Залата се разтреса от бурни овации. Пред слисаните погледи на двете приятелки на сцената пристъпи познатата им примадона, същата онази великолепна певица, която някога беше се присъединила към рок-групата на четиримата елфи. Външно не беше се променила ни най-малко: както и преди тя си беше разкошно червено цвете, растящо в саксия, отдолу на която стърчаха две късички крачета. Джаста

Дива се поклони, взе микрофона от ръката на младата дама и започна да говори с плътен, професионален глас:

— Скъпи приятели, безкрайно съм щастлива да бъда тук при вас в един толкова радостен за цялата гора момент! Особено се гордея от това, че бях поканена да взема участие в тържествата, свързани с кръглата годишнина на господин Хайно. И, бидейки певица, бих искала да изкажа благодарността си с това, което умея най-добре: една прекрасна песен, посветена на нашия герой!

Оркестърът поде красива и добре позната мелодия. Джаста Дива зае горда поза и започна да пее:

There's nothing you can do 'cos all is done
Nothing you can sing 'cos all is sung.
Nothing you can say but you'll be taught how to play the game,
It's easy.

There's nothing you can make 'cos all is made,
No one you can save 'cos all is saved.
Nothing you can do but you can learn to be useful in time,
It's easy.

All we need is him,
All we need is him,
All we need is him, him,
Heino's all we need.*

* Няма какво да вършиш, защото всичко е свършено
нищо, което да пееш, защото всичко се е изпяло.
Нищо, което да кажеш, но ще бъдеш научен как да играеш играта.
Толкова е лесно.

Няма какво да правиш, защото всичко е направено,
Никой, който да спасиш, защото всичко е спасено.
Нищо, което да вършиш, но с времето можеш да се научиш да бъдеш полезен.
Толкова е лесно.

Тук зрителите наставаха и започнаха да пеят заедно с Джаста Дива. Навсякъде се виждаха блеснали от вълнение очи, вдигнати за поздрав ръце, лица, изпълнени с непрекословна вяра и преклонение ... Песента закънтя под свода на залата като рева на огромна вълна, готова да помете всичко по пътя си.

All we need is him,
All we need is him,
All we need is him, him,
Heino's all we need.

Ането почувства как ѝ причернява пред очите. Гневът я накара да забрави всяка предпазливост. Беше очаквала всичко друго, но не и такава мерзост. Че Хайно и неговите слуги бяха обърнали всичко с главата надолу тя поне можеше да разбере — в края на краищата враждата между нея и тях беше се появила още от първия момент, в който се срещнаха. Но че дори Джаста Дива е минала на страната на злия бобър — да приеме това тя не можеше, дори не искаше да се опитва. Без да мисли за последствията, тя скочи от мястото си и се втурна към сцената. Раничката се опита да я задържи, но не успя — нищо не можеше да спре Ането в такива моменти.

С няколко скока Червенокоска се озова на сцената, грабна микрофона от ръката на слисаната Джаста Дива и започна да крещи с див, истеричен глас:

— Това е лъжа! Най-подла и гнусна лъжа! Всичко, което разправят тези мошеници е измислено и невярно! От началото до края. Глупаци, не виждате ли, че ви водят за носа? Хайно е мошеник и лъжец! А тази дебелана тук е просто ... предателка и страхливка! Ей това са ви героите!

В този момент някъде откъм залата се чу див писък:

Всичко, от което се нуждаем, е той,
Всичко, от което се нуждаем, е той,
Всичко, от което се нуждаем, е той, той,
Хайно е всичко, от което се нуждаем.

— Това е магьосницата! Истинската магьосница! Бягайте, спасявайте се!

За броени секунди настъпи пълно объркване. Няколко пазачи-паяци вече се бяха спуснали да уловят Ането, но на пътя им се изпречиха тълпи от уплашени зрители, които бягаха към изходите, слепи и глухи от страх. Надигна се ужасна олелия, зрителските трибуни започнаха да се тресат заплашително под стъпките на бягащите.

— Ане, да бягаме — викна раничката, докато дърпаше приятелката си за ръкава — Ако ни спипат паяците, свършено е с нас!

Но за бягство вече беше късно. Паяците бяха заели всички изходи. Положението на двете приятелки изглеждаше безнадеждно.

Ането се огледа отчаяно. Накъде сега? Погледът ѝ падна върху една скрита между декорите врата, през която актьорите напускаха сцената в паническо бягство. Тя грабна раничката и се втурна натам. Очевидно това беше единственият им шанс.

Зад вратата ги очакваше широка стълба, която ги поведе надолу към коридор, изпълнен с уплашени хора. Засега никой не им обръщаше внимание, повечето от бягащите дори не бяха разбрали за какво става дума. Преследвачите обаче нямаше да закъснеят дълго.

Тя се огледа отчаяно, после отвори една от многобройните врати и се втурна вътре. Време за губене нямаше.

След данданията в препълнения коридор малката разхвърляна гримьорна, в която попаднаха, им се стори като място на райско спокойствие. Сега обаче не беше време за отпускане. Двете трескаво започнаха да се оглеждат, но с изключение на неголемия гардероб в ъгъла тук нямаше нищо, което да послужи за скривалище. Обхвана ги паника. Ами сега? Тоя път май наистина нямаше измъкване.

Откъм коридора се зачуха припрени команди и тропот на множество крака, обути в ботуши. Паяците! Без да му мислят, те бързо се набутаха в гардероба и притаиха дъх.

Чу се как вратата се отвори и някой влезе в гримьорната. Слава богу, не бяха паяците, познаваше се по стъпките. Но облекчението им не трая дълго. Новодошлият се запъти право към гардероба, поспря за малко — сигурно се оглеждаше в огледалото на вратата —, а след това го отвори.

Двете приятелки изпищяха неистово, отсреща им отговори друг писък. После всички се смълчаха и се загледаха едни в други, зяпнали от удивление.

Пред гардероба стоеше Джаста Дива.

* * *

Примадоната успя да се съвземе първа. Тя направи крачка назад и процеди през стиснати устни:

— Е какво, докога ще се гледаме? Излизайте оттам, ще изпомачкате всичките ми костюми!

Ането и раничката се подчиниха, макар и погледите им да горяха от негодувание. Без да им обръща внимание, Дива се зае да оглежда съдържанието на гардероба си, цъкайки недоволно с език.

— Хлапета! — изръмжа тя ядосано — Опропастили сте половината ми гардероб! Имате ли представа колко струват тия дрехи? За нищо не стават вече!

— Хе, много ме интересува! — отвърна Ането със същия тон — Тебе май дрехите повече те интересуват от ...

Тя замълча, тъй като не искаше да произнесе думата „приятели“. Възцари се неудобно мълчание.

— И какво да ви правя сега? — обади се най-после Джаста Дива — Паяците след малко ще довтасат. Като че си нямам други грижи!

— Как какво? Ще ни предадете, разбира се! Нали не ви е за пръв път! — отговори Червенокоска гневно. Очите ѝ се премрежиха от безсилни сълзи, изпълни я такава омраза, че направо дъха ѝ се пресече.

— Глупаче! — кипна Дива — Много ти е лесно да приказваш, на твоите години! Ако знаеш само колко съм любопитна да видя каква песен ще запееш когато дойдеш на моя хал! Какво си мислиш, че на твоите години аз не съм мечтала да преобърна света ли? Всеки може да се пери докато му е жълто около човката. Но почакай докато пораснеш, тогава ще видиш колко лесно е да си герой!

В този момент някой задумка отвън по вратата. Ането и раничката подскочиха от страх. Само Дива запази пълно спокойствие и, за най-голямо удивление на двете приятелки, започна да се разсъблича с

мълниеносна бързина. След секунди от тежката ѝ премяна не остана и следа, даже саксията ѝ промени цвета си и от кафява стана бяла на розови точки.

— Момент, момент моля — обади се тя провлечено, докато буташе приятелките обратно в гардероба — Не съм облечена, изчакайте малко, ако обичате.

— Сядайте тук в ъгъла! — изсъска тя към приятелките — Ето така, долу в ниското. И да не съм чула нито звук, да му мислите!

Без да губи време тя сграби цял куп от скъпите си костюми и ги нахвърли върху присвитите малки фигурки. След малко на тяхно място се виждаше само безразборна купчина дрехи. После наметна дълъг копринен пенъоар, разчорли коси с няколко бързи движения и подаде глава през вратата.

— Моля за извинение, госпожо — зачу се груб глас — Имаме нареждане да претърсим всички помещения тук. Престъпниците вероятно са се скрили някъде наоколо.

— Но моля ви, господа! Та нали аз самата първа щях да ги открия, ако се бяха скрили в моята гримьорна. Тук няма никой освен мен, уверявам ви! Впрочем, ако се съмнявате, моля влезте и проверете. Нареждането си е нареждане, не искам да ви преча. Ще ви помоля само да извините безпорядъка. Аз съм артистка, нали разбирате?

Тя отвори широко вратата и се отдръпна настрана. Огромният космат паяк-пазач пристъпи в гримьорната, огледа се внимателно и се намръщи при вида на безпорядъка в отворения гардероб. Когато обаче видя, че в малката стая наистина няма никакво място за криене, сви рамене, обърна се и излезе, като лomotеше неразбираеми извинения.

* * *

Във въздуха тегнеше напрегнато мълчание. Никой не знаеше какво да каже. Най-после раничката се пристраши и каза:

— Ние ... май трябва да ви благодарим. Без вас бяхме загубени. Макар че изобщо не разбирам защо го сторихте.

— Нито пък аз — прибави Ането, все още святкайки с очи.

Примадоната се отпусна тежко на малкото кожено канапе в ъгъла. С треперещи ръце тя отвори чантичката си, извади от нея цигара, запали я и запуши. Изведнъж от самоуверената дама не остана и следа, на нейно място сега седеше само една застаряваща, уморена и уплашена жена.

— Какво ме зяпате, седнете някъде — каза тя отпаднало, след като се беше поуспокоила малко — Какво очаквате да ви кажа? Че внезапно ме е надвила съвестта ли? Или че отново съм на ваша страна? ... И аз самата не знам защо го направих, да не мислите, че много-много съм размисляла? ... И престанете да ме гледате с тия грамадни очи, какво искате от мен? Да, да, да! Уплаших се, предадох ви! И сега работя за негодника Хайно. Е какво, доволни ли сте? Или трябва да си посипия главата с пепел?

Раничката се покашля.

— А може би ... — тя спря по средата и загледа въпросително към Ането.

— Какво може би? — попита Джаста Дива.

— Може би ще бъде най-добре, ако вие самата ни разкажете всичко, което се е случило тук в наше отсъствие. Сигурно има доста неща, които не можем да разберем. Какво ще кажеш, Ане?

— Все ми е едно — отвърна Ането, като старателно избягваше да гледа към примадоната — Но ако иска, нека разказва, защо пък не?

Глава пета:

Какво се случи в гората

— Всичко започна малко след като вие двете изчезнахте оттук, значи преди около пет години — започна да разказва Джаста Дива.

Двете приятелки ахнаха. Пет години! В Гората на призраците бяха изминали цели пет години, докато в обикновения човешки свят беше изминал само месец! Колкото и да бяха свикнали с изненадите на вълшебния свят, в първия момент това им се стори почти невероятно.

— Нещата вървяха чудесно, нашата група ... искам да кажа, групата на елфите ... Горските „Beetles“, нали си спомняте?

— Разбира се, че си спомняме — провикнаха се двете приятелки — Иван-Джон, Павел-Пол, Горан-Джордж и Рангел-Ринго. Как да не си спомняме, та нали те бяха най-добрите ни приятели!

— Да — въздъхна примадоната тежко — и моите също. Най-добрите ми приятели.

Тя отново започна припряно да търси нещичко из чантичката си, после се отказа, наведе мрачно глава и потъна в мълчание. Неочаквано от очите ѝ започнаха да капят тежки сълзи, които оставяха цветни бразди по гримираното ѝ лице. Тя дори не се опитваше да ги скрие, а само седеше, без да издава нито звук, лицето ѝ — маска на отчаянието. Изминаха няколко минути, в които нищо не нарушаваше тишината. Най-после тя се съвзе, извади от чантичката си копринена кърпичка, избърса очи и продължи да разказва.

— Всичко беше готово за първия ни концерт, оставаха броени дни. Нищо особено, само малък концерт, без особена реклама, без големи пари, но за нас това нямаше значение ... Или поне така си мислехме ... тогава ... Вече всички се чувствахме ... ах, какво ли разправам ... Това ... това бяха най-хубавите моменти, които някога съм преживявала. Момчетата ... бяха толкова весели ... толкова смешни. И много добри музиканти, истински таланти, а не някакви надуты глупаци.

Тя отново замълча. Очите ѝ, втрещени в празното, явно отново виждаха всички моменти, за които разказваше.

— Докато един ден най-неочаквано по телефона ми се обади ... господин Хайно. Самият господин Хайно, най-големият бизнесмен в гората! Сигурно разбирате колко изненадана и поласкана бях, направо не знаех какво да мисля. Но още по-учудена бях когато чух предложението му. Представете си, той искаше да стане наш мениджър! Да поеме цялата организация и реклама, да ни осигури бъдеще, успех! С негови собствени пари! Разбирате ли какво означаваше това? От просяци момчетата щяха да се превърнат в принцове, като в приказка, за една нощ! Толкова ... толкова ми се искаше да им подаря това щастие, да им помогна ... Толкова ми се искаше! За мен това не беше нищо ново, аз вече знаех какво е да си шоу-звезда. Но за тях! За тях това сигурно щеше да бъде най-великото чудо в живота им. И аз можех да им го подаря!

— Ахем — изкашля се Ането — Предполагам, че ... добричкият господин Хайно сигурно е искал нещо в замяна.

Стресната по средата на бляновете си, Джаста Дива нервно замачка кърпичката си.

— Е, да, в замяна господин Хайно искаше малка услуга. Истинска дреболия, нали разбирате. Всичко, което трябваше да направя, беше да узная от момчетата какво точно се е случило в оная последна нощ ... искам да кажа, нощта, в която вие двете сте изчезнали ... и да му го разкажа с най-големи подробности.

Тя отново направи дълга пауза.

— И ... какво стана? — попита Ането, която вече не можеше да сдържа любопитството си.

— Ами ... аз просто изпълних желанието му. Момчетата ми разказаха всичко от игла до конец — как вие двете сте успели да пробудите огъня на вечната промяна, как след това сте прогонили Хайно и паяците. И, разбира се, как едва не сте изпочупили главите си в тъмното, когато Чарко, Бу и елфите са дошли на помощ. Всички се смяхме до сълзи тогава ...

— А на следващия ден аз разказах историята на господин Хайно — продължи тя след малко — Той се интересуваше от всичко, не искаше да пропускам дори най-дребните детайли ... И досега не разбирам защо тази история го интересуваше толкова много ... Разделихме се

като добри приятели, всичко изглеждаше чудесно ... В мечтите си вече виждах как аз и момчетата сме постигнали всичко в шоу-бизнеса ... Всичко.

— Ами да. Видяхме какво сте постигнали — вметна жлъчно Ането — Да пеете „Всичко от което се нуждаем, е Хайно“. Голям успех, няма що.

Джаста Дива не отговори. Лицето ѝ, безизразно и сиво, напомняше гипсова маска.

— Хм, имам чувството, че всичко това може би е по-важно, отколкото в момента ние си даваме сметка — обади се раничката замислено — Това, че Хайно толкова много се е интересувал от оная нощ не може да бъде случайно. Засега обаче не разбирам нищо. Моля ви, госпожо Дива, продължавайте!

— Ами ... оттук нататък всичко става доста неприятно — поде отново примадонната — Изминаха няколко дни, аз все чаках и чаках да получа ново обаждане от господин Хайно, но напразно. Той изведнъж като че потъна в земята. Вече бях започнала да забравям тази история, когато един ден ...

Тя направи пауза и запрегльща мъчително.

— Какво, какво стана по-нататък? — обади се нетърпеливо Ането.

— Не знам дали ще мога да го опиша. Нещо ... нещо се промени в гората. Ей така, от един ден, та на следващия. Никой не можеше да каже какво е станало, външно като че ли нищо не беше се променило, но всички изведнъж се почувстваха ужасно потиснати и уплашени. Сякаш ... сякаш нещо много важно беше изчезнало, нещо, от което зависеше безкрайно много. Гората ... изглеждаше като мъртва.

— Тоест, как така, „като мъртва“? — попита раничката — Дърветата ли започнаха да съхнат, или животните да умират?

— Не, не, нищо подобно — Дива махна с ръка — Нали ви казвам, това не може да се опише с думи. Външно нищо не беше се променило, но инак всички чувствахме много ясно, че ... Хм, как да го кажа най-ясно? Като че изведнъж въздухът започна да недостига. Никой вече не мислеше за музика и песни, всички се изпокриха и само изчакваха да видят какво ще се случи.

— Е, и какво се случи? — Ането не разбираше нищо от казаното и това я караше да се чувства неуверена и нервна.

— Отначало ... отначало Хайно започна все по-често да се появява по телевизията и да държи речи, в които на дълго и широко обясняваше, че е дошло време ... някои неща в гората ... да се променят. И, странно — не че някой го е чул да крещи или да се заканва, нищо подобно. Той винаги беше усмихнат, спокоен и любезен, но думите му звучаха някак странно ... потискащо. Говореше за тайнствени врагове, които ни заплашват, за мрачни сили на злото, които изискват решителен отпор, за необходимостта от сплотеност и единство между всички, които ценят свободата, за гордост и патриотизъм. И накрая все така излизаше, че животът в гората изисква ... как го казваше той точно ... а, да, „някои дребни коректури“. После вестниците започнаха да намекуват, че преди кратко време тук се е състояла една „решителна борба“, че само поради усилията и волята на господин Хайно всички ние сме се отървали на косъм от ужасно, непоправимо нещастие. Отначало никой не разбираше за какво става дума, но нали знаете — ако вестниците достатъчно дълго повтарят едно и също, то накрая всички започват да го вярват. Постепенно историята започна да придобива очертания, да става все по-и по-ясна. И така, докато един ден най-неочаквано се оказа, че Хайно бил велик герой, защитник и спасител на свободата. И че моите най-близки приятели, четиримата елфи, всъщност били предатели и страхливци, които са помагали на една чужда, враждебна сила.

Тя се изкашля и прибави тихо, като се стараеше да не гледа към Ането:

— На една ... зла червенокоса магьосница ... Която искала да подчини всички в гората ... с помощта на нейните чудовища-призраци.

Примадоната замълча, вероятно очаквайки отговор. Червенокоска обаче мълчеше, ядно стиснала юмруци. Само очите ѝ, искрящи от гняв, издаваха какво мисли.

— И ... всички му повярваха така лесно? — обади се раничката — Не разбирам, тук в гората не са ли останали честни хора? Никой ли не се опита да направи нещо?

Джаста Дива мълчеше, забила поглед в земята.

— Добре, както и да е — добави раничката — Разказвайте какво се случи по-нататък.

— След това ... се появиха паяците — продължи Дива — Тихи, спокойни, любезни. Винаги коректни, винаги стегнати. Никой не ги е виждал да се карат или бият. И въпреки това всички треперят пред тях.

— Хм, това обяснява някои работи — каза раничката.

— Докато един ден дойдоха и при нас — продължи Дива, потънала в мисли — Касаело се само за една формалност, за някаква дреболия ... Момчетата, кой знае защо, не бяха никак учудени, попитаха само дали могат да вземат китарите си, преди да ги отведат ... И това беше последния път, в който ги видях.

— И никой ли ... не се опита да се противопостави? — попита Ането с пресъхнало гърло — Или поне да попита за какво става дума, къде ги отвеждат, какво ще се случи с тях.

— Аз ... не посмях — отговори Дива с вкаменено лице — На следващия ден ми се обади някаква млада госпожица, представи се като сътрудничка на господин Хайно. Тя ми обясни, че с мен лесно би могло да се случи същото, което се случи с момчетата. И че засега ме оставят на мира само поради ... — тя се изкашля мъчително — ... особеността ми принос към ... важното дело.

— Но какво направиха останалите? Госпожа Бухалица, Бъз, дядо Таралейко? Нямах ли други тук в гората, които да направят нещо?

— Не, нямаше. Всички, които са имали някакво участие в твоята история ... също изчезнаха. Аз се опитах да ги търся, но напразно. От тях няма и следа, останаха само къщичките им, като атракции в парка. Това е всичко.

— Аз през цялото време се питах ... — намеси се раничката — Госпожо Дива, а какво стана с Нерод Лапцев? Той също ли ... работи за Хайно.

— А, магьосникът ли? — усмихна се Дива за първи път, откакто беше започнала да разказва — Онзи, който се появявал и изчезвал когато си поиска. Да, чувала съм за него, момчетата също ми разказваха ... С дълга бяла брада, висока твърда шапка и орлови очи, нали така?

— Да. Какво стана с него?

— Ами с него стана това, което става с всички магьосници, какво друго?

— Какво искате да кажете? — наежи се Ането.

— Искам да кажа, че господинът очевидно си е обрал крушите — хладно отвърна Дива — Ако изобщо някога е съществувал, разбира се. Никой не го е виждал, никой не го е чувал. За него се носят легенди, това е всичко.

— Глупости! — избухна Червенокоска — Аз лично го познавам. Това е истински магьосник, а не измислица! С очите си го видях! И раничката също!

— Да, да ... Магьосници ... Чудеса, вълшебства, магии ... Чудодейни сили, които изневиделица ще ни спасят от злото ... На тях ще се надяваме, нали така?

— На какво ще се надяваме не знам, но Нерод Лапцев съществува! — изръмжа Ането, стискайки юмруци — И призраците също! Това го знам със сигурност, разправайте ми каквото щете!

— А, ти сигурно имаш пред вид тия ужасни чудовища, които са затворени в клетки някъде из парка. Да, те наистина съществуват, в това няма съмнение. Появиха се изневиделица преди известно време, по телевизията ги показваха по три пъти на ден. Бр-р-р, тръпки ме побиват като си помисля за тях. Хайно твърди, че това са победените от него призраци.

Ането и раничката размениха бързи погледи.

— И къде можем да ги намерим? Къде ги държат? — попита Червенокоска с присвито сърце.

— Откъде да зная — сви рамене Джаста Дива — Никога не съм се интересувала. Чувала съм само, че ги охраняват много строго, защото били изключително опасни. И, ако питате мен, много съм доволна, че е така. Само това оставаше, наоколо да се развилнеят чудовища.

— Глупости! — избухна Ането — Призраците са всичко друго, но не и чудовища! Елфите не ви ли разказаха, че това са мои приятели?

— Да ... споменаха нещо такова — запелтечи примадоната — Но аз мислех, че само се шегуват. Извинявай, съвсем се обърках. Пък и не знам дали ще мога да ви помогна с нещо. Нали ви казвам, това вече не е старата Гора на призраците, тук всичко се намира под контрола

на Хайно. Мен ако питате, най-доброто, което можете да направите, е да се върнете там, откъдето сте дошли. Срещу бобъра и паяците никой не може да спечели. Много са силни, нищо не може да се направи.

— Никога! — викна Ането — По-скоро ще се оставя да ме сложат в клетка!

Раничката не каза нищо, само изгледа примадоната с укорни очи.

— Не знам, казвам само каквото мисля — присви се певицата за срамено. — Вие още нищо не сте видели, почакайте само докато се разходите наоколо. Паркът е огромен и навсякъде гъмжи от паяци. Онова, което познавате, е само малка част от цялото.

— Няма значение, все ще се оправим някак си — отсече Ането — Кажете ни само къде можем да намерим старите приятели. За останалото ние сами ще се погрижим.

— Нищо повече не мога да ви кажа — въздъхна Джаста Дива — За тях дори да се говори не е съвсем безопасно, всички мълчат и не смеят да ги споменат. Откак започнаха да ги наричат „предатели“, никой и дума не казва за тях. Надявам се само, че все още са ... живи.

— Само да е посмял да им стори нещо! — изсъска Ането — Тогава наистина ще съжалява!

Примадоната си замълча, но очите ѝ ясно показваха колко вярва на подобни закани.

— Не можете ли поне да ни кажете къде да търсим — обади се раничката. — Все някъде трябва да се намират, не може просто да са изчезнали от лицето на земята.

— Съжалявам, но тук вече с нищо не мога да помогна. Което не знам, не знам. Вече ви казах всичко, което зная.

— Хм, ще трябва тогава сами да се оправяме — каза Ането — Май ще трябва да се върнем обратно при планината и познатите ни места, за да узнаем нещо повече. Нали така, Раничке?

— Най-първо ще трябва да се измъкнем оттук — отвърна раничката — Струва ми се, че това няма да е особено лесно.

— А, оставете това на мен! — оживи се изведнъж примадоната — Не се безпокойте, така ще ви маскирам, че никой няма да ви разпознае. Нали това ми е работата.

Тя се разтършува наоколо и не след дълго измъкна отнякъде чудноват костюм. Това беше дълго тясно трико, съставено от зелени чорапогащи, над които се намираше тумбеста саксия от лек материал. Трикото завършваше най-отгоре с яркозелена тясна дреха с качулка. На всички страни от костюма стърчаха дълги и остри бодли. Ането зяпна от удивление.

— Какво е пък това? — попита тя недоумяващо.

— Ти какво, никога ли не си виждала кактус? — отвърна примадонната насмешливо.

* * *

— Ето така. Сега вече никой няма да ви познае — Джаста Дива огледа двете приятелки за последен път, после, доволна от видяното, се отпусна на канапето и кръстоса крака — Само не забравяйте, че сега сте доста бодливи. Трябва да внимавате на всяка крачка, за да нямате неприятности с хората наоколо.

Ането застана пред голямото огледало и любопитно се огледа. Бодливата зелена фигура отсреща ѝ се стори толкова смешна, че тя неволно прихна. Междувременно Джаста Дива беше измъкнала отнякъде по-малък костюм от същата материя — за раничката.

— Тя ще бъде нещо като израстък на гърба ти — поясни певицата, докато помагаше на раничката да се напъха в тесния костюм — Така преоблечени, никой няма да ви обърне внимание. Паркът е пълен със странни посетители и костюмирани артисти. Хайде, елате, сега ще ви изведе навън. Покрай мен по няма да ви забележат.

— Но какво ще стане с вас? Ако Хайно научи, че сте ни помогнали, сигурно ви очакват големи неприятности — обади се раничката.

— Ами тогава значи не трябва да научи — отвърна примадонната, докато внимателно подаваше глава през открехнатата врата — Вие какво, да не мислите да се похвалите? Бързо сега, докато коридорът е свободен. Хайде де, какво ме гледате.

Ането и раничката потриваха ръце и току се споглеждаха. Никоя от двете не се осмеляваше да погледне Дива в очите.

— Госпожо Дива — пристраши се Ането най-после — Ние искаме ... още веднъж да ви благодарим. Вие наистина ни спасихте живота.

— Хайде, хайде ... няма нужда от повече приказки — отвърна Дива, но гласът ѝ потреперваше издайнически — Радвам се, че успях да ви помогна. И искрено се надявам, че ще имате късмет. Оттук нататък едва ли ще мога да направя нещо повече за вас. Тръгвайте, няма време.

Раничката не се съдържа и се метна в скута на примадоната, опитвайки се да я прегърне.

— Ау, боли! — изрева Дива — Детенце, забрави ли, че бодеш?

— Извинете, извинете! Много съжалявам! — запелтечи раничката — Съвсем забравих, извинете!

— Изчезвайте най-после — изръмжа сърдито певицата, докато вадеше бодлите, които се бяха забили в ръцете ѝ — И не забравяйте да си отваряте очите. Втори път едва ли ще мога да ви помогна ...

— Довиждане, довиждане — повтаряха двете приятелки, тичайки към изхода. Сърцата им биеха до премала. Някъде там сигурно ги очакваха паяците.

Глава шеста:

Бягство от острова

— А сега накъде? — попита раничката, оглеждайки се предпазливо — Знаеш ли как се стига оттук до планината? Аз самата не виждам нищо познато наоколо.

— Не, нищо не мога да кажа — отвърна Ането — Ако се съди по широчината на реката, намираме се някъде много надолу по течението. Пък и, виж чак къде е планината. Вероятно сме на километри от нея, далеч от познатите ни места. Тоя парк май наистина е огромен, ще трябва на всяка цена да намерим някаква карта, преди да продължим пътя си.

Бяха успели да се измъкнат от огромната сграда без особени преждия. За тяхно учудване никой не се опита да ги спре или разпитва. Това, разбира се, доста ги изненада, но те не бързаха да се радват: вече имаха достатъчно опит с Хайно и неговите помощници. Изпълнени със страх, те се промъкваха през по-тихите алеи на парка, като се мъчеха да избягват всякакви срещи.

— Като каза карта, та се сетих — обади се раничката по едно време — На масичката до информационния щанд имаше цял куп брошури. Трябва да вземем една от тях и да я прегледаме. Вътре сигурно ще има карта на парка.

— Добра идея — съгласи се Ането — Хайде, да не губим време.

След кратко търсене намериха друг информационен щанд, досущ подобен на оня, който Ането беше повредила, грабнаха една от брошурите и побързаха да се отдалечат: тук гъмжеше от посетители.

— Уф, вече се започва — каза Ането задъхано, след като отново бяха намерили едно по-закътанو местенце — Бягай, крий се, бягай, крий се ... Все се надявах, че ще ни остане малко време да се окопитим, но не би.

Раничката се нагани да каже, че неприятностите биха им останали спестени ако Червенокоска не беше се държала така неразумно по време на голямото шоу, но после предпочете да си премълчи. Двете се

задълбочиха в разглеждане на брошурата и веднага откриха пъстра карта, на която всички части на парка бяха нарисувани с най-големи подробности. Не след дълго те започнаха да ахкат учудено: едва сега започна да им става ясно колко огромен беше всъщност паркът.

— В момента ние се намираме някъде тук — посочи Ането голямото блестящо кълбо, което беше нарисувано в средата на картата — Тук е написано „Централен шоу-театър“. Значи това около нас е светът на ... чакай да видя как точно се нарича. Аха, виждаш ли? Ето тук е написано „Призрачна опера“. Да, точно така: ние се намираме в света на призрачната опера.

— Опера? Ненавиждам опера! — възкликна раничката — По-скучно нещо не мога да си представя!

— Добре, че не може да те чуе Джаста Дива. Инак сигурно щеше да береш ядове — отвърна Ането, докато се вглеждаше съсредоточено в картата. — Почакай малко, може би скоро ще разберем нещо повече. Ето, виж тук имената на отделните атракции: „Кармина Балкана“, „Салонът на Мадам Бътчърфлай“, „Замъкът на Ръга-лето“ ... Леле, каква безвкусица! Тоя път Хайно е надминал самия себе си! Ха, гледай тук: „Пещерата на еднокраката валкюра“. Знаех си аз, всеки от световите е построен около представата за някой от призраците. Това тук сигурно е мястото, където е затворена нещастната еднокрака балерина.

Сега вече бяха напълно уверени, че са намерили ключа към устройството на парка. Останалите четири свята, наречени съответно „Дино-свят“, „Свят на цирка“, „Сляпата джунгла“ и „Призрачната къща“ вече не ги озадачаваха. В първия сигурно се намираше еднокракият динозавър, във втория — безносият клоун, в третия — слепият мечок, а за последния оставаше само плешивата жена-призрак. Но това, което ги зарадва най-много беше, че най-после откриха на картата познатите им от предишните приключения места. Оказа се, че светът на „Призрачната къща“ съвпаднаше точно с местността около Къщата на призраците, в която се бяха лутали толкова дълго при първото си посещение в гората. Двете доволно потриваха ръце и посочваха всички познати места: воденичката на дядо Таралежко, блатото, поляната с орхидеите, жилището на госпожа Бухалица. И, разбира се, самата къща на призраците. Ако можеше да се съди по картинките

върху картата, тук нищо не беше променено и не бяха се появили никакви модерни сгради. Това много ги зарадва и Ането дори заяви, че Хайно може би не е чак толкова голям глупак, колкото изглежда.

Радостта им обаче доста се поуталожил когато започнаха да осъзнават какво разстояние ги дели от там. Ако можеше да се вярва на картата, светът на „Призрачната къща“ заемаше само един от ъглите на парка. А те бяха се разхождали из този ъгъл така дълго, прекосяването му им беше отнело цял месец! Е, да, тогава гората беше дива и непроходима, изпълнена с множество препятствия и пречки, но все пак... Да се стигне дотам пеша, както те бяха възнамерявали, очевидно беше невъзможно. Двете приятелки седяха и унило гледаха пъстрата карта, която не обещаваха никаква помощ.

— Няма как, ще трябва да използваме тукашния транспорт — наруши Червеноекоска мълчанието — Ето, виж: целият парк е опасан от железопътна линия, а освен това могат да се използват автобуси и корабчета по реката. Сигурно няма да е трудно. Мятаме се на влакчето и, раз, два, три — вече сме там. Така де, останалите как го правят?

— Но ние нямаме билети — промърмори раничката обезсърчено — Как ще използваме транспорта, та нали ще ни хванат още на първата спирка?

— Е, не, ти не ги разбираш тия работи — усмихна се Ането снизходително — В тези паркове билети се купуват само веднъж, на входа. Оттам нататък вече никой не те проверява, можеш да ходиш навсякъде и да опитваш всички развлечения без да плащаш допълнително. Миналата година бях с мама в Дисниленд и вече знам всичко.

— Дано да имаш право. Инак направо не знам какво ще правим. Така без билети и без пари сме за никъде.

— Хайде, хайде, горе главата! Да не ни е за пръв път, все ще се оправим някак. Забрави ли с какви мъчности се оправихме преди?

— Добре, да тръгваме. Да видим с какво ще ни изненада тоя парк.

* * *

Скоро откриха спирка на парковото влакче. Както се виждаше на картата, от островчето до двата бряга на реката можеше да се стиг-

не по четири моста, два към единия бряг и два — към другия. Железопътната линия минаваше през единия от мостовете, прекосяваше острова и продължаваше до другия бряг на реката по отсрещния мост. Всеки няколко минути на спирката пристигаше пъстро влакче, подсвирваше весело докато чакаше пътниците да заемат местата си, а после се втурваше към следващата спирка. В момента обаче нещо не беше наред. Огромна тълпа от изнервени посетители изпълваше пространството около спирката. Дочуваха се сърдити гласове, тук и там проплакваха деца.

— Тук има нещо гнило — каза раничката — Погледни каква тълпа се е насъбрала, не ми харесва тая работа.

— Хей сега ще разберем какво става — отвърна Ането, като се опитваше да си придаде самоуверен вид — Може и да е случайност, нищо не се знае.

— Ало, господине — обърна се тя към един лъскав фикус, който мърмореше сърдито недалеч от нея — Какво се е случило, за какво е тази навалица?

— Нечувано издевателство! — отвърна фикусът ядосано. От гняв всичките му листа трепереха — Навсякъде проверяват билетите! Вече пет пъти ме проверяваха, без дори да обясняват защо го правят. Още преди да си се огледал някой вече те моли да си покажеш билета. За пръв път ми се случва да преживея такова унижение! Кракът ми няма да стъпи в този парк повече! Нечувано издевателство!

Ането прехапа устни и побърза да се отдалечи, като дори забрави да поблагодари. Изведнъж ѝ стана горещо и тесният костюм започна ужасно да я стяга. Раничката, която беше чула всичко, уплашено се притискаше към нея.

— Сега я втасаме — процеди Червенокоска кисело — Оня хитрец Хайно сигурно се е досетил, че нямаме билети и се надява да ни хване по тоя начин. Инак в тия паркове никой не проверява билетите, нали ти казах вече.

— Добре, но какво ще правим сега? — отвърна раничката недоволено — Ние наистина нямаме билети, как ще минем през проверките?

— Нямам представа — призна Ането с досада — Можем да опитаме и с плуване по реката, но май съм си забравила банския костюм.

— Добре де, добре — прибави тя бързо, като видя как раничката смръщи вежди — Ще трябва да измислим нещо, ти нали сама казваше, че като отворим торбата с хитрините спиране няма.

— Дъра-дъра, два чадъра — отвърна раничката троснато — Не можеш ли поне веднъж да признаеш, че си уплашена? Тоя път я загазихме здравата, няма какво да се правим на герои. Я дай да изчезваме оттук, че току-виж някой взел да ни проверява.

И, сякаш лично господин Дяволът я чу, над главите им се разнесе строг глас:

— Билетите за проверка, ако обичате. Всички билети за проверка, моля.

Краката на Ането се подгънаха. Ами сега? За бягство едва ли може да се мисли, тук сред тълпата сигурно ще ги хванат за броени секунди. Вдървена от страх, тя се обърна бавно, погледна нагоре и ... зяпна.

Отсреща я гледаше плашилото Фреди. Същото онова плашило, което някога беше срещнала недалеч от къщата на призраците. За разлика от миналия път сега Фреди беше облечен в униформа с множество джобове и лъскави копчета, но инак си беше все същото плашило, направено от два кръстосани пръта и голяма тиква, която му служеше за глава.

— Фре ... Фреди — прошепна тя с пресъхнало от страх гърло — Това ти ли си?

Плашилото, което вече нетърпеливо потропваше с единствения си крак, изведнъж се вкамени и я заразглежда внимателно.

— На вашите услуги, госпожице — отвърна той — Плашилото Фреди, професионален пазач.

— Двадесет и пет години практика, без нито ден отпуска — прибави Ането — Направо готов за книгата на Гинес.

Сега беше ред на Фреди да зяпне от удивление.

— Ама ... вие май наистина ме познавате — забърбори той обърканно — Къде сме се срещали, не мога да си спомня.

— Наметалото на Кентървилския призрак — подсказа раничката — Ти ни го подари в замяна на маската, с която отново можеше да плашиш птиците, спомняш ли си?

Фреди изведнъж се разбърза.

— Не се задържайте, не се задържайте, моля — обърна се той към любопитните, които вече се бяха насъбрали наоколо — Тук и без това е достатъчно задръстено. Движение, движение, моля. Следващото влакче пристига веднага.

— Ш-ш-шт, по-тихо! — изсъска той към двете приятелки, като внимателно се оглеждаше — Всичко е ясно, последвайте ме. Но да не си личи, че сме заедно. В голяма опасност сте, добре внимавайте!

Той смешно заподскача на единствения си крак и бързо се отдалечи от спирката. Ането и раничката го следваха, като си даваха вид, че просто се разхождат безцелно.

— Хубава каша сте забъркали, няма що! — започна Фреди ядосано, когато най-после стигнаха до малка беседка, заобиколена от храсти — Из целия парк ви търсят под дърво и камък. Лична заповед на господин Хайно. Даже билетите на посетителите започнахме да проверяваме, все заради вас. Не можете да си представите колко трудности причинявате на всички, които работят тук.

— Хей, Фреди, я почакай малко! — прекъсна го Ането. Очите ѝ не обещаваха нищо добро — Ти да не би също да работиш за господин Хайно?

Плашилото се посмути малко, но веднага се съвзе и отговори наперено.

— А ти какво ще ме посъветваш? Безработен ли да стана? Или да чакам пенсия? Тук в гората е така — или работиш за Хайно, или за никого. Пък и аз не виждам нищо лошо в това. Да не би работата да е престъпление?

— И какво точно правиш? Освен да помагаш да ни хванат, искам да кажа?

— Глупости! — ядоса се Фреди не на шега — Ако исках да ви хвана, досега сто пъти да съм го направил. Не виждаш ли, че се опитвам да ви помогна, глупаче? Макар и да не вярвам, че някой изобщо може да ви помогне, така сте оплели конците! Ако беше ви открил някой друг от пазачите, отдавна вече да сте арестувани!

— Добре де, извинявай — измърмори Червенокоска помирително — Нещо съм алергична срещу тая Хайномания. Де когото среща, все за Хайно работи. Направо започва да ми призява вече.

— Вижда се веднага, че доста отдавна не си идвала тъдява — поклати глава Фреди — Така е при нас сега. Преди всеки се спасяваше както може, сега господин Хайно ни спасява всичките. Колективно, тъй да се каже. Ние си мълчим и се правим, че му вярваме, той пък ни плаща и ни държи заети. Танто за танто, нали разбираш?

Фреди се разсмя нервно. Види се, не всичко в новата уредба на гората беше по вкуса му, но май вече се беше примирил и привикнал.

— Аха. Попаднала съм значи в страната на щастливците — отвърна Ането невесело — Така както ми се хвалиш, май ще взема и аз да се цаня на работа при Хайно.

— Ти най-добре ще направиш да си обираш крушите оттук колкото се може по-скоро — намръщи се Фреди — А сега слушай внимателно и не ме занимавай с остроумия, защото нямаме време. На всяка цена трябва да изчезвате оттук. Колкото се може по-скоро, разбираш ли? Как ще го направите си е ваша работа, аз не мога да ви помогна. Най-добре ще е да опитате да си намерите билети по някакъв начин. Без билети сте напълно загубени, не си правете илюзии, че тия костюми ще ви помогнат задълго.

— Фреди, ти говориш така, сякаш това е най-лесната работа на този свят — намеси се раничката — Помисли сам: та това е напълно изключено! Първо, ние нямаме никакви пари... — тя направи многозначителна пауза, но плашилото мълчеше, стиснало устни — И после, даже и да имахме, как ще си купим билети? Касите са на изхода, а ние сме вече вътре в парка! Както и да я въртим, от тая работа нищо няма да излезе.

— Не знам, повече с нищо не мога да ви помогна — отвърна Фреди, свивайки рамене. Лъскавите му еполети просветнаха на слънцето — Каквото можах, направих. Оттук нататък сами ще трябва да се оправяте.

— Но Фреди, забрави ли, че ние също ти помогнахме, когато беше в беда? — продължи раничката с мек, но укорен тон — Без нашата маска тогава едва ли щеше да се справиш с крадливите птици. Нали сам разправяше, че си изгубил всяка надежда.

— Ха, маската! — намръщи се Фреди — Добре, че ми припомни, иначе щях да забравя.

Той бръкна в един от джобовите на униформата си и извади старата грозна маска, която двете приятелки бяха му подарили преди време. Повъртя я няколко мига в ръцете си, сякаш все още се колебаеше, после решително я подаде на Ането.

— Ето ви маската, вземете си я обратно! От нея и без това имах повече вреда, отколкото полза!

— Но защо, не ти ли свърши работа? — попита Червенокоска — Та нали птиците толкова се плашеха от нея?

— Те че се плашеха, плашеха се... — промърмори Фреди неуверено — Но не само те се плашеха, там е работата.

— Какво искаш да кажеш?

— Тая маска... не е обикновена. В нея има нещо... Не мога да ви обясня, най-добре ще разберете като я поносите сами.

— Почакай, тази работа ми се вижда доста важна. Опитай се да ни обясниш още малко. Какво ѝ е толкова необикновено на маската? Ето виж — само едно сърдито лице с мустаци, нищо повече.

— Аха, тя само така изглежда... Но ако...

Фреди ги загледа смутено. Очевидно много му се искаше да им разкаже нещо повече, но по някаква причина се притесняваше и не смееше да започне.

— Хайде, Фреди, на нас можеш да се довериш — подкани го раничката с приятелски тон — Кажи де, какво ѝ има на тая маска.

— Добре, но първо ми обещавайте, че няма да ми се присмивате!

— Обещаваме!

— Работата е там, че ако човек заспи с маската, му се явяват едни... хм, не знам как да ги нарека. Привидения едни такива, говорят като хора, но не са хора. Едва не умрях от страх!

— Привидения? Да не би да искаш да кажеш призраци? Някой от тукашните призраци може би?

— Не, не, това не са нашите призраци, за тях и дума да не става! Аз тях си ги познавам, те не могат да ме уплашат. Само глупаците вярват историите на Хайно за някакви чудовища и червенокоси магьосници.

Той погледна притеснено към Ането, която ядно беше присвила устни, после продължи:

— Не знам какви са тези привидения. Приличат на сенки, но иначе говорят и се движат досущ като хора. Друго нищо не мога да кажа. И без това, откак ги видях, не посмях повече да сложа маската на лицето си. Ето, вземете си я обратно. От нея само главоболие получавам.

Той подаде маската на раничката, която я повъртя насам-натам и после я пхна в един от джобовете си.

— Е, хайде сега, че имам работа — разбърза се Фреди — И, както вече казах: отваряйте си очите на четири, иначе паяците веднага ще ви хванат. А веднъж стигне ли се дотам, ще се смятате за щастливци, ако ви сложат да чистите тоалетните! Честно ви казвам, хванат ли ви, не ви очаква нищо хубаво!

Той се огледа за последен път и бързо се отдалечи, като хвърляше предпазливи погледи подире си. Очевидно се безпокоеше, че двете приятелки могат да го последват.

— Ама че страхливец! — изфуча Ането — Изчезна яко дим, даже едно „Довиждане“ не каза. Да си призная, вече започвам да мисля, че в тази гора нито един смел човек не е останал. Само страхливци, на право да се скъсаш от яд!

— Слушай, я по-добре дай да помислим как да се измъкваме от кашата, в която се забъркахме — прекъсна я раничката раздражено — Фреди поне ни предупреди за опасността, която ни дебне. Това не е малко, нали?

Червенокоска се нацупи.

— Хей, ако нещо те дразня, кажи си направо. Нали знаеш, аз не си падам много по увъртанията. Така де, щом сме тръгнали заедно на такава трудна работа, няма защо да си правим мили очички. Право куме, та в очи, аз така харесвам нещата.

— Тъй ли? — Раничката изведнъж кипна не на шега — Виж я ти само, важната героиня! Не стига, че ни натопа до шия в неприятности, ами и се перчи на всичко отгоре.

Ането я гледаше със зяпнала уста и не можеше да повярва на ушите си. За първи път виждаше приятелката си толкова ядосана.

— Какво ме гледаш? — продължи раничката ядно — Не съм ли права? Ако не беше твоето перчене и големи пози, може би щяхме и да направим нещо полезно тук. Но не! Госпожица Ане на всяка

цена трябва да покаже на всички колко е смела и непокорна, каква е страшна непукистка. Изтупа се на сцената, набута ни в най-големия батак, а след това всички са ѝ виновни. Тоя е страхливец, оня е страхливец! Само тя, видите ли, е голяма героиня! Хайде тогава, щом си такава героиня, кажи сега как да се измъкнем оттук! Ти ни набута в кашата — сега ти ни измъквай! Аз повече и пръст няма да помръдна!

Тя седна на пейката в беседката, скръсти ръце и започна да си подсвирква. По всичко личеше, че не се шегува. Тоя път наистина беше решила да остави Ането да се оправя както може.

Изминаха няколко дълги-предълги минути. По лицето на Червеноска ясно можеха да се прочетат всички мисли, които минаваха през главата ѝ. Отначало тя се наежи като котка, малко остана да зафуци и затропа с крака. После изглежда се сети, че сама далеч няма да стигне и полека-лека започна да омеква. Накрая, да не повярваш, даже седна до приятелката си и започна да каканиже:

— Из ... извинявай ... Аз ... май наистина се поувлякох. Нали ме знаеш каква съм — първо действам, а после мисля. Признавам, че сама съм си виновна. Не трябваше да се издавам в голямата зала, съжалявам. Но сега ... е вече късно.

Раничката продължаваше да седи със скръстени ръце.

— Не знам как ще се измъкваме оттук — продължи Ането със същия колеблив глас — Пък и вече се съмнявам, че изобщо ще успеем. Но едно нещо ... знам със сигурност: без тебе съм загубена, няма да мога да направя и пет крачки, преди да ме хванат. Не искам да се разделяме! На никаква цена!

Раничката все още не казваше нищо. Най-после тя стана, скръсти ръце зад гърба си и заговори:

— Добре. Но това да ни е за последен път, разбрахме ли се? Оттук нататък никакво перчене и необмислени постъпки! С Хайно шега не бива, повече грешки не можем да си позволим. Съгласна ли си?

— Разбира се! — Ането подскочи от радост.

— Хубаво. А сега ... довиждане.

Раничката се обърна и потегли по алеята без да се обръща. Така отдалеч, в костюма на Джасти Дива, тя приличаше на голям зелен таралеж.

— Хей, почакай! — подскочи Ането уплашено — Къде отиваш, нали нямаше да се разделяме?

— Това да ти е за урок! — отвърна раничката през рамо — Още ме е яд на тебе, не мисли, че едно извинение всичко оправя. Ще трябва да се разделим ... за малко.

— Но защо, какво си намислила?

— Имам тук една идея, но тя е доста несигурна. А и рискована. Изчакай, докато се върна, аз няма да се бавя дълго.

— Ами ако... — Ането прехапа устни. Никак не ѝ се искаше да признае, че се страхува да остане сама — Добре, добре, няма да настоявам. Щом вече си решила, така да бъде. Аз ... ще изчакам, ти не се безпокой за мен.

* * *

— Бързо! Да изчезваме оттук! Мятай ме на гърба си! И стискай здраво, за да не се вижда, че сме две. Сега съм част от кактуса, не забравяй!

Раничката пхтеше като локомотив, очевидно беше бягала доста дълго време. Ането не губи време за разпитване, а мълчешком изпълни нареждането и хукна накъдето ѝ видят очи. Скоро отново стигна до спирката на парковото влакче.

— А сега накъде?

— Към брега на реката. Но не към моста. Малко по-настрана трябва да има кей за корабчета. Видяхме го на картата, не си ли спомняш? Ето, вземи това. Бързо, нямаме време!

Червенокоска започна да губи ума и дума. Без да разбира нищо, тя сграбчи пъстрата хартийка, която раничката ѝ подаде и се хвърли в указаната посока. За щастие алеята, по която тичаше, действително ги изведе до неголям дървен кей, пред който пуфтеше кокетно корабче с дълъг черен комин и големи колела с перки от двете страни. Последните пътници тъкмо минаваха по дървения мост, който свързваше корабчето с кея.

— Побързайте, побързайте, моля! — подвикна откъм моста един матрос. — Всеки момент потегляме. Последен рейс за днес. Дайте си билета.

Ането замръзна. Билет? Какъв билет?

— Погледни какво държиш в ръката си — прошепна раничката изотзад.

Червенокоска за пръв път погледна полусмачканата хартийка, която беше стискала в юмрук и едва не извика от изненада. Това наистина беше билет! При това не обикновен, а специален, с позлатена ивица от едната страна, на която беше написано: „Специална опция: голямо пътешествие по реката на борда на ‚Мисисипи‘. Добре дошли!“.

Глава седма: На дъното

— Не мога да се сдържам повече! Каж ми къде намери билета, на право примирам от любопитство!

Ането и раничката седяха в удобни шезлонги на борда на корабчето и смучеха студена лимонада от високи запотени чаши (т. е., Ането пиеше, а раничката я гледаше; макар и да можеше да говори, тя разбира се не се нуждаеше от храна). Червенокоска тъкмо беше привършила препълнена чиния със сандвичи и сега най-последно беше започнала да се успокоява след напрежението от последните няколко часа. Излегната на сянка под огромен чадър, тя дори беше започнала да се наслаждава на пътуването и, както изглеждаше, беше готова да забрави, че в недалечно бъдеще със сигурност ги очакват нови трудности.

— Ужасно глупава история — усмихна се раничката лекичко — Даже ми е неудобно да разправам, толкова е глупава.

— Хайде де, изплюй камъчето — напираше Ането — Какво, да не би да намери билета някъде по алеите?

— По алеите не, но на едно място, за което иначе много-много не се сещам.

— Казвай, казвай най-последно! Къде го намери?

— В тоалетната.

— Какво? — Ането се задави с лимонадата и започна да пръска наоколо като кит. Наложиха се раничката да я тупа по гърба преди да могат да продължат.

— Е, сигурно не точно така, както си мислиш — продължи раничката след като Червенокоска отново можеше да диша нормално — Една дама ми го даде.

— В тоалетната? Хайде де!

— Да, в тоалетната — потвърди раничката — На друго място госпожата едва ли би се съгласила да ми го даде, разбира се.

— Нищо не разбирам. Предавам се, повече няма да те прекъсвам. Разказвай всичко по ред, цялата съм само уши!

— Ами то кой знае колко за разказване няма. Когато Фреди спомена за тоалетни, на ума ми дойде една много проста идея. Отидох в най-близката тоалетна, изчаках докато се появи една особено забързана дама, а след това, когато тя изчезна в една от кабините, изревах: „Всички билети за проверка“. Госпожата започна да протестира, но като я заплаших, че ще повикам паяците, набързо ми подаде билета си изпод вратата. Оттам нататък беше лесно — само трябваше да бягам колкото ми сили държат.

Тук се стигна до ново сериозно задавяне. Ането така се закикоти, че без малко щеше да преобърне шезлонга си. Няколко пътници, които очевидно се чувстваха смущавани от това шумно и невъзпитано хлапе, започнаха да мърморят недоволно. Един от тях даже стана и се запъти нанякъде, очевидно твърдо решен да се оплаче. Червенокоска обаче продължаваше да се смее истерично и престана едва когато не ѝ беше останала капчица сила. Раничката седеше в шезлонга си и търпеливо изчакваше, докато приятелката ѝ се насмее на воля.

— Между другото, още не съм съвсем сигурна, че това ще ни се размине съвсем без последствия — прибави тя, когато Ането най-после се беше свързала.

Червенокоска наостри уши.

— Какво искаш да кажеш? — Тя се огледа неспокойно. Изведнъж започна да ѝ се струва, че от всички страни ги наблюдават дебнещи погледи — Да не би някой да те е проследил?

— Не, но госпожата от тоалетната отдавна вече е вдигнала олелия до бога. В края на краищата, това си е чиста кражба, няма какво да го увъртаме. Паяците сигурно търсят навсякъде новия притежател на билета. Не искам да те плаша, но няма да се учудя, ако на следващата спирка отново ни се наложи да играем на гоненица.

Ането изведнъж изгуби всякакво желание да се смее и се сви в шезлонга си.

— Е, не всичко е чак толкова зле — продължи раничката — За щастие те още не знаят, че сме преоблечени и сигурно ще търсят малко червенокосо момиче и неговата раничка. Ако имаме късмет, може и да се измъкнем.

— Ако Фреди си държи устата, разбира се.

— Не ми се вярва той да ни издаде. Ако искаше да го направи, можеше да го стори още на спирката. Хайде, опитай да се успокоиш и подремнеш, че скоро пак ни очакват трудности. Това сигурно е последната ни почивка за следващите няколко дни.

— Извинете, госпожице, мога ли да ви предложа още нещо? — стресна ги гласът на келнера, който се беше приближил без да го забележат — Може би още една студена лимонада? Днес е ужасно горещо, не намирате ли?

Ането се обърна стреснато. Тя вече се канеше да го отпрати не особено любезно, когато изведнъж се вкамени от изненада. Облечен в безукорен бял костюм, с голям поднос в ръка, насреща ѝ мазно се усмихваше ... господин Зайо. Същия оня господин Зайо, когото беше срещнала веднъж, макар че тогава той беше облечен в джинси и фланелка. И когото едва не беше натупала, въпреки. Зяпнала от удивление, тя го гледаше без да мигне и даже не забелязваше знаците на приятелката си, която отчаяно се опитваше да ѝ покаже, че не трябва да се издава.

Сепнат от втренчения ѝ поглед, господин Зайо запристъпя от крак на крак. Очевидно не можеше да си обясни странното поведение на госпожицата-кактус и вече се притесняваше, че нещо в облеклото му не е наред. Той се огледа внимателно отгоре до долу, не успя да открие нищо необичайно и отново се втрени в Ането. В погледа му изведнъж проблесна догадка.

— Ахем, не сме ли се срещали някъде? — Господин Зайо се почеса озадачено — Имам чувството, че вече се познаваме.

— Нищо подобно! — изстреля Ането. От страх съвсем беше побледняла. — Никога не съм ви виждала, не искам никаква лимонада и времето изобщо не е горещо. Ако искате да знаете, даже ми е много студено.

— Да ви донеса тогава горещ чай, ако желаете — zalюбезнички Зайо, но в същото време продължаваше да я измерва с изпитателен поглед — Можете да избирате между черен, зелен или билков чай. Или може би кафе?

— Оставете ме на мира! — тросна се Ането — Нищо не искам, нали ви казах вече!

— Както желаете, както желаете — господин Зайо се поклони и се отдалечи бързешком, като непрекъснато се обръщаше, сякаш за да се увери, че Ането още е на мястото си.

— Тая работа хич не ми харесва — измърмори раничката недоволно — Струва ми се, че тоя хитрец подуши нещо. Дано да имаме късмет, че ако ни подгонят тук, не знам накъде ще бягаме.

— Майко мила! Я погледни натам — обади се Ането с треперещ глас.

Господин Зайо се беше задал отново, следван от два огромни паяка, облечени в униформи. Той възбудено им обясняваше нещо, като през цялото време ръкомахаше и сочеше към Ането. Нямаше съмнение — тоя път бяха попаднали в капан.

— Пригответъй се за бягане — подшушна раничката — Когато ти подам знак, скачаме и хукваме в две различни посоки. Среща на задната палуба, до мостчето.

Междувременно паяците и Зайо бяха се изправили пред тях и ги измерваха с недружелюбни погледи.

— Билетите за проверка, ако обичате — каза по-дребният от двата паяка., като потриваше два чифта ръце от нетърпение — И, ако може, малко по-бързичко.

— Какво, и тук ли няма да ни оставите на мира! — провикна се Ането, като си придаваше много ядосан вид — Ако искате да знаете, аз съм лична позната на господин Хайно и веднага ще се погрижа той да узнае за грубиянското ви поведение! Това е нечувано нахалство!

При споменаването на името „Хайно“ паякът се посмути малко, но това не продължи много дълго.

— Моля, покажете билетите си за проверка! — повтори той настоятелно, макар и вече с малко по-любезен тон — Лично разпореждане на господин Хайно. Съжалявам, но наистина трябва да ви обезпокоим!

— Ха, както желаете! — отвърна Червенокоска презрително и му подаде билета си — Но аз все пак ще се оплача, да си знаете!

— И билета на приятелката ви — каза паякът, без дори да погледне билета, който тя беше му подала.

Ането прехапа устни. Съвсем беше забравила за раничката.

— Тя ... тя е ... малолетна — запелтечи тя бързо — Искам да кажа, под шест години е. Тя се вози безплатно, нали разбирате?

Паяците размениха многозначителни погледи, сякаш искаха да кажат „всичко е ясно“, после по-големият от двамата каза строго:

— Съжалявам, но ще трябва да дойдете с нас! И приятелката ви също. Необходимо е да уточним ... някои подробности. Последвайте ни, ако обичате.

В този момент пред очите на Ането се мярна нещо като зелена светкавица.

— Ау! — изрева големият паяк и се хвана с четири ръце отзад. Вкопчена в него с всички бодли на кактусовия костюм, раничката отчаяно го налагаше с юмручета. Как беше успяла да направи такъв огромен скок, при това от седнало положение, Ането така и не успя да разбере.

— Бягай, Ане! Спасявай се! — извика тя и отново подскочи, оставяйки половината от бодлите си да стърчат от дебелия задник на паяка.

Сега беше ред на господин Зайо да зареве: той също има честта да опита вкуса на бодлите. Бърза като бълха, раничката даже успя да убодне и другия паяк, преди да се търкулне като топка и да хукне накъм задната страна на корабчето. По-големият паяк затропа подире ѝ.

— Назад, идиот! — кресна малкият паяк, който очевидно беше началникът тук — Момичето е важно, остави другата на мира. После и нея ще хванем.

Ането едва сега се сети да бяга, но вече беше късно: паяците бяха преградили пътя и бавно се приближаваха към нея с изкривени от злоба и болка муцуни. Тя пристъпи назад. Крачка, две, три ... Край, повече нямаше накъде: гърбът ѝ опря в перилата на борда. Тя с ужас се вгледа в мътните води на реката, които се пенеха на няколко метра под нея. Не, този път нямаше измъкване ... Паяците, вече уверени, че плякката няма къде да им избяга, наближаваха без особено бързане.

— Е какво, сама ли ще дойдеш или ще трябва да те влачим по пода? — подхвърли злобно малкият паяк.

— Да ме влачиш ли? — изръмжа Червенокоска — Ще има дълго да чакаш!

Тя затвори очи, пое дълбоко въздух и ... се хвърли с главата надолу през борда. С огромни усилия успя да се задържи над водата за няколко мига, после вълните я покриха и тя потъна като камък. Последното нещо, което успя да си помисли, беше: „Мама колко ли ще се чуди къде съм?“

* * *

От тъмнината бавно изплуваха две огромни изпъкнали очи, които я гледаха без да мигат. Само две очи, нищо повече.

— Хе, сега пък къде ли съм попаднала? — почуди се Ането — Това страната на чудесата ли е?

Постепенно очертанията на странното същество, което я наблюдаваше втренчено, започнаха да се избистрят. Около очите се оформиха дебели гънки от шуплеста, зелена кожа, покрита с тъмни петна, по-надолу още повече гънки, накрая огромен издут корем, от който стърчаха две тънки ръчички, завършващи с по четири пръста, свързани с плавателни ципи.

— Пфуй, жаба! — ревна Ането и се опита да отскочи назад, но това не ѝ се удаде: едва сега тя осъзна, че лежи на голямо легло с балдахин и е покрита с тънко, но топло одеяло. Кактусовият костюм бе изчезнал без следа, но инак тя не беше разсъблечена и както винаги си беше в джинси и фланелка.

Огромната жаба продължи да седи неподвижно на стола до леглото и даже не помръдна клепач. Без да отваря уста, тя заквака мелодично:

— Госпожицата трябва да лежат и почиват. Госпожицата не трябва да се вълнуват. Всичко наред, госпожицата в пълна сигурност.

— Но къде съм? Къде се намирам? — запита Ането, като се опита да се отдръпне малко по-настрана от жабата — Това Гората на призраките ли е или някое друго място?

— Всичко наред, госпожицата в пълна сигурност — изквака жабата повторно — Негово величество сами всичко обяснят когато госпожицата отново здрава.

— Хей, хей, аз никога не съм била болна! — запротестира Ането — И, ако искаш да лежа спокойно, по-добре ми кажи нещо повече за това място. Аз не си падам много по такива загадки, това да ти е ясно!

Тя решително се надигна и седна в леглото, като любопитно се оглеждаше. Тънките завеси на балдахина не ѝ позволяваха да види ясно къде е попаднала, но като за начало и това беше достатъчно.

Първото нещо, което ѝ направи впечатление, беше странната, мека светлина, в която се къпеше всичко наоколо. Човек би могъл да помисли, че навън цари чудна пълнолунна нощ или поне лунната светлина беше единственото, за което напомняше тукашното призрачно осветление. Но не, това не беше лунна светлина — Ането беше повече от сигурна, макар и да не знаеше в какво точно се състои разликата. Тя се озърна неспокойно, опитвайки се да различи нещо повече през завесите. Като се увери, че това е невъзможно, тя решително дръпна одеялото и скочи от леглото. Жабата заквака недоволно, но Червенокоска не ѝ обърна внимание. Крайно време беше да разбере къде е попаднала.

Гледката, която се откри пред очите ѝ, така я порази, че тя остана като вкаменена. Намираше се в огромна подводна пещера, толкова голяма, че въпреки обилната светлина, която идеше някъде отгоре, краят ѝ се губеше в зелено-жълта мътилка. Множество кокетни постройките, една от друга по-пищни и красиви, заемаха по-голямата част от пещерата. Пъстроцветни вимпели от водорасли се развяваха над причудливи замъци, изградени без нито един-единствен ъгъл, сякаш бяха израснали от само себе си, а не построени по нечий замисъл. Странни лабиринти и колонади, на пръв поглед изградени само за удоволствие, а не с практическа цел, опасваха красиви паркове, из които важно-важно се разхождаха всевъзможни риби, раци и мекотели. Къщи с многобройни кулички се кипреха редом до големи прозрачни куполи, под които на свой ред се различаваха други, по-малки сгради. Ането едва сега осъзна, че се намира точно под един такъв купол, макар и значително по-малък от онези, които се намираха отвън. Тя бързо изтича до прозрачната стена и предпазливо я опипа. Странната пружинираща материя не приличаше на нищо, което тя беше виждала през живота си. Въпреки че се поддаваше на натиск, тя очевидно беше много здрава и с лекота издържаше тежестта на огро-

мната водна маса, която изпълваше пещерата. И, което беше най-важното, по някакъв начин откъм водата през нея се процеждаше най-чист въздух: Ането ясно почувства лекото въздушно течение, което идеше откъм прозрачната материя.

— Гледай ти чудесии — измърмори тя, опитвайки да си придаде кураж в непознатата обстановка — Хайно пасти да яде с неговия парк. Това тук е сто пъти по-красиво. Питам се кой ли е построил всички тия къщи и палати.

— Госпожицата всичко разберат когато дойде време. Госпожицата сега почиват, така правилно — заквака жабата-болногледачка — Хайде сега в легло, почиват.

— Достатъчно съм починала вече — отсече Ането — А сега е време да поговоря с някого, който може да ми каже как се излиза оттук. Имам спешна работа в гората, разбираш ли?

— Излиза — не може! — отвърна жабата, като махаше с ръчички, за да подчертае важността на казаното — Навън — вода. Госпожица — умират.

— Ти какво, май нещо се опитваш да ме избудалкаш — начумери се Червенокоска — Щом има начин да се влезе тук, то трябва да има и начин да се излезе. Така ли е или не?

— Навън — вода. Госпожица — умират — повтори жабата упорито — Госпожица сега почиват, после всичко наред.

— Аха, виждам вече, че с тебе ще се погаждаме като оцет и олио — процеди Ането — Хайде, засега ще те послушам. И без това наистина се чувствам доста уморена. Но ако искаш да не те ядосвам, най-добре ще е да повикаш някой, с когото може да се поговори човешки. Инак от мен блага дума няма да чуеш повече.

Тя се отпусна на леглото и затвори очи. Ако само можеше да разбере какво се е случило с раничката! Веднъж съберат ли се отново, всичко останало ще се нареди, в това тя беше напълно сигурна. Но подводното царство, в което беше попаднала, едва ли можеше да се напусне така лесно, а и раничката сигурно никога не би могла да го открие, колкото и да търси. Ако изобщо е успяла да се измъкне от преследването, разбира се ... Ането въздъхна тежко, сви се на кълбо и придърпа одеялото до брадичката си. О-о-ох, толкова беше уморена.

Глава осма: Царски прием

Събуди я ароматът на нещо много вкусно. Тя бавно отвори очи, огледа се и ахна: на неголяма маса до леглото бяха подредени най-различни закуски, една от друга по-апетитни и привлекателни. Майсторска ръка беше ги приготвила така, че повечето от тях представляваха картини, представящи живота в подводното царство. Прехласнатата, Ането ги заразглежда една след друга: желирани пирамиди, в които се виждаха различни подводни растения и риби, множество купи с разноцветни сосове, в които плуваха островчета от пикантни зеленчуци, най-различни сладкиши, напомнящи за странните сгради в пещерата, кремове, торти, сладоледи ...

— Леле мамо, отиде ми диетата! — извика тя весело, с два скока се озова до масата и започна да унищожава кулинарните шедеври без изобщо да се смущава от това, че лапа като прасе. Спря се едва когато не можеше да поеме нито хапка повече, а джинсите ѝ комай щяха да се пръснат. Никога в живота си не беше опитвала толкова вкусни неща. Даже и сега, след като се беше наяла до пресита, все още съжаляваше, че не бе успяла да опита повечето от лакомствата.

— Виждам, че готвачът добре се е постарал — стресна я тънък глас изотзад — За мен беше истинска радост да видя каква почит оказахте на майсторството му. Е, сега поне не се съмнявам, че заслужава заплатата, която му плащам. Царски готвач — на царска цена, нали така?

Ането се огледа изненадано. Гласът идваше откъм голям телевизионен екран, който се намираше на специална поставка зад леглото. Преди това не беше го забелязала, сигурно защото не беше включен. Сега на него се виждаше физиономията на затлъстяваща риба със златна корона на главата. Царският накит непрекъснато се клатеше насам-натам, защото беше прекалено голям за главата на притежателя си.

— Ха-ха-ха, успях ли да ви изненадам? — засмя се царят-риба доволно. — Или може би дори да ви уплаша? Хм, това не би подходило

на една могъща магьосница, за която се разказват толкова истории. Силата придава спокойствие, нали така?

Той понечи да се изпъчи, за да покаже по-ясно какво има пред вид, но в тоя момент короната се подхлъзна и опропасти целия ефект на думите му.

— Аз не съм никаква магьосница — каза Ането сърдито — И никога не съм била, между другото. Всичко това са измислици на Хайно. Нагли лъжи и нищо повече!

— Знам, знам — отвърна царят-риба — Та нали вече ви срещнах по време на първото гостуване. Признавам, по онова време не ви дооценех, но всяка грешка може да се поправи, нали така?

— Ха, вие да не сте оня цар на рибите, който ни пренесе на гърба си? — За момент тя си припомни как отчаяно се беше вкопчила в перките на огромната риба, която ги пренесе на отвъдния бряг на реката — Не може да бъде, та той беше много по-голям от вас!

— По-голям? Глупости, той беше по-висок, нищо повече! — възкликна царят-риба ядосано — А това, че ви е пренесъл на гърба си само показва колко лекомислено се е отнасял към царските си задължения. Изобщо, покойният ми баща беше много, много лекомислена личност.

— Ах, значи вие сте дребното рибче, на което тогава спасихме живота! ... Направо да не повярваш! Гледай ти, изобщо не очаквах, че някога ще ви срещна отново! Хей, ама това е невероятно съвпадение! Само от два дни съм в гората и вече срещнах половината от старите си познати. Иди кажи, че светът не бил малък!

— Не си спомням някога да съм бил „дребно рибче“ — нацупи се царят-риба — Между другото, пълното ми име е „Шаран Четвърти, самодържец на подводния свят“. Това — за протокола.

Ането го погледна смутено. Колкото повече разговаряше с този цар, толкова повече започваше да се стопява ентусиазма ѝ. От малкото симпатично рибче май не беше останало кой знае колко много. Тя въздъхна и се приготви да слуша царските речи.

— Не виждам наоколо вашата мъхната приятелка — продължи царят с малко по-приятелски тон — Да не би тоя път да сте сама?

— Не, разбира се — отвърна Ането — Изгубихме се вчера когато паднах във водата. Тя остана горе, на корабчето.

— Момент, момент, не разбирам. Разкажете ми малко повече, моля. Какво корабче, какво падане? Аз мислех, че сте дошли направо на гости при мен, както си му е редът. А тук изведнъж ... Разказвайте, моля! Искам да знам всичко от начало до край.

Ането започна да разказва. Царят слушаше без да каже дума. По рибешкото му лице изобщо не можеше да се разбере какво мисли и постепенно тя започна да се притеснява.

— Н-да-а-а, такива ми ти работи — обади се най-после Шаран Четвърти. — Интересна история. Значи раничката остана на борда, така ли?

— Да.

— Хм, това прави нещата по-неприятни и за мен. Искам да кажа, ако само половината от вашия екип се намира под мое ... покровителство, а Хайно притежава другата половина. Това сериозно засяга моите ... проекти. Старият негодник и без това притежава всички призраци. Ако трябва да делия с него и вас двете, то от плановите ми няма да остане нищо.

— Не разбирам — намръщи се Ането — Как да ни делите? И за какви планове става дума?

— Всяко нещо по реда си — отвърна Шаран Четвърти важно — Когато му дойде времето, ще узнаете всичко. Почивайте засега.

Той изведнъж започна да се оглежда загрижено.

— Ще ви помоля да ме извините, трябва да се погрижа за някои ... подробности. Но скоро ще се видим отново, не се безпокойте. До скоро виждане, аз няма да се бавя дълго.

Образът от телевизионния екран изчезна. При други обстоятелства Ането сигурно щеше да се залепи за телевизора, но разговорът с царя-риба я беше обезпокоил не на шега и сега тя не можеше да мисли за нищо друго. Какво да прави, как да се измъкна оттук? При това съвсем сама, без никаква помощ? Изведнъж се почувства ужасно самотна. По дяволите, другояче си беше представляла повторното посещение в гората! Беше очаквала да прекара няколко весели дни, заобиколена от стари приятели, а вместо това се оказа на дъното на

реката, под прозрачен похлупак, от който няма измъкване. Също като пеперуда! Тя с мъка преглъщаше сълзите си. Не, каквото и да става, няма да плаче тук, няма да достави това удоволствие на рибешкия цар, който сигурно я наблюдава скришом отнякъде ...

Мисълта за скрита камера я подсети, че все още не беше си дала труд да разгледа по-добре помещението. Е да, вчера беше прекалено уморена, но сега вече е крайно време. Нищо не се знае, може пък и да открие нещо интересно.

Тя пристъпи неуверено, очаквайки всеки момент да чуе недоволното квакане на жабата-болногледачка. За щастие този път беше сама, тъй че скоро преодоля първоначалната си плахост и се зае внимателно да оглежда всяко кътче на просторното помещение.

Необходими ѝ бяха само няколко минути, за да се убеди, че, макар и задръстено от луксозни предмети, помещението явно беше подредено от някой, който не е имал ни най-малка представа от това как изглежда едно нормално човешко жилище. Под прозрачния похлупак просто бяха насъбрани повечето мебели, които биха могли да се открият във всеки дом, но без никакъв ред, все едно че деца са си играли с куклена къща. Недалеч от леглото се мъдреха огромна розова вана и тоалетна, до тях — писалищна маса, малко по-нататък меко канапе, хладилник, заобиколен от грижливо подредени столове, два малки шкафа, поставени един върху друг, закачалка за дрехи, поставена в легнало положение на земята ... Отначало Ането почувства, че я напушва смях, но веселието бързо я напусна: хаотичното помещение толкова живо ѝ напомни за нейния любим килер — „стаята за всичко“ в къщи, че скоро отново ѝ се доплака. Все пак тя малко се поободри, когато откри, че прозрачната ѝ къща наистина има изход, точно както беше предполагала. На една от стените се виждаше полукръгъл отвор — разбира се, плътно затворен, но зад него ясно се различаваше дълъг тунел от същата прозрачна материя, който водеше някъде между постройките в пещерата.

— Аха, ето значи как се излиза оттук — промърмори Ането и се зае да търси по стената някакво копче или механизъм, с който да отвори вратата. Усилията ѝ обаче не доведоха до нищо. Тя прегледа най-

грижливо всеки сантиметър по стената, но напразно — от ключалка нямаше и следа.

— И на тебе ще ти намеря цаката — закани се тя, докато напразно се опитваше да избута прозрачната врата — Само почакай докато дойде раничката, тогава вече ще видим!

При споменаването на раничката сърцето ѝ неволно се присви. Дали наистина ще я види отново? Нямаше ни най-малка представа за това колко време е изминало откак се бяха разделили, но ѝ се струваше, че е изминала цяла вечност. О, ако само рибешкият цар изпълни обещанието си! А може би той съвсем не е толкова неприятен, може би наистина желае да им се отблагодари за това, че някога бяха спасили живота му...

Междувременно вниманието ѝ беше привлечено от многобройните подводни същества, които се бяха насъбрали отвън. Цели ята от пъстроцветни риби, различни раци, малки и големи октоподи бяха обкръжили отвсякъде прозрачния купол и я разглеждаха с най-голямо любопитство, опулили огромни очи.

— Хей, та това тук е по-красиво от аквариум! — възкликна Ането и залепи нос на прозрачната стена. Уплашени от внезапното движение, няколко риби се дръпнаха назад. Това ѝ се стори смешно и тя започна да им се криви и плези, опитвайки се да ги уплаши отново. Те обаче свикнаха и престанаха да се плашат, тъй че това скоро ѝ омръзна. Тя се опита да потърси някакво друго занимание, но усещането, че е наблюдавана непрекъснато, не ѝ даваше мира.

— Ей, вие там — извика тя, като им се заканваше с юмрук — Нямате ли какво друго да правите? Хайде, изчезвайте, искам малко спокойствие!

Не последва никаква реакция.

— Какво, не ме ли чувате? Движение, движение! Изчезвайте оттук, нагледах ви се вече! Сега искам да ме оставите сама!

Отново нищо. Сякаш говореше на стената.

Тук вече Ането здравата се ядоса и започна да ги обсипва с всички хули и обиди, които някога беше чувала. Тя бесня и подскача докато капна от умора, но единственият резултат беше, че тълпата отвън се увеличи още повече. Оживени и възбудени, рибите се побутваха вза-

имно и току сочеха към нея. Без съмнение те намираха, че малкото ядосано момиче е много забавно.

— Ха, много ви здраве тогава! — каза Ането уморено, когато се убеди, че усилията ѝ не водят до нищо — Мама винаги казва, че по-умният трябва да отстъпи. Щом толкова ви харесва да зяпате, аз няма да ви преча. Чао, ариведерчи, гуд бай.

Тя отново се мушна в леглото, внимателно придърпа завесите на балдахина, така че да не остави някое ъгълче свободно и намръщено заразглежда тавана. Ама че работа! От всичко най-малко беше очаквала, че в гората на призраците може да ѝ бъде скучно. Всичко друго, само не и това.

* * *

— Ане! Най-после те намерих! Ставай, ставай, стига си спала!

Червенокоска подскочи уплашено и разтърка очи. Дали не сънува? До леглото, мокра до кости, стоеше раничката и дърпаше завивката ѝ. Ох, дано само това не се окаже сън!

Тя предпазливо се протегна и лекичко докосна приятелката си. Не, няма съмнение — това наистина е раничката!

— Раничке!

Без да обръща внимание на това, че ще се измокри, тя я сграбчи и затанцува наоколо.

— Значи все пак успя да ме намериш! Направо не мога да повярвам, как го направи?

— После ще ти разказвам, чакай първо да се нарадвам до насита! Брей, ама че луксозен апартамент! Как успя да се уредиш на такова място?

— Да се уредя? — Ането се усмихна горчиво — Ако знаеш само колко много бих дала, за да се измъкна оттук!

— Чакай, чакай! — раничката изведнъж стана сериозна — Аз мислех, че тук сме сред приятели. Това не е ли подводното царство на рибешкия цар? Нали преди казваше, че искаш някой ден да го посетиш отново?

— Хубави приятели! Това не е същият цар, а неговият син ... онова малко рибче, което ти спаси от чайката-разбойник, нали си спомняш?

— Разбира се, че си спомням. И какво, малкият бандит да не би да те е обидил нещо? Да му мисли, ако е така!

— Ох, де да беше толкова просто ...

Ането въздъхна дълбоко, приседна на края на леглото и започна да разказва какво ѝ се беше случило. Когато свърши, раничката изглеждаше не по-малко угрижена от нея.

— Имаш право, тая работа никак не изглежда добре. А пък аз така се зарадвах, когато разбрах, че ще бъдем на гости при царя-риба. Тю, да му се не види!

— Да, имам чувството, че ще трябва доста да се потрудим, преди да се измъкнем. Впрочем, ти нали щеше да ми казваш как попадна тук. Хайде, започвай! Направо горя от нетърпение!

— А, остави се! — махна раничката с лапа — Така се бях отчаяла, направо не ти е работа. Вече бях напълно уверена, че си се удавила. Като видях, че скочи във водата, аз веднага се хвърлих подире ти, но нали съм непромокаема и пълна с въздух — не успях да се гмурна. Мъчих се, мъчих — нищо не става. Накрая течението ме изхвърли в един ракитак, там два дни се крих от паяците, докато накрая ме намериха морските кончета, които ми разказаха всичко. Че си на гости при цар Шаран Четвърти, че са те обсипали с всякакви почести и прочие брътвежи, искам да кажа. Разбира се, никой и дума не споме-на, че царят имал някакви специални планове за нас двете.

— Морските кончета! Тия пък кои са?

— Ами просто морски кончета, нали знаеш как изглеждат? Едни такива рибки като големи въпросителни знаци. Доколкото разбрах, те са пратеници на царя. Нещо като лична поща, нали разбираш? Инак са големи сладури, с тях чудесно се разбирахме. Те ме издърпаха тук надолу, без тяхна помощ никога нямаше да стигна така дълбоко.

— Дълбоко? Наистина ли сме много надълбоко тук?

— Не мога да ти кажа точно. Самата река не е много дълбока, но тия пещери май се простират на цели километри под брега. Във всеки случай кончетата ме теглиха цяла вечност, пък и през по-голямата

част от времето бяхме на тъмно, та имам чувството, че сме някъде много далеч от познатите места. Във всеки случай, ако мислиш за бягство, по-добре се откажи. Поне засега, после може и да ни хрумне някоя по-добра идея. Искам да кажа, защо не се опитаме първо да разберем нещо повече за планове на царя? Може пък и да се споразумеем някак, нищо не се знае.

Ането поклати глава скептично, но не каза нищо.

Следващите няколко часа преминаха доста скучно — макар и луксозно обзаведено, подводното жилище не съдържаше нищо интересно, а и по всички канали на телевизията вървяха скучни музикални програми, които скоро им омръзнаха до втръсване. Когато на екрана най-после се появи самодоволното лице на Шаран Четвърти, Ането почти се зарадва.

— А-а-а, това се казва приятна изненада! — залюбезничи рибешкият цар. — Не очаквах, че ще ви открием толкова лесно, госпожице Раничке. Вече дори си мислех, че ще трябва да водя преговори с господин Хайно. Бях сигурен, че се намирате в негови ръце.

— А тук в по-добри ръце ли се намираме? — понечи да се тросне Ането, но предупредителният поглед на раничката я спря навреме — Искам да кажа, много любезно от ваша страна да ни предложите подслон. Наистина много любезно. Това подводно жилище е много, а-а-а ... впечатляващо.

— О, почакайте, вие още нищо не сте видели! — изпъчи се гордо царят. — Това тук е само едно странично крило на парковия комплекс. Дребна работа, тъй да се каже. Когато видите централните павилиони, сигурно ще изгубите ума и дума. Сградите на Хайно са направо играчки в сравнение с моите.

— Парков комплекс? Какъв парков комплекс? — попита раничката предпазливо — Ние мислехме, че в гората има само един парк — Хайноланд.

— Нищо подобно! — викна царят тържествуващо — В сравнение с нас Хайноланд е една дреболия, детска играчка! Истинският парк се намира тук долу, само че досега още никой не го е виждал. Но това разбира се няма да продължи дълго. Скоро всичко ще бъде готово — и тогава Хайно направо може да се пенсионира.

Той доволно потри перки и замълча, явно очаквайки аплодисменти. За негово разочарование Ането и раничката само се спогледаха мълчаливо. Въодушевлението на царя не ги радваше кой знае колко много.

— Какво, не ми ли вярвате? — изглежда ги Шаран подозрително. Мълчанието им изглежда го дразнеше — Ако искате, да ви покажа всичко.

— Няма нужда, ние и така вярваме — побърза да го увери раничката — Оттук се вижда достатъчно добре.

— Но какво ще правите с този парков комплекс? — попита Ането — И за какво сме ви потрбявали ние?

— Ха, ха, ха, право към целта, както винаги — засмя се доволно царят. — Очевидно историите за вас не разкрасяват нищо. Впрочем, един директен въпрос изисква директен отговор. Та значи: както вече казах, аз очаквам моя парк да надмине Хайноланд във всяко отношение. Но сам по себе си паркът още нищо не означава, нали разбирате? Необходими са развлечения, които да привличат посетителите, отлична организация, която да им осигури приятно и спокойно прекарване, комуникации, транспорт, подслон... И все пак всичко това не е достатъчно. За да може моят парк наистина да засенчи Хайноланд, необходими са преди всичко ... *звезди*! Звезди като вас двете на пример. Истински, от плът и кръв, а не някакви измислени герои от детски приказки. Ако успея да събера достатъчно персонажи от вашата история, успехът ми е в кърпа вързан. Глупакът Хайно сам се погрижи тая история да стане толкова известна, за мен остава само да събера плодовете на неговата работа, хи-хи-хи!

Известно време никой не казваше нищо. Най-после Ането се обади с треперещ от гняв глас:

— Значи ... ние сме част от вашата колекция? Нещо като пощенски марки, така ли?

— Сравнението е малко грубо, но не съвсем лишено от смисъл — съгласи се царят — Макар че аз самият предпочитам да ви наричам мои гости, ако нямате нищо против.

— А тия тук какви са? — Ането посочи към многобройните риби, които заобикаляха жилището ѝ от всички страни, все така вперили в

нея жадни немигащи очи — Ако не се лъжа, това май са първите посетители на парка. Бихте ли ми казали колко плащат, за да ме видят? И с какво мога да ви помогна, за да увеличим цената?

— Не така грубо, не така грубо, моля! — намръщи се царят — Това ... това са просто ... зяпачи, нищо повече. В края на краищата не е моя вината, че вие сте толкова известна. Всички искат да ви видят и в това няма нищо лошо, нали? Но, ако те ви смущават, проблемът може да се реши бързо и лесно, няма защо да започваме дразги. Ето, убедете се сами.

Той се пресегна и натисна някакво копче на пулта пред себе си. Прозрачните стени на подводния дом бързо започнаха да потъмняват. Скоро Ането и раничката се намериха в тъмнина, но това не продължи дълго. На различни места в помещението светнаха лампи, от ново стана светло и приятно.

— Ха, ха-а-а — засмя се царят доволно — Всичко функционира идеално, виждате ли?. А и как иначе? Дори и Хайно не разполага с толкова мощни компютри като мен. Целият парк се управлява от моя централен компютър — Голиат 5000, наречен още Непобедимият... Така. Надявам се сега да сте малко по-доволни. Макар че не мога да ви обещавам постоянно уединение, съжалявам. От време на време ще трябва да позволявате на някое и друго любопитно око да надниква там при вас. Инак не би имало смисъл да ви държа тук, нали така?

— Аха, най-после си показва зъбите! — изръмжа Ането — След мазните приказки за гости и приятелство сега всичко е ясно. Щем, не щем — трябва да правим каквото ни казва господина.

— И какво ще стане ако не се съгласим? — попита раничката, която също не можеше да се сдържа повече — Какво ще правите тогава с нас?

— Да не се съгласите ли? — изглежда ги царят учудено. Явно такава мисъл и през ума му не беше минавала — Че защо да не се съгласите? И къде ще намерите нещо по-добро от тук? Аз не искам нищо от вас, а в замяна съм готов да ви давам всичко, каквото поискате! Всичко, разбирате ли?

— Всичко ли? — отвърна раничката ехидно — Хайде да видим тогава колко държите на думата си: искаме още сега, в този момент, да

ни върнете свободата. Не ни трябват никакви пари, искаме само да се върнем там, откъдето дойдохме.

Шаран Четвърти се намръщи.

— Е, не, така далеч няма да стигнем. аз вече ви обясних: тук за вас е отредено едно много важно място. Помислете сами — какво ще останете от моите планове ако ви изгубя така бързо? В края на краищата, без вас целият парк става скучен и безинтересен, няма защо да го усукваме. Хайде, нека опитаме да се споразумеем — и без това никой няма полза от караници.

— И дума да не става! — отсече Ането — Щом сме ваши пленници, то няма защо да се правим на приятели. Не искаме да имаме нищо общо с вас. Ние не сме от птичките, които пеят в кафез!

Тоя път беше ред на царят да кипне.

— Така ли? — изръмжа той заплашително — Добре тогава, да видим как ще ви хареса кафеза. Като постоите малко гладни, друга песен ще запее, неблагодарници такива!

Екранът на телевизора угасна. Тишината захлупи двете приятелки като похлупак — много по-тежък и по-неприятен от този, под който вече се намираха.

Глава девета: Облогът

— Е какво? Все още ли не искате да работим заедно?

Ането здравата се стресна. Нямаше никаква представа колко време е изминало, но сигурно не беше малко, ако можеше да се съди по зверския глад който я измъчваше. За да не пилее сили тя лежеше в леглото, вперила очи в тавана. Изобщо не беше забелязала, че рибешкият цар отново се е появил на телевизионния екран.

— Разкарай се! — изпъшка тя — От мен друго няма да чуеш!

— Брей, ти наистина си упорита като магаре! — удиви се Шаран Четвърти — И какво, така ли ще продължаваме?

Ането мълчеше.

— Хей, слушайте, ние сигурно можем да се споразумеем — продължи царят — В края на краищата, интересите ни са едни и същи, нали? Както вие, така и аз искаме да навредим на негодника Хайно. Това не е ли достатъчно?

— Присмям се хърбел на щърбел — процеди Ането през зъби — Мене ако питаш, ти си същата стока като Хайно.

— Какво? Аз съм бил същият като Хайно! И това ако не е преувеличение, името ми да не е Шаран Четвърти! Ако бяхте попаднали в лапите на Хайно, досега от вас и помен нямаше да остане. А аз даже ви настаних в луксозно жилище. И какво получавам в отговор? Обиди! Само обиди!

— Леле, какъв е чувствителен! — обади се раничката подигравателно. — Още малко и ние самите ще излезем виновни.

— Добре де, добре — махна Шаран с перка — Може би наистина съм попрекалил малко със строгостта. Но така както сме започнали, далеч няма да стигнем, това поне е ясно. Ще трябва да намерим начин да се споразумеем.

— Как ли не? — изрепчи се Червенокоска, почувствала неувереност в гласа на царя — Нали ти казах вече: най-добре ще е да изчезваш. Заедно с всичките ти дворци, паркове, непобедими компютри и прочие.

Виждали сме и по-страшни от тебе. А що се отнася до твоя непобедим компютър, не бързай да се перчиш: ония хитри орлета също смятаха, че компютърът им е непобедим, а после видяхме какво стана.

— И какво точно стана?

— Ние го надхитрихме, какво друго? Всички компютри са безкрайно глупави, това от мен да го знаеш!

— Хайде де! Я посмали малко. Да не би да искаш да кажеш, че си по-умна от Голиат Непобедимия?

— Разбира се, че съм по-умна! Твоят Голиат няма да може и на малкия ми пръст да се намаже!

— Я виж ти каква е самоуверена! — по гласа на Шаран Четвърти ясно можеше да се отгатне, че е страшно ядосан — Ти да не мислиш, че си имаш работа с някой домашен компютър като при орлетата? Това тук е индустриална машина, хлапенце! В нея има повече сила отколкото изобщо можеш да си представиш!

— Хей, почакай, почакай! — намеси се раничката възбудено — Току-що ми хрумна нещо. Какво ще кажеш, ако ти предложим един малък облог?

— Какъв облог? — изгледа я царят подозрително. Види се, започваха да го измъчват колебания.

— Нищо особено, само една дреболия: ако аз и Ането надвием твоя компютър в една игра, ти се задължаваш да ни освободиш начаса. Ако пък загубим, ние обещаваме да поработим в твоя парк... Поне за известно време, искам да кажа.

Очите на Шаран Четвърти засвяткаха от възбуда.

— Сериозно ли? — запита той, като едва съумяваше да прикрие радостта си — Наистина ли ще се съгласите да останете тук?

— Ако твоят компютър ни победи, разбира се! — отвърна Ането самоуверено — Аз думата си на две не правя! Но, щом вече сме започнали с въпросите: а ти наистина ли ще ни освободиш ако го надвием?

— Царска дума! — изпъчи се Шаран — Ако го победите дори само веднъж, веднага сте свободни. Даже ще ви изпратя със специален ескорт! Ако искате, готов съм да подпиша.

— Няма нужда, няма нужда — каза Ането снизходително — Добре, казвай кога ще започнем?

Царят започна да обмисля трескаво.

— Хм, ще ми трябва време до утре, за да оповестя новината. Пък и голямата зала трябва да се подготви за мача. Нали разбирате, моите поданици сигурно ще искат да следят развитието на борбата, а за това трябва да се извършат някои приготовления. Демонстрационни монитори, коментатори, съдии, пресцентър, телевизионен екип. Надявам се, няма да имате нищо против мачът да се излъчва директно по телевизията?

— А, не, защо да имаме нещо против — проточи Ането. Изведнъж започна да я обхваща беспокойствие. — Но има ли смисъл да се прави такава дандания заради една игра на гатанки?

— Гатанки? Какви гатанки? — изгледа я царят слисано.

— Как какви? Нали уж знаеш нашата история наизуст? Ние ще играем с твоя компютър същата игра, която играхме с компютъра на орлетата. Хайде де, припомни си! Играта на въпроси и отговори, не се ли сещаш? Ние му задаваме гатанки, а той трябва да отгатне отговорите. Проста работа, само за няколко минути ще бъдем готови. Всъщност няма нужда от никакви големи приготовления.

Тлъстото тяло на Шаран Четвърти изведнъж започна да се тресе от смях.

— Ха, ха, ха! О-о-о-хо, хо, хо! Направо ще си умра от смях! Ха, ха, ха, я повтори още веднъж! Искам да съм сигурен, че не ми се е причуло!

— Какво те прихваща? — озъби се Ането. — Какво толкова смешно има в тази игра?

— Ама вие май наистина ме имате за последния глупак, а? Ха, ха, ха! — царят продължи да се смее неудържимо. — Какво, да не си мислехте, че ще ме измамите със същия трик, който използвахте при орлетата? Хайде де, признайте, че точно това си мислехте: да задавате на компютъра въпроси, които нямат логични отговори. Ха, ха, ха! Чакай, чакай да си припомня. — Той намръщи чело в престолено усилие. — Колко слона могат да се скрият в един хладилник, нали така? Или нещо от тоя род, не мога да си спомня точно. С тоя трик ли искате да ме измамите?

Ането и раничката мълчаха засрамено. Ама че глупава работа! Бяха забравили напълно, че предишните им приключения отдавна

са познати на всички в гората. Но сега вече нищо не можеше да се направи: рибешкият цар беше отгатнал точно намеренията им. Не им оставаше нищо друго освен да се надяват, че въпреки това той ще приеме облога.

— Не, милички, така лесно няма да се измъкнете! — продължи Шаран, разтеглил паст в самодоволна усмивка. — Тоя път играта ще бъде значително по-сложна, хич не се надявайте на остарели трикове! Още утре ви искам на сцената!

— Но каква игра ще играем? — смотолеви плахо раничката.

— Как каква? Става дума за царицата на всички игри, разбира се! Голиат Непобедимият играе една-единствена игра, всички останали са под неговото достойнство. Какво, още ли не разбирате? Добре, ето ви отговора: шахмат! Това е играта, която ще играете утре! А, и докато не съм забравил: Голиат още никога не е губил даже и една-единствена партия. Никой не може да се мери с него! Дори и равенство срещу него са постигали само няколко от най-големите майстори в царството ми. Е, почивайте сега, че утре ви очаква труден ден. До скоро! Горя от нетърпение да видя как ще надвиете моя непобедим компютър!

* * *

— Тоя път май си намерихме майстора, а?

Раничката приседна на ръба на леглото и загледа приятелката си, която ядеше настървено, без да се озърта ни наляво, ни надясно. Малко след като царят изчезна, жабата-болногледачка се появи откъм заключения коридор, бутайки пред себе си масичка, отрупана с всевъзможни лакомства. Ането, която беше доста премаляла от глад, не чака покана и сега лапаше за трима.

— По-бавно, по-бавно, ще те заболи коремът! — смъмри я раничката.

— Ха, много ме интересува! — сопна се Ането. — Ако не друго, то поне мога да се наям до насита. Утре и без това ще станем за посмешище на всички.

— Тоя цар излезе много по-хитър, отколкото си мислехме — каза умислено раничката. — Гледай как ни изигра, направо да не повярваш! Между другото, ти можеш ли изобщо да играеш шах?

— Отде да зная, още никога не съм опитвала — отвърна Червенокоска небрежно. — Добре де, шегувам се, шегувам се — прибави тя бързешком като видя колко отчаяна изглеждаше приятелката ѝ. — В училище имаме шах-клуб и аз не съм от най-слабите. Но да спечеля срещу компютъра не ми се вярва. Даже и най-простите шах-програми от компютъра на мама ме бият безпощадно. А тоя тук сигурно е сто пъти по-силен от тях.

— Не можем ли да го надхитрим някак? Както тогава, при орлетата?

— Не, в шаха хитрост не помага. Хайде, стига си се тревожила. Тоя път ние сме надхитрените, нищо не може да се направи. Както изглежда, ще трябва наистина да поработим за него преди да се измъкнем оттук.

Ането се изтегна на леглото и се приготви за почивка след обилното ядене. Раничката обаче продължи да се мръщи и мърмори. Види се, мисълта за това да остане в подводното царство никак не ѝ харесваше. Тя дълго се въртя, пъшка, охка и подсмърча. Най-после не издържа и запита колебливо:

— А ... дали не можем да повикаме помощ отнякъде?

Ането я изгледа озадачено.

— Помощ? Каква помощ, кой ще ни чуе оттук?

— Ами ... аз през цялото време си мисля за нещо, но не знам дали ще стане.

Червенокоска подскочи.

— Казвай, какво чакаш!

— Хм, малко ме е страх, да си кажа честно.

— Казвай, казвай, сега няма време за страх. Кого искаш да повикаме? И как?

— То и аз самата не знам. Но ако тази гора наистина е вълшебна, в нея сигурно се крият още много чудеса, които не познаваме. Трябва само да намерим начин да ги пробудим ... или извикаме.

— Трябва ... трябва ... Това и аз го знам, няма защо да ми го казваш. Ако имаш някаква идея, казвай. Инак от такива приказки много полза не виждам.

— Ей, каква си нетърпелива. Та нали точно това се опитвам да ти кажа, само дето не ме оставяш да говоря. Сещаш ли се какво ни каза Фреди преди да се разделим?

Ането изведнъж наостри уши и престана да се чумери.

— Чакай, чакай малко. А, сетих се! Маската! Той разправяше, че маската също била ... а-а-а, не мога да си спомня точно. В нея имало нещо необикновено, привидения някакви.

— Не, не в нея — поправи я раничката. — Привиденията се появявали ако заспиш с маската на лицето. Но какви точно привидения са това и дали са опасни, не каза. Във всеки случай изглеждаше доста уплашен, докато разказваше.

— Вярно, сега се сетих. Хм, тази идея наистина не е лоша. Искам да кажа, на нашето положение всъщност всяка идея е много добра. Какво, да опитаме ли?

— Ох ... не знам. Малко ме е страх. Ами ако тези привидения се окажат опасни? Да не стане така, че после да съжаляваме?

— Хм, и аз не знам — Ането почувства как по гърба ѝ започнаха да лазят тръпки. — Имаш ли някаква друга идея? Може би, ако се понапънем още малко ...

— Не, друго нищо не ми хрумва.

— Добре, значи нямаме избор. Ще трябва да опитаме с маската. Е, какво ще кажеш — коя от двете ни да започне?

— Ка ... какво да започне? — раничката се разтрепери не на шега. — Аз ... аз не мога. Искам да кажа ... Тази маска сигурно ще ми е голяма, по-добре хич да не опитвам.

Ането я изглежда накриво, но не каза нищо.

— Добре, няма да се препираме. Дай ми маската, пък да видим какво ще излезе.

Тя пое маската от ръцете на приятелката си и започна да я оглежда внимателно. Нищо не беше се променило от деня, в който я бяха намерили на поляната при свраките — отсреща я гледаше все същото намръщено лице с големи мустаци. Колкото и да търсеше, тя не успя

да открие никакви тайнствени знаци или вълшебни формули, нито пък други указания за магически свойства. Най-обикновена дървена маска, нищо повече. Да се чудиш как Хайно се беше оставил да го измамят с такова просто нещо. Види се, на страха очите наистина са големи.

Червенокоска въздъхна дълбоко, постави маската на лицето си и отново се отпусна на леглото. Сърцето ѝ биеше до пръсване, от възбуда тя едва успяваше да поеме дъх.

— Стискай ми палци! — прошепна тя към раничката, затвори очи и започна да брои до хиляда, та дано се поуспокои малко. Полека-лека започна да я обхваща леко опиянение, краката и ръцете ѝ започнаха да се чувстват някак странно топли и тежки. Нежна музика зазвуча в ушите ѝ, пред очите ѝ се завъртяха пъстри кръгове и отнякъде я достигна миризмата на непознати, омайни цветя. Не мина много време и леглото изпод нея изведнъж изчезна, една огромна, но приятна сила я обхвана в ласкава прегръдка и я понесе нанякъде — незнайно къде, незнайно кога.

* * *

— Guten Tag, gnädiges Fräulein! *

— Моля?

Ането сепнато гледаше достолепния възрастен господин, който ѝ се усмихваше от пейката отсреща. Беше попаднала в нещо като парк с огромни вековни дървета, които тихо шумоляха под повеите на вятъра. Красив фонтан, заобиколен от приказни фигури, разпръсваше приятна прохлада наоколо. Въпреки жегата възрастният господин беше облечен в строг старомоден костюм, а на главата си носеше смешно кръгло бомбе като ония от пожълтелите снимки в семейния албум на мама. В късо подрязаните му сиви мустаци просветваха капчици пот.

— Ach so ... Moment mal **

* Добър ден, милостива госпожице! (остарял немски поздрав от началото на 20-ти век).

** А, да ... момент моля

Той постави длани на слепоочията си, за момент затвори очи и постоя така, след това отново ги отвори и заговори, но тоя път напълно разбираемо:

— Понякога забравям, че не всички са родени в Бранденбург. Заповядай, седни тук на сянка. Днес е особено горещ ден, не намираш ли?

— Ами ... да — смотолеви Ането. — Да, много е горещо тук.

— Ти идваш от доста далеч, доколкото разбирам. И, ако не се лъжа, имаш нужда от помощ, нали така? Очаква те трудно изпитание.

— Вие ... откъде знаете? — Ането го изгледа предпазливо. Макар и да изглеждаше доста добродушен, той ѝ внушаваше силен респект, дори известна боязън. — Всъщност, къде се намирам? И с кого разговарям?

— О, колко нетактично от моя страна! — възрастният господин повдигна шапка и се представи. — Името ми е Емануил Ласкер. Надявам се, нямаш нищо против това, че се обръщам към теб на „ти“. Така е по-лесно и за двама ни, струва ми се.

— Добре.

— Другите ти въпроси обаче не са толкова лесни. Това тук — той посочи с ръка наоколо — е едно място, което не се поддава на просто описание. Някои го наричат страната на забравата, други — страната на сенките. Но това не е толкова важно, достатъчно ще бъде ако ти кажа, че много малко хора са го посещавали. В момента си спомням само за двама — един гръцки пътешественик и един италиански поет, и то преди много, много стотици години. Впрочем и това няма особено значение. А що се отнася до другия ти въпрос, откъде знам за твоето изпитание, то отговорът е, че работата ми тук е да знам всичко, което се отнася до царицата на игрите ...

— Ах, за шаха ли говорите? — прекъсна го Ането — Вие умеете ли да играете шах? И ще можете ли да ми помогнете?

— Може би, може би ... Преди време бях известен като човек, който разбира нещичко от тая игра. Но за съжаление не мога да отговоря точно. Просто не знам колко силен е този ... а-а-а, как точно се казват тия машини?

— Компютър.

— Ах, да, компютър. Каква смешна дума! По мое време нещата изглеждаха значително по-просто: машините си бяха машини и хората — хора. Както изглежда, при вас тая граница започва лека-полека да се размива. Но както и да е. Във всеки случай аз мога да се опитам да ти помогна, това поне е сигурно.

— Наистина ли? — от възбуда Ането понечи да сграбчи ръката на господина, за да му благодари. За нейна огромна уплаха ръцете ѝ преминаха през тялото му като през дим, без да докосват нищо. Тя изпищя и отскочи настрана.

— Не се страхувай — усмихна се той окуражително — Това, което виждаш пред себе си, е просто ... нещо като сянка. Или телевизионен образ, ако това сравнение ти се струва по-разбираемо. Друг начин да ме видиш няма, този е единственият. Ако това те смущава, мога и да изчезна напълно, но тогава ще си имаш работа само с един глас, който идва отникъде. А това едва ли ще ти бъде по-приятно. За да мога да ти помогна, необходимо е да ми се довериш напълно, инак изобщо няма смисъл да опитваме. Работата и без това не е особено лесна.

Ането стоеше на сигурно разстояние и го разглеждаше изпод вежди. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Ама че работа! Значи това бяха привиденията, за които беше разправял Фреди. Какво да прави? Дали да се довери или просто да избяга? Тя напрегнато размисляше, смръщила чело. Господин Ласкер чакаше търпеливо.

— Добре, съгласна съм — каза тя най-после — И без това не ми остава нищо друго. Казвайте какво трябва да правя.

— Така вече е по-добре — каза старият господин доволно — Добре, да започваме. Не ни остава много време.

— Това, с което трябва да започнем, е знание — продължи той, след като Ането отново беше приседнала до него — Шахът е игра, която изисква силна воля, отлична памет и крилата фантазия. Разбира се, в нормалния живот всичко това се постига само след години и години на упорита работа, но тук при нас е позволено някои неща да бъдат, хм, опростени. Приблужи се още малко, ако обичаш.

— Колко малко? — изгледа го Червенокоска подозрително.

— Толкова, че да мога да поставя ръка на челото ти. Не се притеснявай, няма да почувстваш нищо. Е, може да видиш малко странни

образи, но това не трябва да те притеснява. Въздействието на тази ... процедура ... е доста краткотрайно. След няколко дни ще забравиш почти всичко от това, което ще научиш тук. Другояче не може и да бъде, чудесата са доста ... мимолетни по характер.

Тя се приближи несмело. Господин Ласкер протегна ръка и я постави на челото ѝ. Тозчас пред очите ѝ с невероятна бързина започнаха да трепкат безкрайно много образи — толкова много, че в началото тя дори не можеше да ги види наистина, а по-скоро само регистрираше присъствието им. Постепенно обаче започна да различава някои от тях, макар и само за части от секундата. Повечето бяха шахматни позиции — стотици хиляди, може би милиони от тях, но от време на време просветваха имената на градове и хора, виждаха се напрегнати лица, втренчени очи, ликуващи или отчаяни жестове ... Колко дълго продължи всичко това тя не можеше да прецени. Когато най-после старият господин отдръпна ръката си, тя имаше чувството, че е изминала цяла вечност.

— Как се чувствуваш? Имаш ли някакви оплаквания? Световъртеж или нещо подобно? — попита той загрижено, докато я измерваше с преценяващите очи на лекар.

— Не, нищо. По-скоро се чувствам някак ... странно. Не мога да го опиша точно. Така се чувствам, когато се опитвам да гледам през очилата на мама. Всичко е някак ... хем нормално, хем наопаки.

— Не се притеснявай, това скоро ще премине. Какво ще кажеш, да направим ли сега една малка проба?

— С удоволствие.

— Добре. Кажете ми, ако обичаш, коя е най-добрата система за бели-те срещу варианта „Дракон“ в Сицилианската защита?

— Югославската атака — започна Ането без да се замисля нито за момент. Думите идваха от само себе си, последвани от хиляди шахматни позиции, които се появяваха пред очите ѝ незначайно откъде — Макар че черните имат достатъчно защитни ресурси, особено ако своевременно играят h7—h5, както Каспаров убедително показва в мача срещу Ананд.

— Отлично, отлично. Виждам, че всичко работи много по-добре, отколкото очаквах — Старият майстор доволно поглади мустаци — А

сега идва ред за една практическа проверка. Готова ли си за няколко пробни партии? По десет минути на партия, ако нямаш нищо против.

— Разбира се.

— Ще играем без дъска, „на сляпо“. Предполагам, че това не те затруднява?

— Ни най-малко.

Последваха няколко часа на съсредоточено мълчание, нарушавано само от време на време от кратките названия на ходовете, които противниците указваха без да отварят очи. Отначало борбата се развиваше с променлив успех, но скоро стана ясно, че Ането има ясно предимство. Разбира се, господин Ласкер не се предаваше лесно и на няколко пъти успя да я победи, но в края на краищата, след като Червенокоска поведе с повече от три точки, той махна с ръка и се предаде.

— Хм, май започвам да остарявам. Преди стотина години сигурно щях да ти създам повече трудности. Но както и да е. Всъщност, трябва да призная, че дори много се радвам. Господин Алехин* изобщо не искаше да повярва, че ще постигна нещо с моя експериментален метод. Страшно съм любопитен да видя каква физиономия ще направи след като му съобщи за резултатите. Е какво, готова ли си? Струва ми се, че повече от това засега не мога да направя.

— Господин Ласкер, дори не мога да ви кажа колко благодарна се чувствам! — Ането отново понечи да сграбчи ръката на стария господин, но навреме се сети, че това е невъзможно — Без вас щях да бъда напълно загубена!

— Е хайде, хайде. Удоволствието е изцяло мое. Нали ти казах — досега още не бях имал възможност да използвам този метод и резултатите са направо ... изумителни! С нетърпение ще чакам да видя как ще се представиш в мача.

— Аз също горя от нетърпение! Да видим колко силен е този непобедим Голиат. Имам чувството, че ще го победея без даже да се напругам!

* Руски гросмайстор, четвърти световен шампион по шахмат след Щайниц, Ласкер и Капабланка

Господин Ласкер се намръщи.

— По-полека, по-полека! Никой не е стигнал далеч чрез подценяване на противника! В шахмата, а и не само в него, познанията са далеч не всичко, което е необходимо за успех. Стискай зъби и се подготвяй за трудна борба. И не забравяй — ако ти потрябвам, винаги можеш да използваш маската. Ще се радвам ако мога да ти помогна с още нещо.

— Благодаря, много ви благодаря! — от нетърпение Ането едва се сдържаше на едно място. Ха, сега ще види този рибешки цар къде зимуват раците! — Мога ли вече ... да се върна обратно?

Вместо отговор господин Ласкер само помахаше с ръка за сбогом и тутакси изчезна. Заедно с него изчезна и всичко, което ги заобикаляше — фонтанът, вековните дървета и целият парк. За момент Ането отново се почувствува понесена като прашинка от огромната сила, после бавно се пробуди, цялата обляна в пот. Маската лежеше захвърлена наблизко, а завивките на леглото бяха в пълен безпорядък. Всичко наоколо изглеждаше така, сякаш тук се е водила отчаяна борба. Без да се е опомнила напълно, тя приседна и се огледа с помътнени от съня очи.

— Къде съм? Къде е господин Ласкер?

— Най-последно! Ох, изкара ми ума! Какво ли не опитах, ти все не искаше да се събудиш! Вече направо не знаех какво да правя!

Раничката, здравата уплашена, беше се свила на топка в един от големите столове и едва-едва се осмеляваше да погледне към Ането. В едната си лапа държеше голяма вилица, готова да се защитава, а с другата се беше вкопчила в облегалката на стола, сякаш се страхуваше да не бъде повлечена от невидимите врагове, с които се беше борила приятелката ѝ.

— Наистина ли е вълшебна маската? Какво се случи, къде попадна? Много ли са страшни привиденията?

— Ох, почакай да се съвзема малко. Всичко ще ти разправам, но първо трябва да дойда на себе си.

Червенокоска бавно се изправи, приближи до масата с все още несигурна крачка, сграбчи голямата кана с вода и започна да пие дълго и ненаситно. Тънки струи се заизливаха по фланелката ѝ, но тя не забелязваше нищо. Чувствуваше се ужасно уморена, пред очите ѝ се

въртяха кръгове, а ушите ѝ пищяха. Струваше ѝ се, че още никога не се е чувствала така изтощена, даже и след нощната схватка с Хайно и паяците. С усилие се довлече обратно до леглото и се отпусна тежко. Сърцето ѝ биеше някак странно, приглушено и неравномерно, както още никога не беше го чувала.

— Брей, приличаш на мараатонец — подхвърли раничката загрижено — Кажй де, какво се случи?

Без да отваря очи, Ането започна да разказва. Раничката я гледаше удивено и само от време на време цъкаше с език.

— Гледай ти чудесии! Значи сега наистина си страшно силна в шахмата, така ли?

— Така изглежда. Но, да ти кажа честно, сто пъти бих предпочела да си бях останала както преди. Имам чувството, че главата ми всеки момент ще експлодира.

— Стискай зъби! Още малко, докато победиш компютъра. Този господин нали ти е обещал, че след няколко дни всичко ще си бъде по старому.

— Дано да е така. Инак не знам какво ще правя.

— На първо време най-добре ще е да се опиташ да поспиш малко. Но тоя път истински, без маската. Хайде, събирай сили, че утре всичко от теб зависи.

Ането не я чу. Още преди раничката да е привършила, тя вече беше потънала в дълбок, спокоен сън.

Глава десета:

Мачът

Огромната зала беше изпълнена до пръсване със зрители от всички възможни подводни видове. Стотици риби, раци и мекотели се бяха подредили в множество кръгове около неголямото, изпълнено с въздух кълбо в центъра, където, седнала пред малка шахматна маса, Ането очакваше началото на мача. Телевизионният екип, състоящ се от няколко огромни раци, отдавна вече беше на мястото си. Забързани риби с магнетофони през рамо се опитваха да интервюират няколко важно изглеждащи октоподи, за които бе направено специално място. Това бяха местните специалисти по шахмат, онези майстори, които щяха да коментират ходовете на партията, за да ги направят разбираеми и за останалите присъстващи. Навсякъде трепкаха телевизионни монитори.

Залата се разтърси от бурни овации. Следван от многобройна свита, Шаран Четвърти се появи, седнал в огромна раковина, теглена от четири морски кончета. С една от перките си той държеше юздите на кончетата, две други раздаваха въздушни целувки на всички страни, а последната внимателно подпираше короната, която, както обикновено, заплашително се люшкаше — аха-аха да падне. Царят спря кортежа си недалеч от мястото на двубоя, изкачи се на специално подготвената неголяма сцена, с небрежен жест прикани за край на овациите и, като се изкашля, понечи да заговори по микрофона, инсталиран за целта по средата на сцената. Тук обаче се получи малка неприятност — микрофонът беше поставен прекалено високо и горкият Шаран трябваше да стои на самия връх на опашката си, за да може да го достигне. Царят се нацупи и загледа кръвнишки към главния управител — дебел сом с огромни засукани мустаци, който се беше изпъчил зад него и току се местеше насам-натам, за да не изпадне от зрителния ъгъл на камерите. Управителят пребледня и здравата се разтрепери, после на свой ред започна да гледа кръвнишки към заместник-главния управител, той пък повтори цялата процеду-

ра с някой друг — и така нататък, докато накрая се появи забързан рак-техник, който започна да човърка нещо по стойката на микрофона, мърморейки смутено:

— Извинявайте, ваше величество, много извинявайте! Нагласих микрофона както винаги съм го правил за баща ви. Отде да знаая, че имало разлика?

— Затваряй си устата, глупак такъв! — изсъска царят обидено, но навреме се сети, че камерите излъчват на живо, та отново се зае с раздаване на въздушни целувки.

Не след дълго микрофонът беше готов и той започна речта си.

— Уважаеми дами и господа, днес имам огромното удоволствие да ви приветствам като зрители на един от най-вълнуващите спортни двубои, които някога са се провеждали в подводното царство на Акваландия. Както всички знаете, наш гост е самата велика магьосница, червенокосата госпожица Ане...

Тук се наложи царят да направи пауза, тъй като залата отново се разтърси от овации. Шаран Четвърти нервно потропваше с перки, макар и муцуната му да беше застинала в широка усмивка. Най-после зрителите се успокоиха и той продължи:

— ... червенокосата госпожица Ане, която е готова да премери сили с нашия мощен компютър — Голиат Непобедимият.

Последваха нови овации.

— Мачът ще се състои от шест шахматни партии, които ще се играят в шест последователни дни, без паузи или почивки. В сила са обикновените правила на играта, поражение се присъжда или по взаимно съгласие, или поради пресрочване на определеното време. Всеки играч разполага с по два часа за първите четиридесет хода, оттам нататък с още половин час до края на играта, тоест продължителността на цялата партия е общо пет часа. Ходовете на Голиат Непобедимия ще се изпълняват от специално избран оператор, който ги чете от екрана на компютъра — той посочи към дебелия жабок, който бе заел място срещу Ането —, а съдийската комисия ще следи за стриктно спазване на правилата и честен, спортменски двубой. Дами и господа, нека оставим противниците сами да покажат кой от двамата е по-добър.

И нека всички се радваме заедно с победителя! Обявявам мача за открит!

Отново гръмнаха аплодисменти. Ането се опита да си наложи спокойствие, но сърцето ѝ подскачаше не на шега. Дори след като овациите стихнаха и тишината беше нарушавана единствено от равномерно бучене на камерите, тя все още имаше чувството, че в ушите ѝ пищят стотици сирени. Само присъствието на раничката, която по изключение беше допусната в малкото игрално помещение, ѝ навяваше известна увереност. Тя трескаво се опитваше да си припомни някакви шахматни варианти, но това все не ѝ се удаваше. Имаше чувството, че е забравила всичко, на което я беше научил господин Ласкер. Обхвана я паника, започна да я облива студена пот.

Това продължи доста дълго, във всеки случай поне двадесетина минути след като операторът-жабок се пресегна и премести царската пешка с две полета напред (в първата партия компютърът играеше с белите фигури). През цялото това време тя седя неподвижно, без дори да повдигне глава, уморено подпряла брадичка на свитите си юмруци. В залата постепенно започна да се надига безпокойство. Двадесет минути мислене над първия ход? Какво означава това? Майсторите-октоподи озадачено се почесваха. Странно, много странно поведение, особено за един супер-гросмайстор.

Най-после мътилката в главата на Ането започна да се разсейва. Сякаш пробудена от дълбок сън, тя бързо изигра стандартните десетина хода от началото на партията (компютърът избра доста безобиден дебютен вариант, който тя познаваше отлично). Това ѝ придаде известна увереност и, след като се убеди, че противникът не е подготвил никакви изненади, играта дори започна да ѝ доставя удоволствие. Странно, Голиат играеше без особена амбиция и това скоро ѝ позволи да изравни ситуацията, а не след дълго — даже да получи преимущество на царското крило. Сега обаче компютърът показва, че не е за подценяване — защитните му ходове бяха много точни и Ането бързо схвана, че няма да постигне нищо с игра само от тази страна на дъската. Принудена да търси друг начин, тя измести тежестта на борбата на дамското крило. И тук, за нейно огромно облекчение, постепенно започна да става ясно, че Голиат вероятно ще бъде при-

нуден да пожертвува материал, ако иска да поддържа напрежението на схватката. Междувременно бяха изминали няколко часа от началото на партията и умората, отначало почти недоловима, полака-лека започна да я притиска. Въпреки това я овладяваше все по-силно опиянение, та дори бурна радост. Червенокоска почти не можеше да повярва на очите си — по всичко изглеждаше, че е на път да победи противник, който никога преди това не беше претърпявал поражение. В мислите си тя вече се виждаше като победител, комуто всички ръкопляскат и се възхищават. Обхвана я невероятна възбуда, тя едва смогваше да си налага да не прави прибързани ходове. След като един от конете ѝ попадна на отлично поле в самия център на противниковата позиция, Голиат действително пожертвува дамата си за топ, кон и пешка, но вече беше ясно, че играта му върви на загуба.

И точно в този момент, когато вече беше готова да заподскача от радост, Ането изведнъж забеляза, че я заплашва елементарен мат в няколко хода. Изненадата беше толкова голяма, усещането толкова неприятно, та за момент ѝ се стори, че сърцето ѝ спря да бие. Кръвта заблъска лудо в слепоочията ѝ, пред очите ѝ се завъртяха цветни кръгове и една-единствена мисъл зачука като кълвач в главата ѝ: „Не може да бъде! Не може да бъде!“. Значи все пак беше попаднала в капан, значи наистина бе подценила силата на съперника си. Тя се опита да си наложи спокойствие, но напразно. Стана ѝ ужасно горещо, прииска ѝ се да закрепси, че не ѝ достига въздух, че в тази тясна топка се чувства като в затвор, че зад играта на компютъра се крие някаква измама, нещо много ниско и недостойно... Още малко и щеше да прасне с юмрук по дъската, да разпилее проклетите фигури...

Тя се овладя с неимоверно усилие на волята, повтаряйки си непрекъснато, че вече се е измъквала и от по-тежки ситуации. Леко разтри с пръсти слепоочията си, опитвайки се да се ободри поне малко. Пое дълбоко въздух, затвори очи, започна бавно да брои до сто. Сега се почувства малко по-добре. Разбира се, че ще съумее да се измъкне от капана, та нали беше се справяла с толкова много трудности. Ето, сега вече отново е изпълнена с нови сили!

В този момент погледът ѝ падна върху часовника, който отброяваше времето до края на партията. О, ужас! Оставаха ѝ по-малко от пет

минути до края на втория час, а не беше направила даже и тридесет хода. Компютърът разполагаше с близо час преднина. Отново я обхвана паника, за момент тя се опита да се бори с нея, но после се отказа, протегна ръка и мълниеносно направи първия ход, който ѝ се стори подходящ. У-уф! Достатъчно. Ако ще губи, то поне да е по-бързо. Само веднъж да сложи край на това нетърпимо изтезание, само веднъж да се измъкне от задушавашата клопка!

Оттук нататък играта рязко се обърна, компютърът скоро постигна решаващо преимущество и, преди още да е стигнала до четиридесетия ход, Ането спря часовника и се предаде. Край! Загуба. Чувстваше се като пребита, всяка частичка от тялото ѝ крещеше за почивка, за незабавно прекратяване на това мъчение. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Какво стана, защо изгуби? Нали беше играла толкова добре, нали беше на прага на победата. Изпълни я обида, горчива като отрова. Не е честно, не е честно! Беше напълно сигурна, че е играла по-добре от противника и въпреки това бе изгубила. Защо, къде сбърка?

— Хайде ела, време е да се прибираме — дочу тя гласа на раничката, която я беше прихванала за лакътя и я теглеше към специалната подводна кола, с която морските кончета ги превозваха от жилището им до игралната зала. — Нищо не е загубено още, остават ни цели пет партии. Ела де, какво стоиш като закована?

Ането се остави да я водят като насън, без напълно да осъзнава какво точно ѝ се случва. Обхванало я беше тъпо вцепенение, всичко наоколо ѝ се струваше пусто и безсмислено. Единственото, което ѝ се искаше, бе да заспи дълбоко, колкото се може по-дълбоко, па ако ще и никога повече да не се събуди. Едва пристигнала обратно в жилището, тя се хвърли на леглото, сви се на кравай и стисна очи с всички сили. Най-после! Сега вече никой няма да я безпокои.

Не можеше да каже колко време беше изминало, но в един момент, най-неочаквано и за самата себе си, тя се видя отново заобиколена от вековните дървета в стария парк, редом до прохладния фонтан с приказните фигури. Господин Ласкер я гледаше загрижено от своята пейка и току поклащаше глава.

— Спокойно, спокойно. Пораженията са част от живота, дете. Никой не може да те предпази от тях, а най-малко пък самата ти, особе-

но ако ги преживяваш толкова болезнено. Опитай се да се успокоиш и да събереш сили за следващия рунд. В момента това е по-важно от всичко друго.

— Но това не е честно! — изропта Ането плачливо — Аз играх по-добре, не трябваше да загубя! Това е толкова несправедливо!

— За съжаление това е вярно — отвърна старият майстор тъжно — Ти действително беше само на крачка от победата, но ...

— Наистина ли? Знаех си, през цялото време си знаех! Защо изгубих, къде сбърках?

— Техническата грешка беше прибързаният ход, който направи след като видя, че те заплашва мат — Господин Ласкер направи едва доловимо движение с ръка и пред тях изведнъж се появи триизмерно изображение на позицията от партията — Спомняш си, нали? Ти през цялото време се страхуваше от топа на втората линия, тъй като на пръв поглед заплахата идва от него. Но всъщност матовата заплахата се отразява много лесно, истинската опасност идва от коня, който при невнимателна игра може да проникне дълбоко в твоята позиция. Както и стана накрая. А беше достатъчен само един ход с дамата, за да се обезвреди този кон. Ето така, виждаш ли? Дамата попада тук, след което конят не може да се движи, тъй като би открил шах на белия цар. Позицията на белите остава все така трудна и при малко по-точна игра би трябвало скоро да спечелиш. Един не особено сложен ход, както, надявам се, ще се съгласиш.

Ането гледаше със зяпнала уста. Толкова прост ход — и да не успее да го види? Не, това не може да бъде! Тук има нещо гнило, нещо нечестно! От гняв и обида устните ѝ затрепериха и очите ѝ се насълзиха.

— Но истинската грешка, ако изобщо тук може да се говори за грешка, беше, че ти изгуби самообладание — продължи господин Ласкер — Кое то отново потвърждава старото правило, че в шаха, както и в живота, печели не непременно по-знаещият, а онзи, който по-дълго издържи на напрежението.

— Но компютърът изобщо не се намира под напрежение — възкликна Ането обидено — Той дори не знае, че играе, камо ли да знае какво означава думата „напрежение“!

— Да, така е — съгласи се господин Ласкер — Компютърът не знае нищо, той просто изпълнява команди, ако и да е бърз като светкавица. Ти обаче много добре знаеш какво означава да си под напрежение, особено след тази загуба, тъй че единственото, което ти остава, е да се опиташ да не му се поддаваш, колкото и трудно да е това. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа? Важното за теб е да се научиш да стискаш зъби и да продължаваш да се бориш, каквото и да става. Или да се откажеш от борбата докато е време, това също е възможно. Но между тия две неща среден път няма. Не може да бъдеш едновременно и чук, и наковалня. Не може.

Ането мигаше на пресекулки и с мъка преглъщаше обидата си. Думите на стария майстор силно я нараняваха, но в същото време тя чувстваше, че зад тях се крие нещо по-дълбоко, отколкото може да разбере в момента. Смутена, объркана, но и изпълнена с благодарност, тя не смееше да повдигне очи.

— Опитай се да се успокоиш и да събереш сили за утре — подхвана отново господин Ласкер — Аз с радост бих ти помогнал, но за съжаление издръжливостта, за разлика от познанието, не може да се получи от друго. Впрочем, ти вече си минавала през не малко изпитания, вярвам, че и сега ще съумееш да се справиш. Хайде, погледни ме в очите. Какво трябва да правиш утре?

— Да се боря — промълви Ането като насън — Да се боря с всички сили, колкото и трудно да е това.

— Добре. Да видим дали ще успееш. Да набереш нови сили след поражение не е никак лесна работа, дори и за опитен майстор. Но друг път няма.

— Така. А сега е време да те оставя на спокойствие — продължи той след кратка пауза — Почивай и събирай сили. Утре те очаква тежък ден.

Червенокоска понечи да го попита дали няма и по-лесен начин, но в същия момент паркът, фонтанът и самият господин Ласкер изчезнаха. За миг тя се пробуди в леглото си, но само колкото да махне вълшебната маска, която, неизвестно как, отново се беше озовала на лицето ѝ. Раничката я гледаше загрижено.

— Не се безпокой, всичко е наред — прошепна Ането, после отново потъна в непробуден сън.

* * *

Оттук нататък тя заигра с огромна упоритост — без бързане, отмерено, без да отслабва хватката нито за миг. Но и Голиат Непобедимият се оказа достоен за името си — техниката му беше безупречна, а способността му да налага резки обрати в хода на играта нерядко докарваше Червенокоска до ръба на катастрофата. На няколко пъти тя попадна в сериозни трудности, но с неимоверни усилия всеки път успяваше да се измъкне. Никой от противниците не съумяваше да се наложи, макар и партиите да преминаваха в голямо напрежение и борба до последния момент. Следващите четири партии завършиха наравно и когато дойде денят на последния двубой, компютърът все още водеше с една точка. От резултата на тази последна партия зависеше всичко. Нервите на Ането бяха изпънати до краен предел и през нощта преди двубоя тя спа доста зле, но на сутринта успя да си наложи спокойствие и когато отново се намери в игралната зала, вече се чувстваше изпълнена с енергия. Не, тя в никакъв случай нямаше намерение да се предава лесно!

Партията започна доста бурно. Ането избра вариант, свързан с жертва на две пешки още в началото на играта и, след като приложи изненадващ ход в една позиция, разглеждана като теоретично равна, успя да постигне преимущество, макар и в много неясна, заплетена ситуация. Това ѝ се случваше за първи път след първата партия — в останалите четири тя постоянно бе принудена да се защитава в тежки позиции. Отново я обхвана радостно опиянение, но, поучена от опита, тя се застави да играе хладнокръвно. Позицията ѝ се усилваше с всеки следващ ход, скоро компютърът трябваше не само да върне обратно спечелените пешки, но и на свой ред да пожертва други две, преминавайки в пълна защита. Изглеждаше, че нищо повече не е в състояние да спре настъплението на белите фигури. Колкото и да се опитваше да остане спокойна, Червенокоска отново започна да се вижда като победител и едва смогваше да удържа нетърпението си.

„Хайде де, по-скоро!“ — идеше ѝ да извика с все сили. „Какво се бавиш, не виждаш ли, че позицията ти е напълно загубена?“

Но, разбира се, Голиат продължаваше да играе без никакво бързане, ход след ход в една бавна, безкрайно упорита защита. Постепенно умората отново започна да затиска Ането, нетърпението ѝ се усили още повече и, когато най-после ѝ се удаде да разгадае плана на противника си, вече беше твърде късно. Оказа се, че компютърът уверено водеше партията към ендшпил с разноцветни офицери*, който вероятно не можеше да се спечели даже и с две пешки повече. Червеноска направо побеля от гняв. Какво, пак ли? Отново ли ще пропусне шанса, отново ли ще изгуби преимуществото си? Не, не, и дума да не става! Твърде много зависи от тази партия, ако не спечели, ще трябва да стане робиня на глупавия цар! Тя зарови глава в ръце и затърси нов план, скърцайки със зъби от досада.

— Госпожице, предлагам равенство — стресна я механичен глас, който идваше откъм скрит високоговорител някъде над главата ѝ — Вие играхте чудесно, но тази позиция не може да се спечели. Отлична партия, моите поздравления!

— Но кой сте вие? — попита Ането уплашено.

— Голиат 5000, наречен още Непобедимият — отвърна механичният глас. — Да се играе срещу вас е истинско удоволствие.

— Но това не може да бъде! — натърти Червеноска — Ти си само машина, която изпълнява команди! Това е някакъв трик, някой се опитва да се шегува с мен.

Настъпи дълго мълчание. Най-после гласът отново се обади.

— Както желаете. Удоволствието беше изцяло мое.

Колкото и да се опитваше, Ането не можеше да се освободи от усещането, че в механичния глас се беше прокраднала една нотка на обида, сякаш Голиат наистина бе засегнат от последните ѝ думи. „Глупости!“ — помисли си тя раздразнено — „Мислеща машина, дрън, дрън. Само изгубих ценно време в празни приказки!“

* Шахматен израз, с който се обозначават офицери, движещи се по диагонали с противоположен цвят. В ендшпила (края на играта) наличието на такива офицери обикновено се разглежда като сигурен признак за равен изход.

Тя се наведе над дъската. Дали ще успее да измисли нещо? Позицията наистина изглежда напълно равна. И все пак ... Какво ще стане, ако се опита да активира царя си? Ето така ... Не, не се получава, той трябва да защитава пешките. Но тогава пък офицерът е напълно безполезен, тъй като без помощта на царя не може да създаде никакви реални заплахи. По дяволите, всичко изглежда безсмислено! Ако само не беше се лакомила толкова много! Сигурно и една пешка в повече би била достатъчна, ако не бяха разноцветните офицери ... Хей, момент моля! Ами ако върне обратно пешките? Идеята изглежда много налудничава и все пак ...

Тя трескаво започна да пресмята. Така, така ... Ако царят се откаже да защитава пешките и просто тръгне напред, се получава материално равенство, но затова пък нейните фигури изведнъж стават много по-активни от фигурите на противника. Хм, вариантите са твърде многобройни и не могат да се пресметнат точно, но интуицията ясно ѝ подсказва, че е на верен път. В такива позиции активността на фигурите винаги е много по-важна от материалния баланс. Впрочем, така или иначе ще трябва да опита — между загуба или равенство в момента няма никаква разлика. Ще играе за победа, та дори и ако поради това загуби.

С трепереща ръка тя направи решителния ход и нетърпеливо зачака отговора на Голиат. Дали ще приеме предизвикателството? Ако не се полакоми и продължи да играе чисто защитни ходове, времето може и да не ѝ стигне ... А той винаги играе така силно, даже и когато му остават броени минути ... Напрежението така я затисна, че за малко щеше да загризе нокти, ако и отдавна да беше се отказала от този лош навик.

Най-после! Голиат лапна пешките. У-уф, да видим сега дали планът ще заработи. Внимателно, само без бързане. Последното нещо, от което се нуждае в момента, са глупави грешки. Така. Царят напред и надясно. Ако не се лъже, скоро ще се стигне до момента, в който нейната свободна пешка ще стане истински опасна. Да, точно така! Ето, вече стигна до шестата линия, оттук нататък нищо не може да я спре. Голиат ще трябва да пожертва офицера си, друг изход няма. А след това последната ѝ пешка, поддържана от царя и офицера, се превръ-

ща в дама! Да, по всичко изглежда, че интуицията не я е подвела. И все пак ... Дали компютърът отново няма да измисли нещо съвсем неочаквано ...

— Моите поздравления, госпожице! — изкънтя отново металическият глас на Голиат, та Ането хубавичко се постресна — Вие печелите. Успяхте да намерите много оригинален план за победа, отгук нататък следва мат в четиридесет и девет хода. Много, много интелигентно решение. Бих казал, направо забележително. Между другото, това е първата загуба в моята практика, както вие без съмнение знаете. Безкрайно съм впечатлен от вашето майсторство.

Ането седеше в пълна изнемога и едва успяваше да разбере думите на противника си. Умората, която досега тя бе успявала да потисне с неимоверни усилия, изведнъж я сграбчи и я накара да се почувства мека като пластилинен фигурка. Какво, наистина ли? Значи все пак се справи! Успя да победи машината, която всички считаха за непобедима. А Шаран Четвърти беше обещал, че ще ги пусне на свобода ако тя победи Голиат дори само веднъж! Майчице, каква радост!

Междувременно раничката вече беше дотичала до нея. Развълнувана до сълзи, тя сграбчи ръката ѝ, крещейки неистово: „Победа! Победа!“. От всички страни щракаха светкавиците на фотоапарати, първите нетърпеливи репортьори вече се бяха натрупали пред входа на малкото игрално помещение. На телевизионните екрани се виждаше зачервеното от възбуда лице на октопода-коментатор, който не спираше да повтаря: „Невероятно! Невероятно! Голиат 5000 вече не може да бъде наричан ‚Непобедимият‘! Първо поражение на най-силната шахматна програма в света!“ Полицайте-скатове едва успяваха да удържат зрителите на разстояние от входа на въздушния балон. Риби, раци и мекотели разгорещено размахваха перки, мустаци и пипала, всички обхванати от трескава възбуда, всички жадни за още повече подробности, за нови сензации. Победата на Ането беше напълно неочаквана. Наложиха се дори да изчакат с официалното закриване на мача, тъй като предварително подготвената реч на Шаран Четвърти трябваше срочно да бъде написана отново — горкият царски речописец изобщо не бе допускал възможността за нещо друго освен победа на Голиат.

Най-после всеобщото вълнение се поутило и Шаран бавно се изкачи на трибуната. Всички стихнаха и зачакаха да чуят заключителната реч на самодържеца.

— Ахем... Безкрайно съм щастлив... — Царят се задави и започна да кашля. Наложил се доста да го потупат по гърба преди да може да продължи — Безкрайно съм щастлив да обявя резултатите от това тъй значително спортно събитие. Противно на всички очаквания... А-а-а... Искам да кажа, ние всички сме много приятно изненадани от този резултат. Голиат Непобедимият... тоест, Голиат 5000, срещна достоен съперник в лицето на младата госпожица и мачът завърши наравно.

В очите му изведнъж просветна нова мисъл и той видимо се оживи. Без да се опитва повече да повтаря думите от подготвената реч, той започна да бърбори като кречетало.

— Ами да, точно така. Победител няма. Това е най-важното, знаех си от самото начало. Победител няма, и двамата противници загубиха. Отличен резултат, отличен... Всичко остава както си беше, никой не успя да победи. Червенокоска ще трябва да ни остане на гости, ако искаме да узнаем кой от двамата е по-силен. Ей това се казва изненада! Моите поздравления, борбата беше наистина много интересна. Дами и господа, ето резултата: мачът завърши безрезултатно!

— Хей, какво означават тия глупости? — кресна Ането, бясна от гняв, но никой не я чу: в малката зала нямаше микрофони, а всички погледи бяха обърнати към Шаран Четвърти, който продължаваше да плеши врели-некипели — Ще ми обясни ли някой какво иска да каже тоя глупак! Как така безрезултатно? Нали беше казал, че ако успея да победея дори само веднъж...

Думите ѝ се изгубиха сред шумните аплодисменти, с които подводните обитатели посрещнаха речта на царя си. Ането се опита да ги надвика, но скоро разбра, че това няма смисъл, седна на стола и впери немиждащ поглед в пространството пред себе си. Устните ѝ, побелели от гняв, повтаряха беззвучно:

— Царска дума, а? На̀ ти една царска дума!

Глава единадесета: Троянският шаран

— Хей, престани да се тюхкаш, от това полза няма! С викове и караници нищо няма да постигнем. Необходима ни е някаква нова хитрост.

Раничката загрижено гледаше към Ането, която обикаляше наоколо като лъв в клетка. Слава богу, поне стените на жилището-затвор бяха затъмнени, та двете приятелки можеха да се чувствуват несмущавани от натрапчиви погледи. Но инак положението им никак не беше за завиждане. Шаран Четвърти нагло настояваше, че, след като мачът е завършил без победител, той не е длъжен да спазва думата си. Всичките им надежди отидоха по дяволите, изглежда наистина не им оставаше нищо друго освен да се примирят и да очакват някакво чудо.

— Негодник, мошеник! — скърцаше Ането със зъби — В сравнение с него Хайно е райско ангелче. Само да ми попадне между ръчичките, ще му кажа аз на него!

— Е, хайде, посмали малко! Тук сме само ние двете, няма пред кого да се перчиш!

Ането се зачерви от обида. За момент изглеждаше, че ще започне да се кара, после тя размисли и уморено махна с ръка.

— Лесно ти е на теб. Ако самата ти се беше борила с компютъра, сигурно другояче щеше да говориш. Толкова труд, толкова усилия — и всичко напразно!

Устните ѝ се разтрепериха и тя се обърна с гръб към раничката.

— Извинявай, извинявай! — Раничката изведнъж се почувства доста виновна. Вярно, че Ането обичаше да се перчи свръх мяра, но затова пък наистина се беше борила сърцато — Много съжалявам, тоя път май прекалих. Слушай, дали да не се опитаме отново да потърсим помощ от тоя господин ... Ларсен или как му беше името?

— Аз опитах вече. Нищо не става, паркът е празен, от господин Ласкер и следа няма. Има си хас и да беше другояче! Нали знаеш, в тая гора всичко върви противно на това, което очакваш.

Настъпи унило мълчание, нарушавано само от монотонния шум на телевизора.

— Пфуй, тази проклета машина също не може да се изключи! — изфуча Ането раздразнено — Ден и нощ — телевизия, наду ми се главата! Иде ми направо да го тресна с нещо тежко ...

— Ане — прекъсна я раничката с неуверен глас — я погледни по-добре. Какво ще рече това?

Червенокоска я изгледа недоволно. „Сега пък от какво се уплаши?“ — идеше ѝ да запита ядно, но тя все пак си замълча.

Раничката беше се изправила пред огромния екран и го наблюдаваше съсредоточено. Ането застана до нея и също се загледа. Вървеше някакво предаване, в което малка рибка, затворена в аквариум, горчиво плачеше. Суров глас зад кадър коментираше: „Тя остана затворена, защото не поиска да гледа канал 15“.

— Що за глупост е това? — почуди се Ането — Нищо не разбирам. Прилича ми на реклама, но дори и за реклама ми се вижда прекалено глупаво ...

— Почакай, почакай — отвърна раничката, дълбоко замислена — Тук има нещо.

Ането изсумтя и се отдалечи без да казва нищо. Има нещо, как ли не? Вместо да обмислят план за бягство, раничката си губи времето с глупости ... Винаги подвива опашка, когато се стигне до нещо опасно, а после ѝ натяква, че се перчела излишно. И това ми било приятелка!

— Слушай, тук наистина има нещо — повтори раничката възбудено — Ела, накъде хукна? Трябва ми помощ. Не съм сигурна, но ми се струва, че това предаване не е случайно.

— Какво му е толкова особено? — Ането се приближи неохотно. Дикторският глас тъкмо повтаряше отново: „... защото не поиска да гледа канал 15“. — Хей, глупаче — обърна се тя с престошена сериозност към тъжната рибка от аквариума — Превключи най-после на петнадесети канал, не чуваш ли какво ти повтарят?

— Ха! — подскочи раничката — Точно така! Бързо, къде е дистанционното управление? Трябва да превключим на тоя канал.

Ането се обърка напълно.

— За последен път го видях в хладилника — запелтечи тя, докато се напрягаше да разбере нещо — На четвъртия рафт, зад кашона с боята за обувки. Чакай, обясни ми първо за какво става дума. Откъде пък ти хрумна тази идея?

— Спомняш ли си за грамофона в Къщата на призраците? — отвърна раничката през рамо, докато тичаше към хладилника — И оня рефрен, дето все се повтаряше? А накрая излезе скрито съобщение.

— Разбира се, че си спомням. Е, и какво от това?

— Това предаване се повтаря за стотен път от вчера насам. Тази работа не е случайна, казвам ти. Някой се опитва да ни изпрати съобщение.

— Съобщение? Ти май...

Ама че развинтена фантазия! Ането затърси да каже нещо остроумно, но раничката вече беше превключила телевизора на петнадесети канал. Откъм екрана ги гледаше напълно плешив младеж с неимоверно голяма глава и чело, широко като улична табела.

— Уф, най-после! — извика младежът облекчено когато ги съзря — Откога чакам да се сетите, направо ми призля вече!

— Ти пък кой си — зяпна раничката от удивление — И откъде се появи така изневиделица?

Младежът весело подскочи, при което огромната глава... се катурна от раменете му. Двете приятелки изпищяха от ужас. Без да се притеснява, той вдигна главата от пода, постави я отново на раменете си и продължи:

— На вашите услуги: Голиат 5000. Единствен екземпляр от серията си, неповторим и доскоро — непобедим. Хич да не ви пука, това е само нещо като манекен, колкото да ме виждате. Избрах образ, който да прилича на вас, за да не се уплашите. Програмата не е съвсем готова, та главата ми все пада. Нямах достатъчно време, нали разбирате?

— А, това ли било? — изпъшка облекчено Ането — Аз пък вече си мислех, че страдаш от някаква особена болест.

— Болест ли? Откъде-накъде?

— Ами ... тая глава ... не е съвсем нормална. По размери, искам да кажа. Извинявай, не че искам нещо да те критикувам.

— Гледай ти! Аз пък си мислех, че голямата глава при вас е особен признак на интелигентност. Добре, почакайте малко.

Той прихвана огромната си глава с две ръце и започна да я мачка, сякаш беше от глина. Скоро тя се смали и започна що-годе да прилича на нормална човешка глава. Малко беше посплескана от страни, но Ането предпочете да избегне по-нататъшни корекции. Никак не ѝ се искаше отново да наблюдава процедурата с мачкането.

— Така по-добре ли е? Аз нарочно се подготвих за тая среща, даже претърсих всички речници, за да усвоя по-добре езика, който говорите вие. За да се разбираме по-добре, искам да кажа. Ето, вижте сами.

Той си придаде тържествен вид и започна да декламира:

— Скивай, майна ... Ще ти стопя лагерите, тъпанар! ... Как си бе, готин? ... Нема мангизи, копеле, мангизи нема ...

— Хм, това май че е достатъчно — прекъсна го раничката — Много мило от твоя страна, да се подготвиш така старателно. Наистина много мило ... Но ...

— Какво но?

— Ако нямаш нещо против, предлагам да си говорим нормално. Не че имам нещо против твоя речник, не ме разбирай криво ...

— Както искате — Голиат малко се сконфузи, но скоро отново си възвърна доброто настроение — Ако настоявате, мога да премина на „уважаеми госпожици“.

— Не, няма нужда. Ние и така те разбираме чудесно.

— Добре, добре. И без това за много приказки няма да има време.

— Защо, да не би някой да ни подслушва?

— Не, слава богу! По този канал никой не може да ни подслушва — Той се ухили доволно — Добре го измислих, а? Това със скритото съобщение.

— Аха, много добре си го измислил — съгласи се Ането кисело — Без малко и ние нищо да не разберем.

— Тъй ли? Аз пък се страхувах да не ви обидя с нещо прекалено просто.

— Голиат се озърна предпазливо, сякаш все пак се страхуваше, че някой може да ги подслушва, после високо прошепна — Слушайте, слушайте! Аз ще ви помогна да избягате оттук!

Двете приятелки се спогледаха слисано.

— Хей, я почакай — дръпна се Ането уплашено — Как така да ни помогнеш? Ами ако това е капан? Ние не сме вчерашни, ти какво си мислиш? Мислещи машини няма, това всяко дете го знае. Компютрите само изпълняват команди.

— Глупости! — начумери се Голиат — А аз какво съм тогава, чучело ли? Не стига, че толкова си блъсках процесорите, а сега и всезнайство трябва да търпя! Ако не искате да си имате работа с мислеща машина, казвайте! Аз на никого не се натрапвам!

— Нищо подобно, нищо подобно! — намеси се раничката — Тя Ането си е такава, понякога започва да говори преди да е започнала да мисли. Не ѝ се сърди, моля те. Разбира се, че нямаме нищо против една мислеща машина. Напротив, много се радваме, че искаш да ни помогнеш. Нали така, Ане!

— Да, разбира се — Разбрала, че е прекалила, Ането побърза да го удари на отбой — Аз ... просто си мислех, че такива неща има само по филмите. Извинявай, не исках да те обидя!

— Както и да е — отвърна Голиат, вече малко по-приятелски — Ти игра честно и си заслужи освобождението. Наистина го заслужи.

— Но как смяташ да ни освободиш? — попита раничката — Тук сме отвсякъде обградени с вода, Ането не може да направи нито крачка. Пък и аз не съм съвсем сигурна дали ще мога да издържа още веднъж такова подводно пътешествие.

— Е, това вече си е моя работа — засмя се доволно Голиат — Измислил съм страхотен план, направо ще ви скрия шапките ... Искам да кажа, много ще ви изненадам. Почакайте само, докато ви отведа в работилницата. Там вече ще разберете всичко.

* * *

— Леле мамо!

Двете приятелки стояха в средата на огромното помещение и примигваха. Най-после бяха свършили дългия преход през различните подводни коридори (Голиат се беше погрижил за това вратите да бъдат отворени навсякъде). Последният от тях беше ги извел вече не в капсула от изкуствен материал, а в истинска грамадна пещера, от която водата беше изтеглена по някакъв начин. Очевидно именно това беше работилницата, която Голиат беше споменал. Е, за да ги изненада, той беше пропуснал да каже, че това е не каква да е работилница, а леярското ателие на майстор-скулптор. И наистина, двете приятелки бяха направо поразени. Цялото обширно помещение беше изпълнено с най-различни инструменти и сечива, на много места се виждаха метални статуи — някои готови, други още не. В един от ъглите светеше неголяма пещ, в която все още тлееха въглени, до нея се намираше сложна конструкция за изливане на метал. Всевъзможни красиви дреболии лежаха безразборно пръснати по рафтове, маси или просто по пода. Виждаха се блестящи парчета руда, картини, скици и модели на скулптури, различни старовремски оръжия, даже една непокътната рицарска броня... Но най-удивителният от всички предмети се намираше в средата на пещерата: огромна статуя на рибешкия цар, яхнал морско конче и стиснал дълго копие в една от перките си. Осветена от многобройни прожектори, статуята блестеше ослепително.

Измина доста време преди Ането да успее да се съвземе. Блестящата статуя — вероятно от чисто злато —, направо ѝ взе ума. Тя гледаше като втрещена и през цялото време трябваше да се бори със силното желание да си отчупи едно парченце, пък каквото ще да става.

— Е, какво ще кажете? — изведе я от унеса гласът на Голиат, който идеше откъм неголям монитор, скрит в един от ъглите на пещерата — Добра ли е изненадата?

— Какво е това? — от удивление и вълнение гласът на Ането беше доста попрехрипнал — Кой може да е направил такова красиво нещо?

— Ама вие още нищо ли не сте чули? — удиви се Голиат — Целият подводен свят само за тая статуя говори, стана вече цяла година. Не може да бъде, признайте си, че ме будалкате ... пардон, че се шегувате с мен.

— Наистина нищо не сме чували — увери го раничката — Каква е тая статуя, за какво е предназначена?

— Това е статуята на покойния Шаран Трети — обясни компютърът — След няколко дни се навършва годишнината от смъртта му и по този повод тя ще бъде поставена на най-видно място в подводното царство, по самата среда на реката. Когато старият цар почина, Шаранчо, а-а-а, негово величество Шаран Четвърти, най-тържествено обеща, че ще му издигне статуя от чисто злато, при това в естествен ръст. И, както виждате, той сдържа обещанието си ... Е, почти.

— Какво значи „почти“? — полюбопитства Ането — Хайде де, изплюй камъчето. Знам, че не случайно си ни довел тук. Разправяй, разправяй по-нататък.

— Ами, работата е там, че тая статуя е една огромна измама! — обяви компютърът с тържествуващ глас — Лъжи да те мажем, грешка няма!

— Измама ли? Каква измама?

— Я се приближете малко повече до нея — подкани ги Голиат — Хайде, хайде, по-смело! Не се страхувайте, тук няма друга охрана освен мен. Ха-ха-ха ... без майтап, аз съм отговорен за охраната на статуята. Без мое разрешение никой не може да припари тук, даже и майсторите!

Двете приятелки направиха няколко несмели крачки. Сега от статуята ги разделяше само една ръка разстояние. От нетърпимия блясък им се налагаше често-често да примигват.

— А сега почукайте по нея — обади се Голиат отново — Смело, смело, нищо лошо няма да се случи.

Ането предпазливо почука по блестящата гладка повърхност. За нейно голямо удивление се зачу глухо кълтене, като на кухо. Тя повтори опита си, тоя път малко по-силно. Статуята здравата изкълтя. Нямаше съмнение — тя очевидно беше куха.

— Ха, ха, ха — засмя се младежът-Голиат доволно — На̀ ти една статуя от масивно злато, а? Разбирате ли сега каква е работата? Чисто злато — дърт пиринч! Негово величество увеличи тройно данъците, но след като събра парите, изведнъж реши, че ще бъде по-добре да ги запази за себе си. Вместо от злато, тя е направена от позлатена тене-

кия. Само дето отвън изглежда така внушително, отвътре си е чисто менте.

Ането изведнъж заподскача и започна да се пляска по коленете, като се смееше с цяло гърло.

— Ха, ха, ха ... Направо ще си умра от смях! Леле, какъв тарикатски номер! Ха, ха, ха! Ей, тоя Шаран направо ще ми вземе ума! Страхотен мошеник, страхотен!

— Но кой е майсторът на тая фантасмагория? — обади се раничката — Искам да кажа, не е ли малко опасно за царя така да си играе с доверието на поданиците си? Ами ако майсторът се разплямпа? Или пък някой случайно открие тайната?

— А-а-а, виждаш ли, виждаш ли ... Май не всичко е така просто, а? — отвърна Голиат с доволна усмивка — Хич не ме питайте какво треперене му дърпа нашият цар, ден и нощ само за това мисли и ако не беше толкова алчен, сигурно можеше и да поразмисли. Но не — боли го сърцето като помисли за толкова много пари, не може горкият да ги прежали и това си е. Точно затова и повика на помощ Хайно, да го посъветва как най-добре да преметне народа си ...

— Какво? — възкликнаха двете приятелки едновременно — Хайно! Не може да бъде! Ти се шегуваш!

— Нищо подобно! — отсече младежът-Голиат — Целият план с фалшивата статуя е идея на Хайно. И майсторите, които я правят, пак са негови хора — две невестулки, които са толкова хитри, че ако не внимавам непрекъснато, ще откраднат и малкото злато, което е необходимо за позлатяването. Инак, как мислите, защо щеше да бъде необходима пещера с въздух? Изкривих се от работа, докато изтегля водата оттук, честно ви казвам. Всяка сутрин специална подводна кола докарва невестулките дотук, а вечер се прибират обратно в гората. Така шефът се чувства по-сигурен, че измамата му няма да излезе наяве.

— Гледай ти ... А Шаран така клепахе Хайно пред нас, ще речеш, че са най-върли противници. Ние даже и за момент не се усъмнихме.

— Ами че той изобщо не лъже — отвърна компютърът — Това за парка си е чиста истина. Шефът най-сериозно смята да подложи динена кора на Хайно. Той страшно му завива за парка и на всяка

цена иска да го надмине. Само дето е трудно да привлече посетители тук, та затова му бяхте необходими вие. Откак се появихте отново в гората, само за това бълнуваше. Не можете да си представите колко се зарадва като се появихте тук долу.

Червенокоска едва успяваше да следва разказа на Голиат. Такава поредица от грозни разкрития беше прекалено много дори и за нея, дето беше привикнала на всякакви чудесии ... Но раничката не беше забравила, че нямат време за губене.

— Добре, но сега имаме по-сериозни грижи — обърна се тя към Голиат. — Хайде, кажи как смяташ да ни измъкнеш оттук. Засега още нищо не разбирам.

— Нека да речем така: вие ще бъдете пренесени до повърхността от самия цар Шаран Трети — отвърна Голиат и потъна в мълчание. Очевидно много му се искаше да бъде разпитван по-надълго, преди да издаде плана си.

— От царя? Та той нали е умрял! — недоумяваше Ането.

Раничката вече се беше досетила и тихичко се кискаше.

— Хайде де, кажете, какво ме мъчите! — Ането се оглеждаше безпомощно — Ха! Сетих се! Статуята! Сигурно ще се скрием вътре в статуята.

— Точно така — отвърна Голиат доволно — Също като героя Одисей, който се беше скрил в Троянския кон. Само че вие двете ще се скриете в един Троянски шаран. Е, той не изглежда толкова добре като коня, но затова пък върши същата работа. Я натиснете лявото око на царя.

Ането веднага изпълни нареждането и — Щрак! — в търбуха на морското конче се отвори неголям капак, който откри път към тъмната вътрешност на статуята. Тя се спря стъписано.

— Извинявай, но все още не разбирам всичко. Нали каза, че статуята ще се поставя на речното дъно?

— Точно така.

— Тогава как ще се измъкнем? Ако отворим капака под водата, ще се издавим като мишки!

— Точно така.

— Ей, ама ти си направо невъзможен! Всяка дума трябва да ти тегля от устата! Ще ни кажеш ли най-после всичко или не?

— Добре, няма да ви мъча повече — отвърна Голиат, като се кискаше весело — Идеята е много проста: няколко часа след като бъде поставена на мястото си, статуята ще изплува на повърхността. Оттам нататък ще трябва вече сами да си помогнете. Надявам се да успеете да се доберете до брега.

— Как така ще изплува? Тя нали е от тенекия?

— Вярно, но затова пък е пълна с въздух, който е по-лек от водата. И освен това е херметично затворена. Ако не е здраво закрепена за дъното, ще изплува на повърхността като коркова тапа.

— Аха, полека-лека започвам да разбирам. Искаш да кажеш, че статуята няма да бъде закрепена за дъното, така ли?

— Напротив. Ще бъде завинтена за голяма метална плоча, която е вкопана в дъното. Ей там до нея се намират болтовете, виждате ли ги?

Действително, недалеч от статуята се виждаха четири големи болта, които двете приятелки едва сега забелязаха.

— И какво тогава? Болтовете няма да вземат да се стопят я? Какво ще правим след това?

— Ха, ха, ха! Без да искаш, ти улучи точния отговор. Болтовете ще се стопят, точно така.

Тук вече Ането се предаде и намусено зачака да премине следващата дълга пауза. Види се, само търпение можеше да помогне.

— Работата е там, — започна Голиат най-после — че аз замених истинските болтове с други, които измайсторих сам. Тия които виждате тук, са направени не от метал, а от ... сол. А солта, както ви е известно, се топи във вода. Е, какво ще кажете? Добре ли съм го измислил?

Ането и раничката го слушаха с недоверие.

— Но как така? — обади се по едно време раничката — Ако са от сол, няма ли да се счупят? Да не би да стане някоя беля и да ни открият?

— Хм, тази опасност не може да се изключи напълно — съгласи се Голиат. — Действително, болтовете са доста твърди, но са малко чупливи. Е, аз се надявам да имате късмет.

— А майсторите няма ли да ги разпознаят? — попита Ането — Те сигурно са много по-леки от металните болтове. Ако ги пипне опитна ръка, всичко ще стане ясно.

— Не ми се вярва. Статуята ще се монтира от тукашни техници, които са свикнали да изпълняват заповеди без да задават въпроси. Няма от какво да се безпокоите. Най-много час след като монтирането привърши, болтовете сигурно вече ще са отслабени и лесно ще се прекършат ... А, докато не съм забравил — внимавайте да не се убодете, че вътре съм оставил костюмите, с които дойдохте тук. Може пак да ви потрѣбват, нищо не се знае.

Най-после разбрали всичко, двете приятелки затанцуваха от радост. Краят на пленничеството им се виждаше! Ура!

— Голиате, ти си истински приятел! — заговори Ането развълнувано. — Никога няма да забравим как ни помогна, помни ми думите!

— Хайде, хайде ... Няма нужда, аз ти помогнах само защото игра толкова сърцато ... Е, и защото си симпатяга, разбира се. Но сега наистина е време да влизате. Раците-техници след малко ще довтасат. Статуята трябва да бъде монтирана още тази нощ. За утре сутринта е насрочено тържествено откриване. Побързайте, няма време!

— Леле, какви ли очи ще направи Шаран като види, че статуята му е изчезнала! Направо ми се ще да остана още малко тук, за да го видя. Жалко, че трябва да изчезваме!

— Хайде, хайде, не се увличай! — обади се раничката — Забрави ли, че там навън ни чака работа? По-бързо, по-бързо, нямаме време!

Червенокоска се промуши през тесния отвор. Раничката я последва без да губи време. Сбогуваха се още веднъж с Голиат, затвориха капака отвътре и зачакаха с разтуптени сърца. Минутите започнаха да се нижат бавно и мъчително ...

Глава дванадесета: По старите места

— Уф, добре, че е пълнолуние, инак сигурно нямаше да можем да намерим вярната посока. Дръж се, дръж се още малко. Скоро ще стигнем до брега. Виждаш ли го къде е там, ей оная тъмна ивица. След малко сме на сухо.

Раничката с все сили се опитваше до ободри Ането, която се беше вкопчила в нея като в спасителен пояс и се озърташе наоколо с ококорени очи. Слава богу, планът на Голиат беше сполучил и скоро след като техниците бяха привършили работата си, фалшивата статуята изплува на повърхността на реката. Но, както се оказа, тук ги очакваше най-трудното: широката река никак не беше лесна за преплуване и ако раничката не ѝ служеше като пояс, Ането никога не би успяла да се справи. Вече близо час тя цапаше с все сила, но постепенно умората започваше да я надвива и краката ѝ едва-едва се помръдваха.

За техен късмет накрая ги подхвана едно течение, което самò ги изнесе на брега. Червенокоска едва успя да се измъкне на сухо, просна се на пясъка и замря. Така измина доста дълго време. Когато най-после се съвзе, първите утринни лъчи тъкмо бяха започнали да огряват върховете на дърветата. Седнала до нея, раничката я гледаше загрижено.

— Ще можеш ли да станеш и да вървиш? Тук е доста открито, току-виж някой ни съзрял отдалеч. Не че много ми се ще да препирам, но наистина ще бъде по-добре, ако успеем да се скрием преди разсъмване.

Ането се надигна с мъка. Така в кактусовия костюм — с изпочупени бодли, цялата оплескана с кал и пясък —, тя имаше доста плачевен вид, но в момента всичко ѝ беше безразлично. С мъка се затътри подир раничката. Чувстваше се като пребита, по тялото ѝ сякаш нямаше здраво местенце. За пръв път през ума ѝ мина мисълта, че идеята да се върне обратно в гората може би не е била чак толкова добра.

Скоро стигнаха до първите алеи. В този ранен час наоколо не се виждаше жива душа. Слава богу, тук гората изглеждаше сравнително

непокътната и предлагаше по-добри скривалища, отколкото на острова. Това им придаде малко увереност и те закряха с по-бодра стъпка.

— Ха! Я погледни ей там! — викна раничката по едно време — Това май е табела. Да я разгледаме ли?

Ането мълчаливо се съгласи и скоро те разглеждаха голямата пъстра табела-указател. Оказа се, че тук ги очаква чудесна изненада.

— „Хралупата на госпожа Бухалица“ — зачете Ането с разтреперан от възмущение глас — „Поляната с орхидеите“. „Блатото“. „Воденичката на дядо Таралежко“.

— Не може да бъде! — прекъсна я раничката, не по-малко разтреперана. — Какво, да не би да стигнахме ...

— У дома! — допълни Ането — Точно така. Най-после пристигнахме! Това е *нашата гора*!

Двете се спогледаха със светнали от радост лица. Най-после бяха пристигнали в онази част от гората, където живееха приятелите им. Умората им набързо изчезна, те изведнъж се почувстваха изпълнени с нови сили и жажда за приключения.

— Първо трябва да установим къде точно се намираме — заговори раничката бързо-бързо — Ако тези указания са точни, не след дълго трябва да стигнем до хралупата на госпожа Бухалица. Оттам до блатото е един хвърлей камък ...

— Само че първо трябва да преминем през поляната с орхидеите, която е непроходима — добави Ането — Нямам особено желание да бъда упоена отново. Впрочем, тук и без това сигурно всичко е променено. Я най-добре да тръгваме.

Така и сториха. Горейки от нетърпение, те забързаха по алеята. Не след дълго видяха огромното старо дърво и, неспособни да се сдържат повече, затичаха с всички сили към него. Разбира се, раничката с нейните къси крачета доста изостана. Когато най-после пристигна, тя завари Ането начумерена, забила поглед във високата дъсчена ограда, която заобикаляше дървото на госпожа Бухалица от всички страни.

— Така си и знаех — отбеляза Червенокоска — Нищо не е както преди. „Отворено за посетители от 9 до 20 часа“ — прибави тя, като посочи неговата табела, която висеше над заключената врата — Значи Джаста Дива е била права ... Всичко наоколо е просто част от парка,

нито следа от нашите приятели. Слушай, я да се махаме преди да са се появили ...разните му там пазачи и зяпачи. Ако ни открият в такъв ранен час, сигурно ще заподозрат нещо.

За тяхно щастие скоро успяха да намерят местенце в шубрака, откъдето можеха да наблюдават всичко. След като се почистиха от тинята, те дори отново заприличаха на обикновен ходещ кактус. Не минаха няколко часа и вече бяха се смесили с тълпата, ни лук яли, ни лук мирисали.

Разходката обаче не им достави много радост. Опасенията на Ането се потвърдиха и навсякъде ги очакваха неприятни изненади. През поляната с орхидеите бяха прорязани множество пътеки, блатото беше опасано от няколко моста, а воденичката на дядо Таралежко бе превърната в част от голям плувен комплекс. Гората на Призраците — поне такава, каквата я познавах — очевидно беше вече само част от спомените им. Тук навсякъде ги заобикаляше строгата уредба на Хайноланд™.

Но най-неприятните изненади ги очакваха тепърва. Когато предпазливо започнаха да подпитват насам-натам, за да узнаят нещо повече за съдбата на приятелите си, те за малко щяха да си изпатят. Оказа се, че и най-краткото споменаване на „предателите“ води до подозрителни погледи, намръщени лица и едносрични отговори. „За такива неща не се говори“, „нищо не знам, а и не искам да зная“ и „предателите си получават заслуженото“ бяха единствените отговори, които успяха да получат. Накрая, като разбраха, че само събуждат подозрение, те се отказаха да разпитват и умърлушено приседнаха на една пейка недалеч от воденичката.

— Е, а сега какво? — попита Ането мрачно — Май че здравата ударихме на камък, нямам представа какво ще правим оттук нататък.

— Аз също не знам — отвърна раничката унило — Преди си мислех, че като дойдем тук, всичко ще тръгне от само себе си. Ти не можеш ли да предложиш нещо?

— Ще трябва да търсим — каза Червенокоска уклончиво.

— Това е ясно. Но къде точно да търсим? Паркът е огромен. А и, за разлика от преди, тоя път я няма госпожа Бухалица да ни помогне с нейните предсказания.

— Хм, май не ни остава нищо друго освен да започнем по ред ...

— По ред? Как точно?

— Ами просто да започнем да обикаляме всички места, по които вече сме били. Не знам дали това ще помогне, но във всеки случай поне прилича на някакъв план.

Раничката се съгласи, че това звучи разумно и скоро те отново се повлякоха по дългите алеи, макар и да се чувстваха пребити от умора. Отначало отидоха до поляната с трите изхода, която сега беше превърната в игрище за тенис, после хвърлиха един поглед на малкия рибарски кей и поляната на паяка. Нищо особено, навсякъде тълпи от туристи. Те обикаляха насам-натам докато изнемояха напълно, но не успяха да намерят ни най-малка следа от приятелите си.

Капак на всичко постави опитът да използват ферибота, чрез който се преминаваше на другия бряг на реката, до къщата на призраците. Още отдалеч видяха паяци в униформи, които проверяваха всички билети. Види се, Хайно все още не беше напълно убеден, че са се удавили. Тозчас те обърнаха гръб и с бърза крачка се отдалечиха от опасното място. За нови срещи с паяците нямаха ни най-малко желание.

С мъка се довлякоха отново до плувния комплекс. Отдалеч заобиколиха дългата опашка от посетители, които чакаха ред, за да влязат във воденичката. Седнаха на една от пейките в градинката, в която сега растяха не билки и зеленчуци, а само някакви анемични жълти цветчета. За щастие, поне плодните дръвчета бяха останали, та тук-там имаше сянка.

— Тоя път здравата закъсахме — въздъхна Ането. Чувстваше се доста обезверена — Струва ми се, че никога няма да успеем да ги намерим. А освен това нямам ни най-малка представа как самите ние ще се измъкнем оттук. Предишният път всичко беше толкова лесно.

— Ех и ти пък ... Господин Лапцев сигурно ще ни помогне накрая. Не може да ни е изоставил напълно, просто не мога да повярвам ...

— Дано да си права. Но като гледам какво става наоколо, никак не мога да повярвам, че ще получим помощ. Мене ако питаш, самата гора плаче за помощ. Имам чувството, че скоро няма да срещнем господин Лапцев. Той никога не би допуснал нещата да стигнат толкова далеч.

— Хм, сигурно си страшно огладняла, щом вече и такива мисли ти минават през главата. Познах ли, а?

— Направо ми чернее пред очите от глад. От вчера насам нищо не съм яла.

— Ха! Гледай тук. Хокус-покус! — раничката направи бързо движение и в лапата ѝ изведнъж се оказа нещо, завито в омазана хартия — Какво ще кажеш, ставам ли за фокусник?

— Какво е това? — Ането не можеше да повярва на очите си.

— В един от джобовете ми беше останал стар сандвич. Е, малко е поизсъхнал, но все още става за ядене.

Ането хищно се нахвърли върху омазаното пакетче. Само за секунди от него не остана и следа, ще речеш, че никога не го е имало.

— Брей, че вкусно! Нямах ли още нещо скрито?

— Съжалявам, това беше всичко.

— Жалко. Сигурно мога да изям поне още десет, така съм огладняла. Е, благодаря! Ти направо ми спаси живота.

Тя се заоглежда наоколо, за да открие кошче за боклук. Погледът ѝ падна върху един тъгъл от градинката, обрасъл с плевели и тръни. В очите ѝ изведнъж просветна идея.

— Хей, Раничке, я погледни натам! Това не е ли продължението на старата пътека?

— Коя пътека?

— Как коя? Пътеката, която водеше към поляната с изсъхналото дърво. Където намерихме маската, забрави ли вече?

— А-а-а, поляната на свраките ли? Не съм забравила, разбира се. Хм, ти май си права — това наистина е старата пътека. Доста буреня-сала ми се вижда. Изглежда, Хайно все пак е оставил едно-две места от гората непокътнати. Хей, чакай, накъде се запъти?

— Как накъде? Нали казахме, че искаме да посетим всички места, по които някога сме били. Хайде, идвай, какво чакаш.

— Брей, какво имаше в тоя сандвич бе? Допреди малко беше толкова оклюмала, сега пък изведнъж скочи. Чакай де, идвам. Пътеката няма да избяга, стига си бързала.

— По-тихо, по-тихо! Ако тия повлекани ни чуят, сигурно няма да се зарадват особено. И внимавай да не те видят. С тая светла фланелка си направо като семафор.

Раничката шепнеше предупредително, но очите ѝ светеха от възбуда. Сгушена в храстите до нея, Ането беше наострила уши и внимателно подслушваше разговора, който се водеше недалеч от скриалището им, в короната на старото изсъхнало дърво по средата на поляната.

Отначало направо не можеха да повярват на очите си, но скоро се убедиха, че не грешат: това бяха техните стари познати Меги и Пеги — двете крадливи свраки, с които вече си бяха имали доста работа предишния път. Облечени както винаги по последна дума на модата, двете крадли бяха потънали в сладка приказка и комай хич не забелязваха какво става наоколо. Ането и раничката не чакаха покана и се заеха да подслушват разговора им.

— Та, казвам ти, местенцето няма грешка — тъкмо повтаряше Меги, сигурно вече за десети път — Цункана работа, по цял ден само си клатя краката и чакам да дойде време за заплата. Обикалям наоколо и гледам дали ония вагабонти си вършат работата, това е всичко.

Пеги я зяпаше завистливо.

— Ама наистина ли? Как се уреди бе? Ако знаеш само откога си мечтая за такава работа! Не можеш ли да уредиш нещо и за мен? Нали знаеш колко съм старателна, веднага ще се харесам на шефовете.

— А-а-а, не става. Работата е строго секретна, нали знаеш? Даже аз, дето съм толкова близка с господин Хайно, едва бях допусната. Молбите се проверяват най-строго, там се приемат само хора с изрядна репутация. Не вярвам да те приемат, нали разбираш какво искам да кажа? Пък и отговорността е много голяма. В края на краищата, става дума за охрана на предателите, а не за някоя дреболия!

Ането и раничката се спогледаха изненадано. За малко да се издадат, толкова бяха поразени.

— Ей, ти пък каква си! — нацупи се Пеги — Сякаш от вчера се познаваме. Каквато е твоята репутация, такава е и моята. Пък и да охранявам предателите мога не по-зле от теб. Ти нали каза, че там и без това пиле не може да прехвъркне?

— Е, това е вярно. Господин орелът е страшно точен, при него шегички няма! Да ти кажа честно, вече започва малко да ми призлява под лъжичката, защото ако усети, че съм кръшнала от работа, лошо ми се пише! Хайде, ще трябва да тръгвам.

— Чакай де, закъде се разбърза! Разкажи ми още нещо за тази ... как се казваше?

— Цитадела — отвърна Меги наперено — Така поне се нарича в официалните документи. Инак ние си ѝ викаме „лагера“. Между другото, там господин Хайно върши най-потайните си работи. Вече три пъти съм виждала как го карат с хеликоптер. Но вътре, разбира се, не смея и да припаря. От охраната само шефът може да влиза, друг никой. Нали ти казвам, всичко е най-секретно.

— Меги, не може да ме оставиш така без помощ, на всяка цена ще трябва да уредиш нещо и за мен! — Види се, Пеги нямаше намерение да се отказва така лесно — Инак, като си помисля, както си оставила къщата без надзор ... Нали знаеш, нашата гора направо бърка от разбойници. Като нищо може и да стане някоя беля. Ами да, току-виж някой ден си я намерила да зее като пуста плевня. Така де, всичко става.

Меги позеленя от яд.

— А-а-а, знаех си аз! — изсъска тя злобно, като гледаше приятелката си с изпепеляващ поглед — От тебе само такива неща могат да се очакват. Какво, да ме изнудваш ли си решила? Искат ти се, а? Само че, миличка, тук си правиш сметката без кръчмаря! Ако мислиш, че съм оставила всичко без надзор, много се лъжеш! Всички сътрудници на господин Хайно се ползват със специални привилегии. Хич да не си посмяла и да припариш до там, казвам ти! Или ти се иска да си имаш работа с паяците, а?

Пеги се сви и я изгледа с омраза. Види се, не беше съвсем уверена дали Меги не я залъгва но, от друга страна, май нямаше особено желание да се набутва в една толкова опасна работа.

— Ама аз само за твое добро! — подхвана тя с лицемерно просто-душие — Ей, каква си мнителна, веднага такива подозрения, обвинения ... Аз исках само да кажа, че трябва да си малко по-внимателна,

нищо повече. Ако искаш, даже сама мога да се погрижа за къщата ти. Хайде сега, нали сме приятелки...

— Мерси, мерси, запази си услугите за някой друг — изръмжа Меги — Аз и така се чувствам достатъчно добре.

— Е, както искаш — проточи Пеги мазно, но ако погледите можеха да убиват, Меги сигурно тозчас би навирила крака — Аз само...

— Стига толкова приказки! — отсече Меги, очевидно решила, че достатъчно е наплашила приятелката си — Време е да тръгвам, и без това се застоях. И не забравяй! — стрелна тя Пеги с поглед-куршум — Хà се е случило нещо в къщи, хà си получила посещение от високо място. Не че искам да те плаша но, нали знаеш: чисти сметки — добри приятели.

Пеги най-тържествено се закле във вечна вяност и приятелство, след което Меги отлетя. Останала сама, Пеги ядно размаха юмрук подире ѝ, после също изчезна, злобно мърморейки. Поляната, която и без това не беше особено оживена, стана тиха като гробища.

— Чу ли ги, чу ли ги? — викна Ането възбудено, щом се убеди, че са останали сами — Лагерът на предателите! Ами че ние точно него търсим. Леле, какъв късмет! Направо не мога да повярвам, че така ни провървя!

— Права си, страшен късмет извадихме. Остава само една дреболия — отвърна раничката без особен ентузиазъм.

— Каква дреболия? — Ането я загледа подозрително. От опит знаеше, че когато приятелката ѝ заговори с тоя тон, обикновено следва някакво хапливо заключение — Кажи де, какво те смущава?

— Искам да кажа, остава ни само да открием къде всъщност се намира тоя лагер. Меги нищо не каза. Как мислиш, дали ще можем да го открием сами?

— Вярно! — Червенокоска изведнъж се засрами. Ама че глупост! В радостта си напълно беше пропуснала това — Хм, свраката полетя нататък... — тя посочи приблизителната посока, но веднага разбра, че прави нова грешка: от онази страна поляната нямаше изход и плътната стена от шубраци изглеждаше напълно непроходима.

Настъпи мълчание. След бурната радост Ането изведнъж се почувства двойно по-уморена и отчаяна. По дяволите! Тъкмо си мислеше,

че най-после са напипали някаква дия ...А то какво? Пак нищо, само празни надежди.

— Все пак има още нещо — обади се раничката предпазливо.

— Какво? Казвай по-бързо!

— Пеги...

— Какво Пеги?

— Ако Пеги знае къде се намира лагера ...

— Аха ...

— Искам да кажа, може би ще успеем да узнаем нещичко от нея.

— Изключено! Тя никога няма да ни каже къде се намира тоя лагер, даже и да знае. Нали чу, че той бил строго секретен. Пеги не е толкова глупава, та да тръгне да разправя такова нещо наляво и надясно.

— Затова пък е лакома. И отмъстителна — ухили се раничката доволно. — Ако поне малко прилича на приятелката си, работата е вече наполовина свършена. Ела, сега ще ти разправя какво съм намислила ...

* * *

Пеги обикаляше отдалеч покрай заключената къща на Меги и се чудеше на какво да си изкара яда. Онази никаквица пак я беше надхитрила, за кой ли път вече! Не стига, че не пожела да ѝ помогне, ами я обиди на всичко отгоре. А-а-а, не знае тя с кого си има работа, затова се държи така чорбаджийски. Но това няма да трае вечно! На заем брашно тъпкано се връща, ще види тя, хубавичко ще види!

— Ало, Меги! — стресна я детски глас откъм входа на къщата — Хич не се крий, аз знам, че си вътре. Излизай докато е време, защото иначе си имаш работа с полицията. В тая държава има ред и закон, ти какво си мислиш?

Ха! Две хлапета-кактуси, които искат нещо от Меги. Какво е това пък сега? Пеги се приближи крадешком и наостри уши.

— Казах ти, че от тая работа нищо няма да излезе — тъкмо разправяше по-дробното от двете хлапета — Меги никога няма да ти върне парите, каквото и да правиш. От една крадла какво друго може да се очаква?

— Да има да взема — изръмжа по-едрото хлапе — Такива номера не ми минават! Искам си парите обратно! Ако трябва, цялата гора ще преобърна.

Гледай ти късмет! От вълнение Пеги здравата се ококори. Ако тия хлапета наистина могат да навредят с нещо на оная крадла ... Ами да, това би било великолепно ... Без да му мисли повече, тя се приближи към тях и заговори:

— Здравейте, здравейте. Меги ли търсите? За какво ви е притрябвала толкова?

— Тя ми дължи пари — отвърна едрото хлапе, като я измерваше с преценяващ поглед — Много пари. От лани чакам да ми ги върне, стига толкова. Нося ѝ призовка от съда, нека там да обясни къде са парите ми.

Хлапето бръкна в джоба си и показва голям плик, на който беше написано нещо нечетливо. Пеги направо щеше да затанцува от радост. Ей това се казва късмет! Сега ще си отмъсти хубавичко!

— Гледай каква работа — зачуди се тя престорено — Аз пък хич не предполагах, че нашата Меги може да върши такива неща. Тя е толкова почтена ...

— Почтена, как ли не! — изсумтя хлапето пренебрежително — Както и да е, ние все пак трябва да я намерим. Да видим дали ще бъде така нахална като види призовката.

— А, няма да я намерите тук, тя отдавна вече замина на друго място — Пеги се огледа крадешком, после прибави тихо: — Тя сега е на висока длъжност, работи лично за господин Орела.

— Ако ще и за господин Хайно да работи! — изпъчи се хлапето, но в тона му прозвуча колебание — Пред съда всички са равни. Можеш ли да ни кажеш къде да я намерим?

— Абе за може не — мога, но ...

— Какво но?

Пеги се престори, че размисля дълбоко.

— Е добре — каза тя, като въздъхна тежко — Меги ми е приятелка, но няма как. Законът си е закон, всички трябва да го спазват. Само че ще ви помоля нещо.

— Казвай!

— Да не вземете да ѝ кажете от кого сте узнали къде работи? Нали разбирате, стари приятели сме, ще бъде много неудобно ако трябва да се червя пред нея.

— А-а-а, това ли било? Разбира се, че нищо няма да ѝ кажем, иска ли питане? Не се безпокой, няма да те поставим в неудобно положение.

— Добре, слушайте — тя се приведе към тях и зашепна — Меги работи ... в лагера на предателите.

— Това пък какво е? Никога не сме чували за такова място.

— По-тихо, по-тихо! Разбира се, че не сте чували. Тоя лагер е строго секретен, никой не знае за него. То и аз, ако не беше по важна работа, нищо нямаше да кажа, вие какво си мислите? Само защото държа на ред и закон, инак дума нямаше да пророня.

— Добре, ясно, ясно. Много сме ти благодарни. Кажи сега къде се намира тоя лагер.

— Горе в планината. Някъде до водопада, доколкото зная. Там е построена специална сграда, в която господин Хайно от време на време си почива. А цялата поддръжка се извършва от затворници, тоест от предателите. Меги работи в охраната — Тук тя не можа да се сдържи и прибави злорадо — Работеше, искам да кажа. След тая история едва ли ще се задържи дълго на работа.

— Така значи. Горе в планината. Хм, знаеш ли как се стига дотам? Има ли някаква пътека?

— Пътека? В нашата планина? — Пеги ги изглежда учудено — Каква ти пътека, там дори и козли не могат да си проправят път, камо ли такива ... бодливковци като вас. Ще трябва да се погрижите за въздушен транспорт, инак дотам не можете и да припарите. Хайде сега, нещо много се заприказвахме. Време е да тръгвам, работа ме чака. И не забравяйте — нито дума за това кой ви е казал мястото. Нали се разбрахме?

— Разбира се, разбира се. Не се безпокой.

Пеги се обърна и изчезна между храстите. Сърцето ѝ подскачаше от радост. Така ѝ се пада на оная повлекана, сега ще си получи заслуженото. Да види кога се е заяждала с Пеги.

Глава тринадесета: Отколешни познати

— Тоя костюм съвсем се прокъса — каза Ането мрачно, докато събличаше остатъците от кактусовата премяна — Хич не излезе качествен, трябва да е бил от ония по два за лев.

— Костюмът си беше съвсем наред, не е в него работата — отвърна раничката укорно, на свой ред свличайки разкъсаната зелена дреха — Аз още одеве ти казвах, че няма да можем да минем, но ти къде ще чуеш? И броня да беше, през тия трънаци пак щеше да се прокъса. Тук гората е непроходима, разбери най-после!

Тя се тръшна на тревата под изсъхналото дърво и се загледа в небето. От няколко часа насам се опитваха да намерят проход през гъсталациите, които заобикаляха поляната на свраките, но нищо не се получаваше. Само дето хубавите кактусови костюми вече и за парцали не ставаха, така бяха изподрани от тръните.

— Тъй, тъй — изръмжа Ането ядосано — Гората е непроходима, реката е непроходима, за планината пък хич да не говорим... Какво тогава, да вземем да се обесим ли? Като не става оттук, ще трябва да опитае от някое друго място.

— А, не! Тоя път без мен! От твоето безразборно опитване вече до гуша ми дойде. Дотук си мълчах и те следвах, но сега вече наистина ми омръзна. Ако искаш и занапред да продължаваме заедно, първо трябва да се успокоиш, после да поседнем и размислим. От това лудешко бързване никаква полза няма.

— Но не разбираш ли, че нашите приятели...

— Всичко разбирам. Нашите приятели са в беда, те се нуждаят от помощ, освен нас няма кой друг да им помогне. Сигурно вече за стотен път го повтаряш. Но така както сме започнали, скоро не те, ами самите ние ще се нуждаем от помощ. Стига толкова бързване, време е да поработим малко с главите, а не само с краката си.

— Брей, каква си ... — Ането преглътна остатъка от изречението и прибави бързешком — Добре де, добре. Съгласна съм. Няма да бързам повече и ще слушам какво ми казваш.

Тя не можа да се сдържи и добави:

— Ако искаш, мога и да те наричам „Мамо“, какво ще кажеш?

Раничката изфуца сърдито и ѝ обърна гръб. Ането се опита да си придаде наперен вид, после го удари на молба:

— Хей, аз само ... Добре де, тая шега не беше много удачна, признавам. Ето, гледай: сядам тук и слушам.

Тя здравичко опъна ушите си и прибави:

— Даже и ушите си нарочно ще държа отворени, да не би да пропусна нещо.

Раничката не можа да се сдържи и прихна.

— Ама че си клоун! Човек дори и да ти се разсърди не може. Добре, от мен да мине. Готова ли си за работа?

— Одма.

— Значи: нека първо премислим какво точно знаем за планината и достъпите до нея.

— Ами то не е много, няма какво да мислим: най-лесният начин да се стигне до планината е да се плува по реката. Царят-риба така ни изведе от каньона, нали си спомняш?

— За тоя път най-добре веднага да забравим. Първо, царят ни изведе по течението, а сега трябва да плуваме срещу него. Второ, нямаме нито лодка, нито сал. И, трето, даже и да имаме, щеше да бъде лудост да опитваме. Знаеш каква хала е реката оттук нагоре, нали?

— Да, права си — съгласи се Ането без особено удоволствие — Ще ни глътне за секунди, няма смисъл да опитваме. Остава значи само ...

— Какво?

— По въздуха, както свраката каза.

— Какво, пак да летим? На мен предишният път ми беше достатъчен, повече желание нямам!

Раничката се огледа боязливо, сякаш се боеше да не би да изгуби здравата почва под краката си. Действително, първият им опит за летен със саморъчно направен делтапланер беше завършил доста плачевно. Тя и досега потреперваше като си спомнеше за рязкото падане

в пропастта. Слава богу, тогава всичко беше завършило благополучно, но за втори опит тя нямаше желание, това беше повече от сигурно.

— Какво остава тогава? Нали искаше да размисляме? Хайде де, предложи нещо!

— Ако не ви хрумва нищо, мога ли аз да направя предложение? — обади се един гърлен глас иззад гърбовете им.

Двете приятелки подскочиха от уплаха и се обърнаха да видят кой говори. Отсреща насмешливо ги гледаше огромен млад орел, облечен в избелели джинси и фланелка, чийто цвят не можеше да се определи точно. На пробития му клюн висеше доста голяма златна обица.

— Ти пък кой си? — попита Ането неуверено — Не си спомням да съм те срещала.

— Я гледай — обади се откъм другия край на поляната още един глас, който досущ приличаше на първия — Госпожица Червенокоска май е забравила старите си приятели. Какво ще кажеш да направим още една игра на въпроси и отговори, а?

— Орлетата — прошепна Ането и почувства как коленете ѝ започнаха да треперят — Синовете на господин Орела.

— А-а-а, най-после се сети — каза вторият орел и се приближи към тях с дебнеща крачка, като внимаваше да не им оставя път за бягство. Неговите дрехи бяха още по-безцветни от тия на брат му. Само прическата му, както и предишният път, блестеше във всички цветове на дъгата.

— Странна работа. Ти хич не си се променила, ще рече човек, че всичко е било вчера — продължи орелът с пъстрата прическа. Сега Ането си припомни, че името му беше Оли, а това на брат му — Ули — Какво, вие хората да не би да живеете по петстотин години?

— Няма значение, тъкмо ще сме сигурни, че няма да е много жилава — обади се Ули от другата страна — Хайде да започваме. Тая закуска достатъчно я отлагахме. Пет години стигат, какво ще кажеш, Оли?

— Хей почакайте — подскочи Ането — Тогава всичко си беше честно, ние нали ви надвихме в играта на гатанки? Не виждам защо сте толкова сърдити, честна дума.

— Защото ти ни направи за посмешище в цялата гора, ей затова! — кресна Ули яростно — Де що има пернато и космато, всичко ни се над-

смива. Ако беше си държала човката затворена, можеше и да ти простим. Но ти сама си виновна. Да не беше се хвалила толкова, хак да ти е. Хайде, стига приказки, идвай да те излапваме, че след това пак трябва да се крием.

— Да се криете ли? Защо трябва да се криете?

— Ти май пак се разбъбри прекалено много, а, Ули? — обади се Оли ядосано — Сега остана само да ѝ разправиш историята на нашия старец, та всичко да си дойде на мястото. А после като ти казвам, че си голямо плямпало, пак се сърдиш.

— Я си затваряй човката! — облеци се Ули — Ако искам, ще ѝ разправам, ако искам — няма. Аз съм свободна птица, никой не може да ми заповядва. А ти си същия като него, все гледаш да командваш, вече сто пъти ти казвам! Направо се чудя как все още се сдържа да не изтичаш обратно.

— Кой, аз ли приличам на стария? А ти забрави ли вчера като се перчеше, че можеш да изядеш цял вол? Ха сега ми кажи откъде идва това, а? Не е ли и то от нашия старец?

— Ей, това си беше направо подло, брат ми! Аз може и да се заяждам с теб, но поне не стигам до такива глупости. Пфуй, направо не мога да търпя като станеш такъв дребнав. А, между другото, тая дребнавост също идва от баща ни, да си знаеш!

Орлите се гледаха вбесено, аха-аха да се сбият. Ането се огледа да намери път за бягство, но се отказа: те сигурно щяха да я догонят само с един замах на крилата.

— Слушайте, не знам какво толкова имате да делите, но ако ми разкажете малко повече, може и да ми хрумне нещо. Не ми се сърдете, но ми се струва, че се нуждаете от помощ. Това със закуската може би не е чак толкова добра идея, а? Помислете: тогава сами признахте, че ние сме най-интелигентните играчки, които сте виждали, така ли беше?

— Даже прекалено интелигентни — изръмжа Оли.

— Защо тогава не опитате да ни разкажете историята си? Щом трябва да се криете, то значи всеки съвет е добре дошъл, не е ли така? А ако ни познавате поне малко, то сигурно знаете, че ние сме шам-

пиони по измъкване от трудни ситуации. Хайде, изпитайте ни! Току-виж станало така, че сме измислили нещо.

Орлите зяпнаха.

— Гледай какво безочие! — промърмори Оли — Ние се готвим да я изядем, а тя ни предлага помощ. Ули, я дай фотоапарата да ѝ направим снимка. Такава нахалница едва ли ще срещнем втори път.

Ули се беше замислил и не чу какво казва брат му.

— Е какво, ще започваме ли? — попита Оли отново — Ти какво се умисли така?

— Хм, аз нещо ...

— Какво?

— Май не съм гладен.

— Глупости, не си гладен! От два дни насам се крием из трънаците, не сме хапвали и трошица! Слушай, тия ги разправяй на друго. Усещам накъде те избива, но хич не се опитвай да ме уговаряш! Тоя път ще я ядем, и то бързо! Нали си спомняш какво стана последния път?

— Хубаво, ще я изядем. А после какво?

— Как какво? Поне няма да сме толкова гладни, това малко ли е?

— И докога ще се крием така? Как мислиш, какво ни очаква когато ни намерят паяците? И какво ще разправяме на милия ни родител когато ни върнат обратно?

Оли се присви и се огледа уплашено.

— Не разбираш ли, че от тази каша измъкване няма? — продължи Ули ядосано — Набутахме се до шия, сега щем, не щем, трябва да търсим помощ. А тая тук — той посочи към Ането — наистина е шампионка по всякакви трикове. Инак Хайно щеше ли да вдига толкова шум около нея? Ако тя не може да ни помогне, никой няма да може.

— Ти и преди така разправяше ... — подхвана Оли неуверено — А накрая станахме за смях. Всички в гората ни смятат за глупаци — и то по нейна вина!

— Момент, момент — намеси се Ането — не знам какво мислят другите, но аз никога не съм ви смятала за глупаци. Нито пък раничката.

— Затваряй си човката! — кресна Оли — Ако само още веднъж се обадиш, направо си чети молитвата. Всеки път като се появиш ние за-

почваме да берем ядове. Гледай сега как се скарахме. Като че ли нямаме други грижи ... Хей, Ули, какво ти стана? Чакай бе, накъде тръгна? Нали щяхме да закусваме?

Ули продължи назад по пътеката и само подхвърли през рамо:

— Без мен! Щом си решил, изяждай я. Аз обаче не искам! Чао. Ти наляво — аз надясно.

— Абе ти полудя ли, какво ти става? — Оли за малко щеше да се разреве от яд и обида — Може ли да правиш такъв театър заради една ... играчка?

Ули спря и го загледа втренчено.

— Аз не заради играчката, а защото винаги си толкова твърдоглав ... Също като баща ни, направо ми късаш нервите. Омръзна ми да се разправам с теб за всяка дреболия! Щом си такъв инат, оправяй се сам!

Той се обърна и продължи. Оли погледа още малко подире му, после се развика:

— Чакай! Чакай, не искам да се караме. Спри бе, не ме ли чуваш? Добре, щом толкова настояваш, няма да я ядем. От мен да мине, няма да издребнявам. Хайде, върни се, моля те! Ако се разделим, нямаме никакъв шанс, веднага ще ни хванат.

Ули спря и го изглежда недоверчиво.

— Обещава ли?

— Честна дума! Даже и с нокът няма да я докосна! Пфуй, ако знаех, че така ще се ядосаш, хич нямаше и да се приближа до нея. Тя и без това е само кожа и кости — и да я изядем, все тая! Хайде, стига си се сърдил! Не знам кой от двамата ни е по-дебелоглав, да ти кажа честно.

Ули се върна, като се опитваше да си придаде небрежен вид.

— Ама че ме уплаши! — избоботи Оли укорно — Да се разделяме, и то точно сега, когато сме до шия в неприятности. Чудя ти се на ума! Хайде, казвай какво да правим. За днеска ти отстъпвам командата.

— Няма какво да умуваме — отсеке Ули — Започвай да ѝ разправяш. От самото начало, без да пропускаш подробности. Ако забравиш нещо, аз ще помагам.

* * *

— За всичко е виновен баща ни — започна Оли, като въздъхна тежко — Ако не беше се съгласил да работи за Хайно ...

Той замълча, преглътна тежко, после продължи.

— Представяш ли си? Орелът — царят на всички пернати, да работи за някакъв си въшлив бобър? Пък ако ще и да е най-богатият бобър в цялата гора. Не, не мога да му простя!

— Ако мама не беше ни напуснала, сигурно щеше да бъде друго — обади се Ули тихо — Но след като тя си замина, старецът съвсем полудя. Само работа, работа ... За нищо друго не можеше да мисли.

— И когато остана без работа, направо се побърка — подхвана Оли отново — Това стана малко след като Хайно откупи фирмата, в която той работеше.

— Отслабна, очите му изхвъркнаха ... Абе, направо си беше жив за оплакване — прибави Ули.

— Докато един ден се появи тая сврака Меги и започна да го обработва — продължи Оли — Ох колко била лесна работата, ох колко добро било заплащането, ох това, ох онова ... Отначало той се дърпаше, защото знаеше с кого си има работа. Въртя, сука, мъчи се да изхитрува, но накрая не издържа. Донесоха някакви документи, той ги подписа и ... това беше то. Отиде си гордият орел, от него и следа не остана. Сега е слуга на бобъра, лиже му подметките и се оставя да го подмятат насам-натам. Шеф на охраната в цитаделата, ще речеш голяма фирма. А всъщност е най-долнопробен надзирател, цял ден следи да не би някой от ония хвъркати елфи да побегне ...

— Елфите ли? — попита Ането възбудено — Значи и те са там, така ли?

— Разбира се, къде другаде ще са — отвърна Оли начумерено — Хайно е събрал на куп всичките ти приятели. Там горе, в Цитаделата. Разправя, че така било по-сигурно, но, мене ако питаш, го прави само защото е по-евтино.

— Почакай малко. Наистина ли всички са там? Чарко, Бу, госпожа Бухалица, дядо Таралежко, елфите?

— Всички дето ги изреди, че и тая нахална муха на това отгоре. Как ѝ беше името?

— Бъз. Бъз мухата.

Ането се разтрепери от вълнение. Най-после нещо сигурно и ясно, не само слухове! Значи приятелите ѝ са невредими, всички до един!

— Но защо ги е арестувал? — попита раничката — Какво толкова са му направили?

— За да не се разплямпат, за какво друго? — отвърна Оли троснато — Нали, ако ги остави на свобода, всички в гората ще разберат, че цялата „велика борба“ е само дрън-дрън? И затова ги набеди в предателство, а после ги затвори там горе, където никой освен неговите паяци не смее да припари ...

— И нашият глупав старец — вметна Ули — Седи заедно с паяците, грижи се никой да не избяга и си гледа кефа. Голям началник, който като него! Бобърски слуга! Подлога!

— Сега вече разбирам защо сте толкова сърдити — каза Ането — Но все още не ми е ясно защо трябва да се криете. Какво толкова сте направили, защо ви търсят?

Орлите се спогледаха, после Ули заговори:

— Работата е там, че ... и ние самите трябваше да започнем служба в Цитаделата. Под личното ръководство на баща ни. Били сме много разхайтени, малко служба само щяла да ни закали характерите, така се ставало голяма птица ... Проглуши ни ушите, не даваше и дума да се спомене за друго нещо. „Ще вървите по моите стъпки!“, само това си знаеше. „Време е да се вразумявате, достатъчно глупости. Армията най-добре ще ви кали.“

— Накратко, преди седмица получихме призовки да се явим в Цитаделата — обади се Оли — Подписани лично от баща ни.

Орлите отново се умълчаха.

— И какво стана по-нататък? — подкани ги Ането.

— Явихме се, какво друго? — сви рамене Оли.

— А там — майко мила! — поде отново Ули — Оли трябвало да си обръсне прическата, аз трябвало да си махна обичайната. Отвсякъде викове, грубости, всички се отнасят с теб сякаш си последния боклук на тоя свят. Набутаха ни в едни униформи, направо лошо да ти стане. Ние се надявахме, че поне ще получим някакво образование ... Къде ти? Само непонятни команди и обиди, нищо друго. Веднага стана

ясно, че ще ни подготвят за надзиратели, също като баща ни. Хубаво образование, а?

— Сега вече започвам да се досещам какво се е случило — обади се раничката — Вие сигурно сте избягали, нали?

— Да — съгласи се Ули невесело — И сега ни търсят навсякъде. Ако ни хванат, не знам какво ще стане.

— Е, сега вече знаете всичко — добави той след кратко мълчание — В хубава каша сме се забъркали, какво ще кажете?

— Поне е ясно защо ви трябва помощ — отвърна Ането замислено — Във всеки случай много време за губене нямате. Както и ние самите, впрочем. Гледай как се събрахме всички на едно място.

— Абе ние хубаво се събрахме, това е ясно — обади се Оли — Но какво ще правим оттук нататък, това хич не е ясно. Като гледам така, всички сме на един и същи хал. Ако скоро не ни хрумне нещо, най-добре ще е да се предаваме на паяците.

— И таз добра! — възкликна Червенокоска — Какво те прихвана? За предаване и дума не може да става! Напротив, според мен работата става все по-ясна. Аз вече знам къде ще е най-доброто скривалище за всички ни.

— Къде? Казвай! — рипнаха орлите възбудено.

— В Цитаделата — отвърна Ането и предизвикателно кръстоса ръце на гърдите си.

Ули и Оли застинаха, все едно че някой ги поля със студена вода.

— Ха, ха ... Много смешно — изграка Ули сърдито — Ако се опитваш да ни се подиграваш, размисли докато е време. Инак може и отново да стигнем до въпроса със закуската.

— Това не беше никаква подигравка. Казах го най-сериозно.

— Глупости, нищо не разбирам. Как така в Цитаделата? Нали едва успяхме да избягаме оттам? Сами ли да се напъхаме в ноктите на паяците?

— Е, чак толкова далеч не смятам да стигаме. На първо време ще е напълно достатъчно ако се скрием там наблизко. А след това можем да освободим и останалите.

Ули изведнъж настръхна.

— А-а-а, това ли било? Госпожицата иска да ни използва като безплатни помагачи. Ама че измамница! Оли, ти беше прав. Тая хитруша наистина не заслужава ни най-малко доверие. Сега вече съм съгласен да я изядем.

— По-полека, по-полека моля! — викна Ането. Страните ѝ бяха доста зачервени, неизвестно дали от страх или от гняв — Най-първо ми обяснете в какво се състои измамата. Аз не виждам нищо нечестно в това, което предлагам. Помислете сами: за да не ви хванат, вие трябва да правите точно обратното на онова, което противниците ви очакват. Така ли е или не?

Отговор не последва.

— Логично е да се мисли, че след като сте избягали от Цитаделата, сега ще се опитвате да се отдалечите от нея колкото се може повече, нали?

Отново мълчание.

— А това означава, че най-доброто място за криене е *близо* до Цитаделата. Там никой няма да ви търси. Просто и логично.

Орлите я гледаха зяпнали, все още несигурни дали да вземат думите ѝ на сериозно. Ането ги остави да поразмислят, после продължи:

— От друга страна, колкото и дълго да се крием, сами едва ли ще можем да направим кой знае какво срещу Хайно и неговата банда. Необходима ни е помощ, това е ясно. Разбирате ли сега защо искам да освободим моите приятели?

Оли и Ули мълчаха навъсено.

— Оли, ти какво ще кажеш? — обади се най-после Ули — Дали казва истината или се опитва да ни преметне? Аз вече съвсем се обърках, направо не знам какво да мисля.

— И при мене е същото — отвърна Оли — Тая малката си играе с думите като фокусник с карти. Докато се озърнеш и тя вече обърнала всичко с главата надолу. Казвам ти още веднъж: не я ли изядем на време, мира няма да видим!

— Ей, ама вие наистина сте големи твърдоглавци — каза Ането. Гласът ѝ леко потреперваше — Добре тогава. В тази работа има още

нещо, което сигурно ще ви заинтересува. Ако планът ми успее, може и да стане така, че да помогнете на баща си.

Тоя път орлите наистина загубиха ума и дума.

— Как така да му помогнем? — гласът на Ули звучеше по-дрезгаво от всякога.

— Много просто. Ако успеем да освободим затворниците, това сигурно няма да зарадва Хайно, нали?

— Да. И какво от това?

— Баща ви е лично отговорен за сигурността на Цитаделата. Кариерата му сигурно ще пострада. Може и да се стигне до уволнение.

— Ти какво, на това помощ ли му викаш?

— Разбира се. Без тази работа баща ви сигурно ще е по-склонен да премисли едно-друго. Например, дали си е струвало да се продаде на Хайно.

— Той не го прави заради парите! — изръмжа Оли сърдито — Ти изобщо не го познаваш, парите всъщност не го интересуват. За него работата е всичко.

— Добре де, няма да спорим. При всички случаи обаче без тази работа той няма да е вече ... как го каза преди малко ... а, да, „бобърска подлога“. Това да не е малко?

Този път изглеждаше, че орлите са решили да размислят вечно. Най-после Оли заговори колебливо:

— Хм, ако това стане както казваш ... Не би било зле, наистина. Но малко ме е страх, честно казано. Ако баща ни разбере, че сме тръгнали срещу него ...

— Той и без това вече го знае — прекъсна го Ули — Няма какво да го увъртаме, малката е права. Това е единственият начин да отворим очите на нашия старец.

— Ти пак се разпали — изгледа го Оли укорно — Помисли си само с какво се захващаме! Това не е игра, работата става много сериозна. С Хайно шега няма, това всеки го знае.

— Слушай, преди малко ти сам каза, че сме затънали до шия, не беше ли така? Не виждаш ли, че вече няма какво да губим, нека поне се опитаме да направим нещо свястно. Хайде, стига толкова разпра-

вии. Поне веднъж можеш да ми се довериш, остави ме сега да реша и зад двама ни.

— Хм, от тая работа нищо хубаво няма да излезе ... Но щом толкова настояваш ...

— Така те искам! — Ули се обърна към двете приятелки — Печелите, съгласни сме да помагаме. Казвайте сега какво да правим.

Ането не можа да потисне една огромна въздишка на облекчение.

— Вече наистина се страхувах, че няма да се разберам. Вие сте страшно упорити, честно ви казвам. Впрочем, засега няма какво да правим. Преди да се е стъмнило няма смисъл да мърдаме оттук. Като стигнем дотам, ще помислим отново.

Орлите кимнаха в съгласие и мълчаливо се оттеглиха в шубраците.

— И все пак сигурно щеше да бъде по-добре, ако бяхме я изяли — каза Оли, като се почесваше по корема — Ти може и да не си гладен, но аз направо примирам от глад.

— Кой, аз ли не съм гладен? Да имаше как, и цял вол бих изял. Нали ти казах вече.

Братята се разсмяха и се отпуснаха на тревата под сянката на дърветата.

Глава четиринадесета: Цитаделата

Беше вече съвсем тъмно, когато най-последно се претрашиха да тръгнат. Тази нощ небето беше забулено от облаци и тъмнината изглеждаше плътна като катран. За щастие орлите не се смущаваха от това и летяха уверено, даже и с допълнителния товар, който носеха. Макар че полетът им отне само няколко минути, Ането имаше чувството, че са летели цели часове, толкова непрогледна беше нощта. Слава богу, най-последно кацнаха на неголяма скална площадка и се стушиха между каменните блокове, за да се предпазят от вятъра. Някъде изотдолу идваше равномерно бучене, сякаш там ръмжеше исполинско чудовище.

— Бъдете много предпазливи, сега вече сме съвсем наблизко — каза Оли. — Особено внимавайте да не събаряте камъни. Не ми се иска ония там долу да заподозрат нещо.

— Къде сме всъщност? — попита Ането — И какъв е тоя шум? Да не би това да е реката?

— И да, и не — отвърна Ули уклончиво.

— Не разбирам. Какво искаш да кажеш?

— Ами реката вече не минава през каньона. Това което чуваш, наистина е шумът на водата, но тя се излива от огромни тръби малко по-надолу по течението, вече след водопада. Тук под нас всъщност тече само малко поточе, а цялата река минава по подземен канал, който тече *под* каньона.

— Какво? Реката я няма? Не може да бъде! Обясни ми малко по-добре, моля те! Нищо не разбирам.

— Добре. Нека започнем с това, че Хайно построи юзина на това място. Долу в каньона се намира огромна електростанция. Това го знаете, нали?

— Да, аз я видях още докато бях в къщи, но за жалост не успях да я разгледам добре — каза Червенокоска — Е, продължавай, разказвай по-нататък. Макар и оттук да не се вижда нищо, твоето описание много ми помага.

— Най-добре ще е ако се опиташ да си представиш каньона като дълго и тясно корито. Затвори очи и се опитай. Как е, успя ли?

— Долу-горе.

— Добре, сега представи си, че коритото е преградено по средата от огромен бент.

— Момент, момент! Тук има нещо, което не разбирам. Ами че коритото веднага ще прелее. Или водата ще пръсне бента. Това което казваш, е невъзможно.

— Не бързай толкова. Още не съм ти казал всичко. А сега представи си, че точно преди бента в дъното на коритото е пробита дупка, през която част от водата се излива и тече по подземен канал.

— Аха, сега вече започвам да разбирам. Хайно сигурно може да контролира силата на водния поток, който тече по канала.

— Не само че може, ами и трябва. Именно този подземен поток движи турбините на електростанцията. Ако Хайно го остави без контрол, водата ще разруши всичко.

— Но реката все пак трябва да излиза някъде отново. Не може през цялото време да остане под земята, нали така?

— Разбира се. Дори и Хайно не може да върши чудеса. Подземният канал е дълъг само неколкостотин метра. Както вече казах, водата излиза отново на повърхността през огромни отвори, малко по-надолу от водопада. Искам да кажа, от това, което преди беше водопад. На негово място сега тече само малко поточе.

— Леле, направо свят ми се завива! — възкликна Ането — Кога е успял да построи всичко това, тоя негодник?

— Ха, ако знаеш само колко народ работи на тоя бент, сигурно ще престанеш да се чудиш — обади се Оли кисело — Кажи-речи цялата гора беше събрана тук на работа.

— Добре, добре, — прекъсна го Ането — Разправяйте по-нататък. Какво още се намира там долу?

— Хайно използва освободеното място, за да построи електростанцията, както и тази цитадела — продължи Ули — Нали си представяш, това е пространството между бента и водопада, някъде към петстотин метра от предишното корито на реката. Мястото е почти недостъпно, единственият начин да се стигне дотам е по въздуха. Освен

това има денонощна охрана, по светло не може и пиле да прехвъркне. Електростанцията, цитаделата и другите постройки наоколо са съвсем на открито. Нощно време целият периметър се осветява от големи лампи, светло е като ден. Оттук не можем да ги видим, защото ни делят няколко чупки в стената на каньона. Но работата и без това ми се вижда доста трудна.

— Е, хайде да не бързае. Разкажи ми първо къде точно се намират затворниците и каква е охраната. После вече може и да размислим малко повече.

— През деня те работят по поддръжката на сградите и периметъра, а през нощта спят в една дъсчена барака недалеч от самата цитадела. Що се отнася до охраната, тя се състои предимно от паяци, а по въздуха — от добре обучени сови. Под ръководството на ... Е, ти знаеш вече. Впрочем, през нощта бараката е заключена и охраната е намалена. Мисля, че само няколко паяка обикалят наоколо. Но не съм много сигурен. Нали разбираш — ние напуснахме ... малко бързо.

— Няма значение, като начало и това е достатъчно. Засега само едно ми е ясно — трябва да се спуснем долу и да търсим някакво скривалище недалеч от сградите. Те колко са на брой, въпреки?

— Първо, електростанцията. И, разбира се, цитаделата, но тя е по-скоро бункер, а не нормална сграда. Освен това няколко малки сгради за охраната и обслужващия персонал — четири неголеми къщички, доколкото си спомням. После, бараката на затворниците и четири наблюдателни кули, които се намират по ъглите на целия периметър. Това май че е всичко.

— Има ли ограда?

— Ей, гледай как щях да забравя. Да, разбира се, всичко е оградено с бодлива тел, по която тече електрически ток. Хайно за всичко се е погрижил.

— Да, така изглежда — каза Ането — Хайде, носете ни сега надолу. Ще трябва да намерим някакво скривалище преди отново да е станало светло.

Оказа се обаче, че това беше доста по-трудно, отколкото тя си го беше представяла. Наложиха се да заобикалят отдалеч, за да избегнат осветената зона. Но даже и след като слязоха на достатъчно отдалече-

но място в каньона, те дълго обикаляха насам-натам без да могат да открият и най-малка цепнатина в каменните стени. На всичко отгоре облаците полека-лека започнаха да се разпръсват и по едно време луната се показва, обливайки всичко в призрачна светлина, която направи нашите приключенци още по-нервни и неспокойни. Едва сега Ането можа да се огледа наоколо и това, която видя, направо ѝ пресе-че дъха.

От бурната и шумна река наистина не беше останало почти нищо, коритото ѝ зееше по средата на каньона като гигантска неравна бразда, издълбана от чудовищен плуг. Малко по нагоре по течението, на около двеста-триста метра от тях, се издигаше огромна бетонна стена, така застрашителна в колосалните си размери, че изглеждаше сякаш се напъва да засенчи цялото небе. Сгушени пред нея се виждаха сградите, които Ули беше описал, дребни като кибритени кутийки на фона на грамадната стена. Поразена от невероятната гледка, Ането гледаше със зяпнала уста. Оли и Ули я наблюдаваха насмешливо.

— Е, какво ще кажеш? Все още ли имаш желание да се заяждаш с Хайно? — попита Оли — Това, което си намислила, май няма да е много лесно, а?

Ането тръсна глава.

— Ако беше лесно, щях ли изобщо да се захващам? — отвърна тя сърдито — Хайде, стига сме стояли като статуи. Времето напредва, скоро ще се разсъмне, а ние все още нямаме скривалище.

Те отново се заеха да изследват стените на каньона. Но напразно. Колкото и да търсеха, не успяха да намерят нито едно място, което да предлага укритие. Лека-полека всички бяха обхванати от несигурност, започна да им се струва, че задачата им е неизпълнима.

И точно в тази неприятна ситуация им се случи произшествие, което изведнъж промени всичко. Раничката, която с късите си крачета едва успяваше да се промъква между препятствията, се препъна и, за да не падне, се вкопчи в някакви корени, които висяха над главата ѝ. Сякаш чакал само това, отгоре се затъркаля голям камък, последван от други, по-малки, докато накрая се посипа истинска каменна лавина. Червенокоска и орлите едва успяха да отскочат настрана.

— Раничке! — изпищя Ането, загубила ума и дума от уплаха — Жива ли си?

— Нищо ми няма — отвърна раничката някъде иззад камъните — Само дето не знам как да изляза оттук. Май че съм затворена отвсякъде.

— По-тихо, по-тихо! — изсъска Ули гневно — Полудяхте ли, та вдигате толкова шум? Не стига тая каменна лавина, ами и вие крещите на всичко отгоре! Тихо, никой да не мърда! Ако се зададат паяците, изчезваме начаса, разбрахме ли се?

Настъпи напрегнато очакване. За тяхно щастие, изглежда откъм цитаделата не бяха забелязали нищо, защото не се долавяха никакви признаци на оживление. Ули въздъхна с облекчение и даде знак за край на тревогата.

— Ох, така се уплаших! — заоправдава се Ането — Извинявай, вече ще бъда по-внимателна.

— Добре, но това наистина не трябва да се повтаря! — отвърна орелът строго — Тоя път ни се размина, но следващия път може и да нямаме толкова късмет. Отваряйте си очите, тук място за грешки няма!

— Хей, Ане — обади се раничката иззад камъните — Хрумна ми нещо. Тук всъщност е доста уютно. Даже и място има за всички. Искаш ли да погледнеш?

— Да, но как? Между камъните не може и прашинка да премине. Ти май си на живо зазидана.

— Ах, глупости. Тук отстрани има достатъчно място да мине цял слон. Почакай малко, ей сега съм при вас.

Действително, раничката скоро се показва иззад каменната стена — жива и непокътната, макар и доста напрашена. Ането я сграбчи и с все сила я притисна до гърдите си.

— Изкара ми ума, дяволче косматото такова! Вече си мислех, че никога повече няма да те видя!

— Стига де, стига! Нали виждаш, че нищо ми няма — съпротивявах се се раничката. — Ей, добре, че беше тая издадена скала отгоре, инак от мен наистина и парченце нямаше да остане. Слушай, слушай: там зад камъните има цяла малка стаичка. Чудесно скривалище, по-до-

бро от него няма да намерим ако ще и цяла седмица да търсим. Точно такова ни трябва, разбираш ли?

— Наистина ли? Чакай да погледна сама.

Ането се спусна на колене и опипом започна да търси пътя. В тъмното здравата се изподраска, но затова пък успя да се убеди, че раничката е права: зад каменната стена се беше образувало неголямо затворено пространство, не особено удобно, но достатъчно да приюти няколко души. Ама че късмет! От радост тя дори се опита да подскочи и здравата си избабани главата в един ръбест камък.

— Хей, по-полека! — предпазливо подвижна раничката отвън — Ще ни събориш цялата къща.

— Да ти се не види и къщата! — отвърна Ането ядно, докато ожесточено разтриваше удареното място — Ако ни се наложи да поживеем по-дълго тука, сигурно цялата ще съм насинена.

— По-тихо, по-тихо! — обади се Ули предупредително — Хайде, излизай сега. Искам и аз да огледам скривалището.

— Ама че миша дупка! — продължаваше да се пени Червеноска — До кръв се изподрах по тия камънаци!

Раничката направи обидена муцунка, но не каза нищо. Червеноска се измъкна на четири крака и направи място на орела, който на свой ред пропълзя зад камъните. Не мина много време и той се появи отново, като сумтеше сърдито.

— И дума да не става! За нищо на света няма да се набутам в тая дупка!

— Взе ми думите от устата — обади се Оли — Орел в миша дупка не влиза!

— Защо бе, какво ѝ е на дупката, я гледай каква е уютна — залюбезничи Ането, която изведнъж забрави, че допреди малко сама се ядосваше на неудобното скривалище — Ако се постесним малко, още четирима като нас ще се поберат, ти не гледай, че в тъмното така тясна изглежда.

— Глупости! — тросна се Оли — Ако толкова ви се играе на криеница, ваша си работа. Ние обаче нямаме време за детски игри. И без това още от самото начало си мислех, че тая работа на добро няма да излезе.

— Почакайте, почакайте — обади се раничката изотзад — Няма защо да се караме, всички имате право.

— Как така всички? — попита Ули начумерено.

— Ами много просто: ние двете трябва да останем тук, за да наблюдаваме лагера. А що се отнася до вас двамата, то най-добре ще е, ако се спуснете в гората и потърсите нещо за ядене. Ането сигурно вече примира от глад. Пък и все някой ще трябва да следи за новините в гората. Какво ще кажете, съгласни ли сте?

— Добре, но само още няколко дни — отвърна Оли, все още малко сърдит — Ако дотогава от вашите планове нищо не излезе, ние си обираме крушите. Ще си търсим някоя друга гора, по-хубава от тукашната. Ти съгласна ли си, Червенокоске?

— Да, струва ми се, че така наистина е по-добре — каза Ането помирително — Наистина съм страшно гладна, признавам си. Пък и там зад камъните сигурно ще бъде доста тесничко за всички ни. Хайде, съгласна съм. Ще ви чакаме тук отново утре вечер по тъмно. Дано да намерите нещо за ядене, че инак не знам какво ще правим.

— А, за това не се безпокой! Утре тук ще има достатъчно ядене за цяла дружина. Хайде, време е да тръгваме, че вече започва да се зазорява. До утре вечер!

* * *

След като орлите отлетяха, Ането и раничката се заеха да подготвят скривалището за престоя си. Първо наскубаха жилава трева и си направиха две гнезда, колкото да не седят през цялото време на студено и твърдо. После предпазливо изместиха най-ръбестите камъни така, че да не се блъскат непрекъснато. Накрая оформиха нещо като наблюдателница, през която можеха да виждат периметъра на цитаделата. През това време започна да се зазорява и те побързаха да се скрият, за да не бъдат забелязани. Залепиха се за наблюдателницата и с нетърпение започнаха да очакват някакъв знак на живот откъм лагера.

Отначало не се случваше нищо, но малко след зазоряване около сградите полека-лека започнаха да щъкат фигури — повечето от тях

паяци в униформи, грозни и космати. Засега обаче все още нямаше и следа от затворниците. Измина около час, без гледката да се промени особено.

— Елфите! — възкликна по едно време раничката — Ей там, виждаш ли ги?

— Къде? — стресна се Ането, която беше позадрямала от скука и умора.

От обяснения обаче нямаше нужда. Огрени от слънчевите лъчи, тънките ципести крила на четиримата елфи проблясваха като огледала. Те все още бяха облечени в пъстрите си униформи с шнурове и еполети — доста поовехтели и изпокъсани, разбира се, но все пак познатите стари униформи, които носеха открай време. Четиримата изглеждаха поотслабнали и начумерени, но инак все така наперени. Ането направо се просълзи от радост и умиление.

— Милите! Най-после ги намерихме. Ако само можех да ги прегърна!

— Гледай, гледай! Дядо Таралежко! И госпожа Бухалица, виждаш ли я?

— Чарко! Бу! И Бъз мухата! Всички са там, никой не липсва. Ох, слава богу! Така се страхувах, че може да им се е случило нещо...

Групата на затворниците се събра пред неголямата дъсчена барак, която очевидно беше тяхното спално помещение. Макар и всички да бяха повече или по-малко окъсани, гърбовете им не бяха превити и главите им не бяха покорно приведени. Затворническият живот май все още не беше ги прекършил.

— Ха! Кой е пък тоя? — почуди се раничката — Хей, не може да бъде! Та това е чайката-разбойник! Спомняш ли си, оня дето искаше да изяде малката рибка, та едва успяхме да я спасим. Той пък какво търси тук?

Действително, откъм бараката бавно закуцука старият разбойник, когото бяха срещнали малко след бягството от гнездото на орела. Подпрян на изкривена патерица, той едва-едва влачеше дървения си крак, като хвърляше злобни погледи наоколо.

— Ама че работа! Само тоя Джон Силвър ни липсваше! — ядоса се Ането — Бас държа, че той ще ни създаде сума ти грижи. Защо ли Хай-

но е затворил и него заедно с другите? Та той никога не е бил наш приятел.

— Като гледам така, той май с никого не е приятел — отвърна раничката. — Виждаш ли, всички го избягват. Изглежда, че никой не иска да си има работа с него.

Наистина, разбойникът не се присъедини към останалите затворници, а застана настрана, крив и чепат като изсъхнало старо дърво. Цялото му поведение показваше, че не иска да си има работа с никого. Впрочем, по вида на останалите затворници също не можеше да се каже, че той им липсва особено много.

— Аха, ето го и големият шеф — каза Ането — Виж го какъв е издокаран, ще речеш, че се намира не в планината, а на някакъв прием.

Господин Орелът, облечен в пъстра униформа с много лъскави шнурове, застана пред затворниците и започна да им говори нещо със строг тон. Никой не му обръщаше особено внимание, очевидно речта му беше част от обичайната сутрешна процедура. Не след дълго няколко паяци започнаха да разпределят между затворниците различни градински инструменти — гребла, лопати, големи ножици за подрязване на храсти, груби ръкавици и прочие. Дядо Таралежко, комуто явно беше отредена ролята на водач на групата (нали беше майстор-градинар) започна да раздава указания. Скоро затворниците се разпръснаха на по-малки групи, всяка придружавана от пазач, и се заеха с ежедневната си работа — кой да подрязва храсти, кой да окопава лехите на малката зеленчукова градина, кой пък нещо друго. Само старият разбойник, който изглежда беше освободен от работа, приседна на сянка пред бараката, извади от джоба си лула и започна да пуши. По всичко изглеждаше, че е започнал да се търкаля поредният ден от монотонния затворнически живот.

— Е, поне не ги тормозят особено — въздъхна Ането — Аз очаквах нещо много по-лошо.

— Да, аз също се безпокоях за тях — отвърна раничката — Животът тук изглежда доста скучен, но поне не е тежък.

— Затова пък с охраната шега няма. Виждаш ли как строго ги пазят — всяка група си има отделен пазач.

— Ами да, инак елфите само за миг ще отлетят на другия край на гората — съгласи се раничката — Пък и останалите също — нали и те са хвъркати.

— Хм, щом не се опитват да бягат, значи няма смисъл. Доколкото познавам елфите, те нямаше да се оставят да ги държат затворени ако имаше шанс за бягство.

— И аз така мисля. Те не са от страхливите.

— Е, какво ще кажеш? Работата наистина изглежда доста трудна. Изобщо не мога да си представя как може да се организира бягство от тук. На теб хрумва ли ти нещо?

— Също не. Засега торбата с хитростите е празна.

Двете приятелки се сгушиха в гнездата си, изчаквайки да видят дали ще се случи нещо, което да им подсказва какво да правят. Напразно обаче. Часовете минаваха един след друг без каквато и да било промяна. Умърлушени и изнервени, те лежаха и се въртяха неспокойно чак докато падна вечерта. Нищо не се променяше. Задачата им изглеждаше по-непосилна от всякога.

* * *

— Хей, хора! Живи ли сте? Я погледнете какво ви носим! Пълна торба със сандвичи. Вие успяхте ли да измислите нещо?

През входа на скривалището се подаваше главата на Ули, който се беше появил без ни най-малък шум. Ането хубавичко се стресна. Денят се беше изнизал бавно и мъчително, без да се случи абсолютно нищо. Измъчена от умора, скука и липса на движение, накрая тя беше заспала, но в съня ѝ се явяваха само грамадни страшилища, които я преследваха из цялата гора.

— Наистина ли успяхте? — прошепна тя радостно — Ей, страхотни сте! Я покажете. Леле мамо, цяла торба сандвичи! Къде ги докопахте? Разправяйте, как измина деня ви?

Тя нетърпеливо сграбчи един от сандвичите, разкъса опаковката и започна да лапа настървено.

— Не беше лесно — отвърна Оли някъде отвън — Хей, я по-добре излезте от тая дупка. Не се безпокойте, достатъчно тъмно е. Никой няма да ни види.

Двете приятелки с мъка изпълзяха навън. Беше облачна, безлунна нощ както и предишната. Слабото сияние, идещо откъм цитаделата, беше единственият източник на светлина. Ането се изправи и с удоволствие се протегна няколко пъти.

— О-ох, съвсем се схванах. Цял ден се крихме тук, направо се циментирахме от лежане. Вие какво свършихте?

— Нали виждаш — Ули гордо побутна издутата торба — Набутахме един автомат за сандвичи долу в парка, тъкмо го бяха заредили.

— Стига бе! И как го отворихте?

— Питай Оли. За такива неща той е майсторът. Аз само стоях на пост, да не би да ни изненада някой.

— Обожавам сандвичи с риба тон! Ей, така се живее. Както беше тръгнало, вече си мислех, че няма да изкараме много дълго.

— Е какво? Успяхте ли да измислите нещо?

— Засега сме наникъде с плановете. Но поне се уверихме, че всичките ни приятели са живи и здрави.

— Това и преди го знаехме — изръмжа Оли — Нещо друго видяхте ли?

— Нищо особено. Само тоя разбойник, чайката. Той пък защо е затворен?

— А, Пантата ли? Той е специален случай. Стар касоразбивач, цял живот е бил само разбойник и нищо друго. Говори се, че Хайно има с него някакви сметки за уреждане. Двамата май се познават не от вчера.

— Аха. Във всеки случай той е единственият от затворниците, който е освободен от работа. Всички останали работиха цял ден, само той не свърши работа и за пет пари.

— Как мислиш, дали ще излезе нещо от това? — попита Ули — Нали видяхте, охраната е много строга.

— Струва ми се, че така от разстояние едва ли ще успеем да постигнем кой знае колко много. Трябва да разгледаме нещата по-отблизо.

— Рисквана работа. Нали ти казахме, целият лагер е опасан от ограда, по която тече ток. Ако не внимаваме, като нищо ще станем всички на пържоли.

— Друг начин не виждам. Трябва да рискуваме.

— Чакай, хрумна ми нещо по-безопасно. Качвай се на гърба ми, ще направим няколко кръга над лагера. Но се дръж здраво. Да не вземеш да тупнеш точно когато сме над тях. Само това оставаше, после и теб да спасяваме.

Ули разпери криле и търпеливо зачака, докато Ането се намести на гърба му.

Глава петнадесета:

Мравките

— Е, а сега? Нали ти си шефката, казвай какво да правим оттук нататък.

Търпението на Оли май започваше да се изчерпва. Обиколката над лагера не беше донесла нищо ново, сега четиримата седяха отново пред скривалището, унили и изнервени.

— Стига си препирал! — ядоса се Ането — Ако всичко ставаше така лесно, ние отдавна да сме надвили Хайно. Когато му дойде времето, нещата сами ще се подредят.

— Ще се подредят, дрън-дрън ... Най-много и ние самите да се видим подредени заедно с твоите приятели.

— У-уф, омръзна ми да споря с тебе. Раничке, я ми подай един сандвич, че нещо пак огладнях.... Благодаря.

Ането захапа пресния сандвич, задъвка бавно и ... изплю хапката.

— Пфуй, мравки! Откъде пък се взеха мравки в тая пустош? Ама че работа, ще ни изядат всичките запаси!

Тя се зае да почиства сандвича си, но изведнъж спря, поразена от внезапна мисъл.

— Мравки ... — каза тя замислено — Мравки ... Където има мравки, там има и мравуняк, нали така.

— Страшно си силна в логиката — обади се Оли насмешливо.

— Я слушайте! — възкликна Червенокоска без да му обръща внимание. — Ставайте да търсим. Трябва на всяка цена да намерим мравуняка, хрумна ми нещо.

— Какво те прихвана изведнъж? — каза Ули недоволено — Тъкмо приседнахме, сега пък отново да скачаме. Какво му е толкова интересно на един мравуняк?

— Ама вие не знаете ли? Мравунякът, тайната на гъбеното парченце ... Магията.

Оказа се обаче, че орлите не познаваха толкова добре първата история, та се наложи Ането набързо да им разправя как беше открила

тайната на вълшебното гъбено парченце, с чиято помощ можеше да се смалява и увеличава, но само в близост до мравуняк. Те я слушаха напрегнато, стана им толкова интересно, че се наложи да им разказва за това как в смален вид беше попаднала в страната Мравазония и какви приключения беше преживяла там, докато накрая излезе от другата страна на реката и отново си възвърна нормалния ръст.

— Ама че история! — възкликна Оли — Ако не бяхме тук, щях да те моля да разказваш до утре. Особено това как сте надвили оня зъл генерал... Мандолини или как му беше името... Страшно ми стана интересно.

— Интересното тепърва започва — каза Ането — Ако намерим мравуняка, искам да кажа. Е, сега ще ми помогнете ли да търся? Нали виждате в тъмното. Без вас едва ли ще успея да го открия.

Следващите няколко часа изминаха преди всичко в лазене по колене и опипване на всяко камъче в околността. Дори и орлите с техните силни очи в началото не успяваха да открият нищо. Но упоритостта им най-после беше възнаградена.

— Открих го! — прошепна Оли възбудено някъде иззад чупките на стената — Ето тук е.

Ането се втурна към него. Луната се беше показала отново и след като почти залепи нос до скалата, тя най-после успя да види тънката нишка от мравки-работници, които влизаха и излизаха в една тясна цепнатина между скалите.

— Отлично! Сега трябва само ...

Тя спря по средата на изречението и намръщи чело. Съвсем беше забравила, че вълшебното гъбено парченце липсваше.

— Раничке — попита тя с несигурен глас — Я потърси из джобовете си. Дали няма да ти е останало някое малко късче от миналия път. Даже да е колкото прашинка, няма значение.

Раничката само сви рамене. И без търсене знаеше, че от парченцето не е останало нищо.

Червенокоска обаче настояваше, тъй че раничката се видя принудена да претърси многобройните си джобове. Появиха се разноцветни писалки и моливи, стари обвивки от шоколади, няколко пластмасови играчки, една доста омачкана детска книжка, два водни пис-

толета, плюс няколко по-незначителни дреболии, но от парченцето, разбира се, нямаше и следа.

Ами сега? Ането се огледа безпомощно. Какво да прави, къде да търси ново гъбено парченце? При това вълшебно ... Предишният път беше го получила като подарък от дядо Таралежко, но това беше толкова отдавна ... Къде ли растат тия вълшебни гъби?

Останалите я гледаха с плаха надежда, макар и да не разбираха за какво точно става дума.

— Но какво си намислила? — обади се най-послед раничката — Защо ти е необходимо да се смаляваш отново?

— Ах, какво има толкова за умуване! — отвърна Ането нервно — Много просто: ако съм малка колкото мравка, мога да вляза в лагера без никой да ме забележи. И да ходя из него където си искам. Никой от пазачите няма да ме забележи. Все едно, че съм невидима.

— Невидима, но не само за пазачите — каза раничката хладно — Затворниците също няма да могат да те видят и чуят, освен ако не намериш начин да пропълизиш в ушите им. Пък и, за да използваш силата на парченцето, ти е необходим мравуняк, а в лагера едва ли ще има още един. Не мога да разбера на какво се надяваш.

Ането стисна устни и упорито тръсна глава. Откровено казано, и тя самата не знаеше какво точно възнамерява да прави. Но това беше единственото ѝ хрумване, тъй че тя нямаше намерение да се отказва лесно.

— За това ще умуваме по-късно! — каза тя сопнато — Всяко нещо по реда си. Първо трябва да успеем да задействаме магията. Необходимо ни е ново вълшебно парченце, на всяка цена!

— Слушай, а защо не опиташ ... — проточи Ули неуверено, после махна с крило и добави — Ах, глупости! Всичко това няма никакъв смисъл!

— Казвай, казвай! — подкани го Червенокоска нетърпеливо — Какво ти хрумна? Няма значение дали изглежда умно или глупаво.

— Просто си помислих: а защо не попитаме самите мравки? Щом магията работи само в близост до мравуняка, то сигурно те най-добре ще знаят за какво става дума. Какво всъщност е това парченце,

къде може да се намерят други такива, как функционират те? Искам да кажа, всичко.

— Разбира се! — извика Ането радостно — Чудесна идея! Трябва само да измислим как да разговаряме с мравките.

— Ти нали вече си била при тях, сигурно знаеш езика им — обади се Оли.

— Хм, когато бях в мравуняка си говорехме на най-нормален език. Но никога не съм се питала как се говори с тях когато си отново голям. Вие самите не знаете ли? Нали живеете тук, може би сте чували нещо ...

Орлите свиха рамене. Очевидно идеята да се говори с мравките им се струваше доста налудничава.

— Добре тогава, ще опитам просто така — каза Ането и, като потискаше усещането, че върши нещо много глупаво, се обърна към мравките, които пълзяха по скалата.

— Ало, здравейте. Аз се казвам Ане, но повечето хора ме наричат Червенокоска. Много ми е приятно да се запозная с вас.

Тя направи дълга пауза и се втренчи в мравешката колона, надявайки се да открие някакъв знак на разбиране. Напразно. Мравките продължаваха да щапукат насам-натам без да ѝ обръщат внимание.

— Ние имаме нужда от вашата помощ — прибави тя отчаяно — Необходимо ни е едно от вълшебните гъбени парченца. От ония, с които човек може да се смалява и уголемява ... Трябва да освободим едни приятели, които са затворени ей там отсреща ...

Никаква реакция ... Мравките очевидно не се интересуваха ни най-малко от речта ѝ. Тя започна да губи надежда. Какво да прави, как да привлече вниманието им?

— Е какво, достатъчно ли опитва? — попита раничката изотзад — Както виждаш, само с опитване не става, необходимо е още нещо ... Я направи място, ако обичаш.

— Какво ти хрумна? Казвай бързо! — изгракаха орлите в един глас.

— Ей сега ще видите. Отдръпнете се малко. Внимателно, да не стъпчете някоя от мравките. Съмнявам се дали ще искат да говорят с нас след това ...

Тя се приближи до скалата, постави лапа на пътя на мравешката колона и, когато в шепата ѝ се насъбраха достатъчно мравки ... внимателно ги пхна в джоба си.

— Веднъж гледах по телевизията предаване, в което разправяха, че мравките имали много силно обоняние — поясни тя към останалите — Доколкото си спомням, аз винаги държах гъбеното парченце в тоя джоб. Да видим какво ще направят като го подушат.

Не мина много време и тя се раздруса от кикот.

— Хей, хей, престанете да ме гъделичкате! Не чувате ли, на вас говоря! Ха, ха, ха, помощ! Тия дребосъци ще ме подлудят от гъдел.

Останалите трима я гледаха ококорено и май не на шега се чудеха дали всичко с нея е наред. Раничката продължи да подскача наоколо, смеейки се до сълзи. Изведнъж обаче тя спря като закована и изкрещя от болка.

— Ау! Хей, знаеш ли как боли! Престанете, престанете! Олеле, мравките хапят! Помощ, Ане! Хапят! Помощ!

Червенокоска не се колеба дълго. Без да му мисли много-много, тя сграбчи раничката за краката, обърна я с главата надолу и започна да я друса безцеремонно. По земята се посипаха съкровищата, скрити из различните джобове, а заедно с тях и мравките, които се зацураха наоколо като полудели. Ането продължи да друса докато стана ясно, че от раничката е изпаднала и последната прашинка, после я изправи на крака и я загледа загрижено.

— Сега по-добре ли се чувстваш?

— Тхъ — изръмжа раничката в отговор — Само дето не съм сигурна дали все още ставам за нещо. Тъй както ме одруса, май скоро ще се разпадна на парчета.

— Извинявай, уплаших се, та може и да съм прекалила. Както викаше, помислих си, че мравките жива ще те изядат.

— Ами то май наистина така си беше — призна раничката неохотно — Направо да не повярваш колко силно можели да хапят тия гадинки. Все едно че те щипят с железни клещи ... Какво им стана изведнъж, защо се разбесняха такива?

— Не знам, сигурно са помислили, че искаш да им сториш нещо лошо. Мравешка им работа ...

— Хей, я погледнете насам — подвижна тревожно Ули откъм мравуняка. — Тука става нещо, гледайте ги как подлудяха!

Действително, мравките показваха признаци на силна възбуда. Не мина време и те започнаха да извират на цели талази от тясната цепнатина в стената на каньона, сякаш по чудо от сухата скала беше избликнал странен черен извор. Мравешките вълни се разляха наоколо като водите на мътен поток, после, очевидно движени от обща команда, се насъбраха недалеч от скалата и започнаха да се трупат едни върху други. Скоро на това място се образува нещо като живо кълбо, което продължи да расте, докато стана на големина долугоре колкото портокал. След това кълбото започна бавно да се търкаля, описвайки бавни и широки кръгове. При това то не само се движеше, но и през цялото време променяше формата си, сякаш парче тесто или глина беше месено от ръцете на грижлив майстор. Гледката беше невероятна. Никой от приключенците не се осмеляваше да се помръдне от страх да не попречи на тайнствената процедура, която се извършваше пред очите им. Най-после живото кълбо спря близо до стената на каньона и постепенно се източи нагоре, докато получи формата на голяма гъба. Сега мравките очевидно сметнаха, че са привършили работата си, защото започнаха да се оттеглят обратно в мравуняка.

— Хей, гледайте! — обади се Оли — Това отдолу май е истинска гъба.

Наистина, изпод вълните от мравешки тела се показва малка гъбка, която очевидно току-що се беше появила по тайнствен начин. Лека-полека мравките се оттеглиха и гъбката вече се виждаше съвсем ясно. Тя беше ослепително бяла, крехка и красива като порцеланова фигурка. Ането се приближи и започна предпазливо да я разглежда.

— Как мислите, дали да я откъсна? — попита тя останалите.

Никой не посмя да ѝ даде съвет. Тя протегна ръка и внимателно докосна деликатното стебълце.

— Хей, ама тя не е истинска! Погледнете, това е нещо като ... восък или ... не знам точно какво. Във всеки случай това не е обикновена гъба.

Без да се колебае повече, тя внимателно взе гъбката в ръка и започна да я разглежда отблизо.

— Изглежда доста по-различно от нашето изсушено старо парченце — каза тя замислено — Как мислиш, Раничке, дали ще има същото действие?

— На харизан кон зъбите се не гледат — отвърна раничката, все още малко сърдита — И без това е цяло чудо, че те изобщо се съгласиха да ни подарят нова гъбка.

— Да, май че си права. Толкова съм развълнувана, направо не смея да се зарадвам истински. Дали да я опитам или не?

— По-добра идея едва ли ще ти хрумне скоро ... Хей, почакай — виж раничката като видя, че Ането наистина се готви да отхапе от гъбката — Накъде без мен? Сама ли ще ме оставиш тук?

— Момент, моля! — обади се Ули нервно — А нас какво, забравихте ли ни? По-полека и, ако обичате, първо обяснете какво сте намислили.

Ането и раничката се спогледаха сконфузено. В бързината наистина бяха забравили за приятелите си.

— Ами ... — проточи Ането — то и ние самите не знаем много точно. Искаме да отидем там долу и да поговорим с мравките. Може би те ще ни помогнат с нещо.

— А ние какво да правим през това време? — изръмжа Оли — Да стоим тук и да чакаме като глупаци, така ли?

Червенокоска и раничката запристъпяха смутено от крак на крак.

— Прав си — обади се най-после Ането — Нещо много се разбързахме, съжалявам. Но, да ти кажа честно, не знам колко време ще останем там. Последния път влязохме уж само за малко, а после се наложи да останем доста време.

— Какво? — подскочи Оли — И дума да не става! Ние не можем да чакаме дълго! Нали така, Ули?

Брат му обаче мълчеше, стиснал човка.

— Хей, кажи нещо, подкрепи ме! Какво се умълча?

— Аз оставам — изграка Ули — Искам да кажа, ще чакам тук докато те отново се появят. Да става каквото ще.

Оли се наежи.

— Пак ли ще се караме? — попита той раздразнено — Не виждаш ли, че те и сами не знаят какво да правят? Ако продължим да ги следваме, скоро ще бъде вече късно за бягство.

— Щом сме се хванали на хорото, ще го играем до края! — отвърна брат му троснато — И без това друг избор нямаме.

— Как така нямаме? Ние сме свободни орли, можем да отидем където си искаме.

— Свободни, как ли не? — каза Ули горчиво — Свободни да се крием из трънаците и да треперим от паяците.

— Но нали искахме да си търсим друга гора?

— Глупости! Ти по-добре от мен знаеш, че тая гора край няма. Никой от нас не може да излезе оттук, ние сме част от нея. Колкото и да се опитваме, няма къде да се скрием. А на мен ми омръзна да се крия, разбираш ли? С тия малките все пак можем да се надяваме на нещо. Ако не друго, то поне се опитваме да се борим. Това малко ли е?

— Накрая ще ни напъхаш право в лапите на паяците, знам си аз — изсумтя Оли — Направо се чудя какво да те правя.

— Решавай сам. Ако решиш да ме напуснеш, няма да ти се сърдя.

— Глупости, сякаш не знаеш, че един без друг и крачка не можем да направим! Това което правиш си е чисто изнудване!

— Ами тогава остани! Да не мислиш, че на мен ми се иска да се разделяме?

Оли махна уморено с крило.

— Добре, пак ще те послушам. Но да си знаеш, това е за последен път. Само защото сме братя.

Ането плесна с ръце от радост.

— Наистина ли? Значи ще ни чакате? Ей, вие сте направо бомба! Аз вече се питах как ли ще се измъкнем оттук без ваша помощ... Слава богу, вие сте истински приятели. Не се безпокойте, тоя път няма да се бавим толкова дълго. Докато се озърнете и ще се върнем обратно. Много ще бързаме, ще видите!

Тя се обърна към раничката.

— Хайде, че време няма. Дръж се здраво, за да се смалим едновременно. Хайде сега, едно, две, три-и-и ...

Глава шестнадесета:

Разговор на ниско ниво

— Внимателно, отваряй си очите — каза Ането, като се оглеждаше предпазливо във всички посоки — И не се отдалечавай от мен! Ще се движим заедно през цялото време. Инак като нищо може да се случи някоя беля.

Превръщането, макар и почти мигновено, беше я накарало да се чувства така, сякаш се беше возила в някое от ония страшно стръмни влачета по големите увеселителни паркове. Раничката се опомни почти веднага, но Ането седя доста време премаляла, с отпуснати ръце и гумени крака. Разбира се, накрая и тя дойде на себе си, но все още се чувстваше малко засрамена поради моментната си слабост.

— И да не вземеш да се уплашиш ако те не са много дружелюбни! — продължи тя, стараяйки се да изглежда колкото се може по-самоуверена. — Те само изглеждат страшни, нали знаеш? След като ни опознаят, веднага ще се сприятелим.

— Ако *решат* да ни опознаят... — отвърна раничката, оглеждайки се неспокойно — Хайде, стига си бърборила, те вече идват. Ей ги там.

Ането се стресна и впери очи в указаната посоката. Оттам наистина се задаваха цели пълчища от мравки-войници, всички облечени в тежки метални брони, с шлемове на главите и големи криваци в закривените щипки-ръце — точно както бяха ги запомнили от първия път. Дългите им антени, стърчащи над шлемовете, се поклащаха равномерно като стеблата на странни подводни растения. Металните брони матово проблясваха на лунната светлина, чуваха се приглушени команди, заплашително потракваха оръжия. Не мина минута и нашите приключенци се видяха обградени от плътен кордон войници. Възцари се неприятна тишина.

— Ахем, здравейте — престраши се най-после Ането — Много поздрави от Мравазония.

— Сега ще видиш как веднага ще се отпуснат — подшушна тя на раничката — Те със сигурност познават жителите на Мравазония.

Мравките обаче не се помръдваха и продължаваха да ги наблюдават със студени, недружелюбни очи. Ането започна да се притеснява.

— Какво, не сте ли чували за Мравазония? — попита тя, сякаш ставаше дума за най-обичайното нещо на света — Хайде де, всеки е чувал за Мравазония. А? Кажете де! И за генерал Мраволини ли не сте чували?

Редиците от мравки се размърдаха тревожно. Ането потри ръце доволно.

— Видя ли? — обърна се тя към приятелката си — Знаех си аз, че ще се разберам.

— Аз лично съм се срещала с генерала — добави тя високо, обръщайки се отново към мравките — Какво, не ви ли се вярва? Хе, питайте тогава раничката, тя никога не лъже.

В този момент четири мравки пристъпиха напред, сграбчиха Ането и я повлякоха със себе си.

— Хей, какво ви стана? — развика се тя — Пуснете ме веднага, чувате ли? Помо-о-щ!

Виковете, разбира се, не помогнаха ни най-малко. Скоро и двете бяха повлечени към мравуняка, стегнати от многобройни щипки в хватка, здрава като менгеме.

— На ти едно дружелюбие — промърмори раничката, пъшкайки от досада — Как мислиш, дали ще ни опознаят скоро или не?

Ането не отговори. И без това се чувстваше като на „Титаник“.

* * *

— Това ли са нарушителите? Я ги побутнете малко по-насам. По-здраво, по-здраво! Не са от стъкло, нищо няма да им стане. Да се научат кога са имали работа с нас.

Приятелките бяха безцеремонно захвърлени на голия под в неговия помещение, където войниците ги бяха довели. Заобикаляха ги очукани рафтове, пред тях се намираше стара писалищна маса и няколко стола. Впрочем, никой не им предложи да седнат.

Офицерът, комуто принадлежеше малкия кабинет, ги изгледа кръвнишки и започна да рови из купищата папки, които бяха разпиле-

ни по масата. Един от войниците се приближи и започна да му шепне нещо. Очите на офицера се разшириха от удивление.

— Така ли? — попита той, докато оглеждаше Ането преценяващо — Това дребосъче? Брей, брей, брей — направо не е за вярване. Хм, не знам, май ще трябва да ги изпратим по-нагоре. Тая афера не е за мене, ще взема да объркам нещо. Я най-добре ги изпратете лично при майор Зед — при споменаването на това име той снижи глас, а всички присъстващи се изпънаха почтително — Хайде, побързайте, че да не вземем да се оплескаме.

Войниците отново сграбчиха приятелките и ги поведоха из безкрайните коридори на мравуняка. Ането можеше да се закълне, че отново се намира в страната Мравазония — до такава степен всичко, което я заобикаляше, ѝ напомняше за мравуняка долу при дървото на госпожа Бухалица. Същите лъскави панели по стените, същите решетки на вентилационните шахти по тавана, същата бъркотия от коридори, водещи навсякъде и наникъде... Идеше ѝ направо да се разреве от яд. Какво им стана на тия диванета, защо се разлютиха такива? Отначало не бяха изглеждали толкова зли, дали не беше казала нещо погрешно?

Тя се напъна да измисли нещо, но скоро бе принудена да престане, защото войниците ги доведоха до входа на друго помещение, охранявано от няколко важни-важни офицери. Те дълго и недоверчиво слушаха обърканите обяснения на главния войник, непрекъснато измервайки пленниците с опипващи погледи. Най-после един от тях внимателно оправи всички гънки по униформата си, извади от джоба си малко огледалце и започна да се оглежда, сякаш се готвеше да излиза на сцена. Като се увери, че изглежда безукорно, той почука на вратата, почтително изчака да чуе ясен отговор и влезе в помещението.

Измина минута, пет, после десет... Нищо не се случваше. Червеноска вече мислеше, че сигурно са ги забравили, когато най-накрая вратата се отвори и от нея се подаде костеливата фигура на стар офицер, облечен в строга тъмна униформа и накичен с медали от глава до пети.

Отначало Ането помисли, че това не е мравка, а някое от ония странни, подобни на клечки насекоми, които беше виждала по телевизията — толкова тънък и слаб беше престарелият офицер. Скоро тя се увери, че греша, но въпреки това натрапчивото впечатление не изчезна. Тялото на стария мравок беше направено комай само от ъгли, без никакви заоблени места: остри като моливи крайници, корем и гърди, сякаш построени от лего-блокчета и глава, която се състоеше най-вече от огромна, хищно насочена напред човка. Очите му, пронизващи като игли, само допълваха цялостния изглед.

— Каква е тая бъркотия? — попита той строго. Гласът му, стържещ като пила, едва се долавяше, тъй че всички бяха принудени да слушат внимателно, за да могат да го разберат — Ей, ти — обърна се той към един от войниците, който така се разтрепери, че бронята му започна да подрънква — Защо не си почистил ботушите си? Десет дни арест! Марш към караулното! Мърльо такъв!

Войникът изчезна на бегом, все едно че го духна вятър. Сега майор Зед отново се втрени в пленниците с немигащ, тежък поглед. Ането се опита да го изгледа наперено, но бързо сведе очи. Обхвана я чувството, че върху гърдите ѝ е поставен тежък камък.

— Така-а-а — обади се отново майорът — Това значи са ... хубавците. Генералските приятелчета ...

— Кой от вас твърди, че лично познава генерал Мраволини? — изведнъж изсъска той с глас, шибаш като камшик — Крачка напред, марш!

Преди да се е осъзнала, Ането вече беше пристъпила напред. Колкото и да се опитваше, тя не успяваше да подтисне треперенето, което я беше обхванало. Това я ядосваше не на шега, но нищо не можеше да се направи.

— В кабинета. При мен — изкомандва той кратко към помощниците си, обърна се и изчезна зад масивната врата.

Тозчас двама от офицерите-адютанти сграбчиха Червенокоска и я понесоха подире му. Само след миг вратата се затвори зад гърба ѝ с тих мляскащ звук, сякаш беше попаднала в пастта на огромно ненаситно чудовище.

* * *

Ането се огледа крадешком. Намираще се в неголям кабинет, осветен от обичайните за мравуняка флуоресциращи гъби. Всичко наоколо говореше за строгост, ред и дисциплина. По рафтовете — подредени като под конец книги, всички в еднакви сиви обложки; на масата — работни папки, акуратно поставени една върху друга без да са разместени нито на милиметър; до тях няколко телефони, също в абсолютен ред. На стената — огромна карта на мравуняка, по която тук-там се виждаха малки забодени знаменца. Дори и столовете пред масата бяха чинно подредени. Кай знае защо, Ането изведнъж си припомни за собствената си стая, в която цареше толкова приятно безредие и очите ѝ се просълзиха.

— Име? — изстреля майор Зед, който междувременно беше седнал зад писалищната маса.

— Ане. Или още ... — тя се поколеба и замълча.

— Какво още? Да не би да имаш повече от едно име?

— Да. Повечето хора ме наричат Червенокоска. Но това не е истинското ми име.

— Така ли? — той я изгледа смаяно, сякаш не можеше да повярва, че някой може да бъде толкова глупав, та да разкрива такива тайни — Откъде те познава генерал Мраволини?

— Ами ... той всъщност не ме познава.

— Стоп! Глупости! Как така ти го познаваш, а той не те познава?

— Ох, това е една толкова заплетена история ... Работата е там, че аз бях скрита, когато го видях.

— Шпионирала си, значи. Всичко е ясно.

— Не, не съвсем. Аз и раничката се опитвахме да избягаме от Мравазония, но се изгубихме по коридорите ...

— Опит за бягство? Още едно престъпление.

— Хей, стига си ме прекъсвал! — кипна Ането — Каквото и да кажа, тебе все на престъпления те избива. Ти май от нищо друго не разбираш, а?

Тоя път майорът изгуби и ума и дума. Очевидно отдавна не му се беше случвало някой да разговаря така с него.

— В карцера! Веднага в карцера! — кресна той към адютантите си, които начаса сграбчиха Ането — Първо да се научи как се разговаря с по-старши, а после ще видим.

— Това вече съм го виждала някъде — отсече Ането, която беше решила, че няма какво повече да губи — Точно като теб се държеше и генерал Мраволини. Няма да се учудя, ако вие двамата излезете приятелчета.

— Стоп! — изрева майорът — Стоп, пуснете я!

Той стана от мястото си и започна нервно да се разхожда напред-назад, като ядосано си мърмореше нещо. Адютантите му, изпънати като струни, не смееха да помръднат.

— Ти май наистина го познаваш, а? — обади се старият офицер най-после — Хм, тая работа трябва да се провери по-внимателно. Като нищо може да излезе, че това, което разправяш, са не само глупости.

— Адютант — обърна се той към един от офицерите, който се изпъна така, сякаш се опитваше да се скъса на две части — Доведете затворника.

Ако не беше толкова уплашена, Ането сигурно щеше да попита за какъв затворник става дума и какво я очаква оттук нататък, но в момента предпочете да си замълчи. И без това вече съжаляваше за прибързаните си думи. Все пак любопитството я измъчваше здраво, та следващите няколко минути ѝ се сториха дълги като часове. Какъв е тоя затворник? Защо майорът се интересува толкова много от генерал Мраволини? И защо най-неочаквано беше решил да не я изпраща в затвора? Зад всичко това очевидно се криеше нещо, което тя още не беше разбрала. Впрочем, след малко сигурно щеше узнае нещо повече.

Така и стана, но изненадата, която я очакваше, беше много по-голяма от всичко, което си беше представяла. Когато вратата най-после се отвори и адютантите въведоха очаквания затворник, тя едва успя да потисне един уплашен вик.

Затворникът беше ... самият генерал Мраволини.

Червенокоска го позна веднага, макар че от дебелия генерал не беше останало почти нищо, пък и годините очевидно не бяха изменили без следа. Мраволини беше остарял и спаружен като суше-

на ябълка, но очите му гледаха със същата неукротима злоба както в онзи незабравим момент, когато въстаналите мравки-работници го бяха арестували. Какво ли се е случило след това? Тя никога не беше успяла да узнае, тъй като тогава напусна мравуняка и продължи пътешествието си из гората на призраците. А там беше оставила толкова добри приятели: работникът Сид, инженерът Бен, десетките други мравки, чиито имена вече беше забравила ... Ех, това бяха истински приятели! Тя с усилие потисна една въздишка.

— Сега вече всичко ще стане ясно! — стресна я гласът на майор Зед — Затворник Мраволини, задържаната тук твърди, че те познава. Вярно ли е това? Очаквам от теб най-точни сведения.

Генералът я изглежда равнодушно. Разбира се, че не я познава, та той никога не беше я виждал.

— Коя е тя? — попита той — Някаква чужденка, доколкото виждам.

— Задържаната се представи под две имена: първо Ане, а после Червенокоска. Кое от тия две имена ти е познато?

Генералът здравата се сепна. Равнодушието в очите му изчезна на часа и той започна внимателно да оглежда Ането. В погледа му се четеше странна смесица от любопитство и настървена омраза.

— А, значи това е ... — той не довърши изречението си и започна трескаво да обмисля. После изведнъж се оживи и започна да говори бързо-бързо:

— Ами да, точно така. Сега си спомням всичко. Това е Ане-Червенокоска, една от моите най-близки сътруднички. Използвахме я за само за най-секретни мисии. Много добра шпионка, една от най-добрите, които съм използвал някога.

— Глупости, какви ги брътвиш? — извика Ането, която не можеше да се сдържа повече — Това са само нагли лъжи, не му вярвайте!

— Млък! — изрева майор Зед — Знаех си аз, че от тая работа ще излезе нещо повече. Продължавай, Мраволини.

— Както вече казах, изключително опасна шпионка — продължи генералът, като оглеждаше Ането с мрачна ненавист — Преминала е през специален тренинг, в никакъв случай не трябва да се оставя на свобода. Много, много опасна.

Ането го гледаше ужасено. Какво означава всичко това? Какво е намислил тоя злобен старик?

— Освен нея беше задържано още едно лице, също чужденка — каза майор Зед — Неидентифицирана особа. Прилича на животно, но не е.

— Всички са шпиони! — заяви генералът без да се колебае нито миг — Тази неидентифицирана особа се движи винаги заедно с Червенокоска, двете са неразделни. Също много опасна, макар и да не изглежда така. Сигурно е нейна сътрудничка.

В този момент един от телефоните на маса тревожно зазвъня. Майорът вдигна слушалката.

— Инспекция? Каква инспекция? По дяволите, само тия цивилни идиоти ми липсваха ... Добре, подгответе всички отдели за посещение. И не искам никакви провали, разбрахме ли се.

Той ядосано блъсна слушалката обратно.

— Достатъчно, повече време нямаме — изкомандва той — Случаят е приключен. Всичко е ясно. Аджутант, отведете ги в специалното отделение на затвора. Заедно с Мраволини. Щом са толкова добри приятели, нека се порадват едни на други.

— Но това е ... лудост! — понечи Ането да протестира — Тоя генерал е напълно изкуфял, как може да не разбирате?

Никой не я послуша. Здравеняците-офицери я сграбчиха и понесоха навън. Преди да бъде отведена, Червенокоска само успя да извика:

— Всички сте едни и същи-и-и!

* * *

Специалното отделение на затвора се състоеше от дълъг коридор, застлан с тежки плочести камъни. От двете му страни се намираха килиите — неголеми, мрачни помещения с врати от дебели решетки. В единия край на коридора се намираше масивно бюро, до него — стол, на който дремеше дежурният пазач. Всяка от килиите беше обзаведена с грубо легло на два етажа, маса, два стола и гола тоалетна чиния в единия ъгъл. Приглушената светлина на фосфоресциращите гъби правеше атмосферата съвсем мрачна и угнетяваща.

Двете приятелки бяха се разположили както можеха в тясното помещение: раничката — на горното легло, Ането — на един от столовете. Цареше унило мълчание.

— Е какво? — обади се по едно време раничката — Тръгнахме да освобождаваме приятелите си, а сега май нас ще трябва да освобождават.

— Това е грешка, вече за стотен път ти казвам — отвърна Ането умърлушено — Тоя майор би трябвало да седи в една и съща килия с генерала, а не да го надзирава. Между двамата няма и капчица разлика, ако щеш ми вярвай!

— Това вече го разбрах. Но все пак не разбирам защо и нас ни набутахта тука. Ние нищо не сме направили.

— За всичко е виновен оня злобен старик. Но и аз самата не знам защо изведнъж реши, че трябва да ни напакости. Прихвана го някаква лудост, мен ако питаш. Старческа слабост, склероза.

— Глупости! — чу се от съседната килия злобният глас на генерала — Баба ти е склеротична! Аз се намирам в най-добро състояние на духа, глупаче такова! Особено сега, когато най-после успях да си отмъстя!

— Но за какво има да си отмъщаваш? Какво толкова съм ти направила?

— И питаш още, а? А на кого дължа цялото това удоволствие? Кой направи така, че се оказах тук в затвора?

— Слушай, ако някой те е напъхал в затвора, то това е твоят собствен народ. Аз самата нямам нищо общо с това.

— Ане! — сепна се раничката — Какво каза? Това за собствения народ. Я го повтори още веднъж.

— Само обяснявам на тоя дръвник, че трябва да се сърди на себе си, а не на мен ...

— Момент, момент. Ти каза, че неговият собствен народ го е пъхнал в затвора ...

— Разбира се, че кой друг?

— Това означава, че мравките тук принадлежат към народа на Мравазония, нали така?

— Така излиза.

— Но тогава те трябва да са наши приятели, а не врагове! Спомняш ли си какво каза инженер Бен, когато напускахме мравуняка? Че народът на Мравазония никога няма да забрави онова, което си направила за него.

— Хей, вярно бе! Съвсем забравих. Аха, сега вече започвам да разбирам какво искаш да кажеш. Ако тия мравки наистина принадлежат към народа на Мравазония, то би трябвало само да им обясним кои сме ... Хм, тук нещо не е съвсем наред. Тая дървена глава, майорът, много добре разбра коя съм и откъде идвам. Пък и мравките сами ни подариха гъбеното парченце, нали видя? Отначало бях напълно уверена, че ще ни посрещнат приятелски ...

— Откровено казано, идеята да им разправяш за генерал Мраволини не беше особено сполучлива. Те сигурно са помислили, че си негова приятелка.

— А ти какво би им казала на мое място? Че идваме от луната и можем да бълваме огън ли? Аз просто се опитах да им покажа, че не съм за първи път на гости в техния свят. Отде да знам, че ще попаднем точно в мравуняка, където държат затворен генерала? Пък и, даже да съм направила грешка, нали след това обясних всичко — коя съм, как се казвам. Както виждаш, това не промени нищо. Не, тук нещата са по-заплетени, отколкото ние си мислим.

— Хи, хи, хи — захили се злобно генералът, който очевидно беше подслушвал — Такива сме ние, мравките, никой не може да ни разбере. А вие сами сте си виновни. Защо си пъхате носа в нашия живот, да не би някой да ви е канил? Ако си бяхте стояли у дома, нищо нямаше да ви се случи. На ви сега, сърбайте си попарата! Сами си я надробихте!

— Ане, слушай! — обади се отново раничката — Хрумна ми нещо ново. А защо не се опитаме да използваме отново вълшебното парченце? То нали е още у тебе? Вместо да се разправяме с тия дебелоглавци, направо можем да си върнем нормалния ръст и да се махаме оттук. Никой няма да може да ни задържи.

— Невежи чужденци! — обади се от другата страна генералът — Вие какво, за самоубийци ли ни смятате? Та нали, ако беше възможно да се увеличите отново докато сте *вътре* в мравуняка, то чрез това

бихте го разрушили! Гъбката функционира само извън мравуняка, глупаци такива!

— Хе, ти пък откъде знаеш? — попита Ането удивено.

— Това го знаят и децата тук — отвърна генералът ядосано — Само вие, невежи, понятие си нямате от това какво ви е попаднало в ръцете.

— Не ни е попаднало, твоите сънародници ни го подариха. Но ако искаш, можеш да ни разкажеш още малко.

— Само това оставаше, да ви помагам! Нищо повече няма да ви кажа, и без това достатъчно се разбъбрих. Ако щете се пръснете от любопитство! Така ви се пада, като си врите носа в чужди работи!

— Е, твоя си работа — каза Ането разочаровано — Мълчи си тогава. Поне няма да ни ядосваш повече.

Вместо да отговори, Генерал Мраволини започна да си подсвирква някаква маршова мелодия. Види се, беше много доволен.

Глава седемнадесета:

Бен

Оттук нататък времето просто престана да тече. Единствената промяна, която им позволяваше да се ориентират поне малко, беше поднасянето (или по-скоро подхвърлянето) на храна през решетките, но след известно време и това вече не помагаше. Те просто изгубиха всяка представа за времето. А и храната беше отвратителна! Гъстият сладък сироп, единствената храна в мравуняка, и без това никога не беше се услаждал особено на Ането, така че тя почти завиждаше на раничката, която нямаше нужда от ядене.

— Нека се опитаме още веднъж да обмислим нещата — предложи раничката отново — Ти си права, нещо в тая история намирисва на гнило. Не може мравките от Мравазония да са наши врагове. Трябва само да разберем къде сме сбъркали.

— Вече го правихме поне десет пъти! — отвърна Ането уморено — Нали виждаш, че нищо не можем да разберем. Или не са разбрали кои сме, или се правят на ударени. А пазачите тук все едно че са глухонеме. Каквото и да им разправяме, нищо не отговарят.

Сякаш в отговор на думите ѝ откъм края на коридора се зачу шум като от множество крака в тежки ботуши.

— Това пък какво е? — сепна се Червенокоска — Да не са решили да ни освобождават?

Те скочиха от местата си и сграбчиха решетките на вратата. Откъм края на коридора се зададе неголяма група войници, водена от млад офицер.

— Тръгвайте с нас! — заповяда той грубо след като надзирателят беше отключил вратата — Темпо, темпо! Нямаме много време!

— Къде ще ни водите? — попита Ането — Какво означава това?

— Затваряй си устата и тръгвай без много приказки! — отрязва я офицерът. — Като му дойде времето, ще разбереш всичко.

— Никъде не тръгвам! — отсече тя — Първо искам да знам какво става тук. Какво е това прехвърляне, кой го е наредил, къде точно ни водите? Инак няма да направя нито крачка!

— Така ли? — усмихна се офицерът накриво — Е, тогава няма и да ти се наложи да правиш нито крачка.

Той направи знак на войниците. Без да кажат дума, те сграбчиха затворниците и ги повлякоха към края на коридора, където ги очакваше нещо като голям кафез, поставен на носилка. Набутаха ги грубо вътре, после сграбчиха носилката и я понесоха. Офицерът водеше колоната.

— Веднага ни пуснете! Аз съм Ане-Червенокоска, приятелка на Мравазония! — викаше Ането с все сили — Това е грешка, ние сме приятели, а не врагове!

Никой не я слушаше. Мравките-войници продължиха да влачат клетката без да ѝ обръщат внимание.

— Стоп! — изрева внезапно офицерът — Инспекторите. По дяволите, какво пък търсят точно тук! Бързо, в съседния коридор. Бързо, по-бързо!

Малката група зави в един от страничните коридори — мрачен нисък тунел, използван вероятно само от техниците по поддръжката. Подтиквани от офицера, войниците влачеха клетката, опулили очи от напрежение. Зад гърбовете им се чуха гласовете на множество мравки, които оживено дискутираха нещо. Преди да завият зад следващия ъгъл, Ането успя да ги зърне за момент. Един от тях — невероятно дебел мравок в омазан работен костюм, оживено ръкомахаше. Тя изведнъж здравата се сепна. Не може да бъде! Но това е...

— Бен! — ревна тя с всички сили — Инженер Бен, на помощ! Аз съм, Ане-Червенокоска! Помо-о-ощ!

— Затваряй си устата! — кресна офицерът и яростно заблъска с кривака си по клетката. Ако не се намираше зад решетките, Ането сигурно зле щеше да пострада, но дебелиите пръти я предпазваха от ударите.

— По-бързо, по-бързо — викна той към войниците — Бегом, марш! Бягайте, идиоти, какво чакате!

Войниците затичаха с все сили напред по коридора.

Но беше късно. Зад гърбовете им вече се чуваше шума на бързи стъпки. Само след миг клетката беше обградена от множество мравки.

— Пуснете ме да мина! — обади се някъде отзад нетърпелив глас — Направете място, по-бързо!

Редицата мравки се отвори и, пуфтейки задъхано, през отвора се провря дебелият мравок, когото Ането бе зърнала преди малко. Сега вече нямаше съмнение — това наистина беше инженер Бен, все така дебел и все така облечен в невероятния си саморъчно направен костюм. Само очилата, които се кипреха на носа му, го променяха донякъде.

— Кой ме вика? — попита той строго — Я донесете малко светлина, че не виждам добре в тоя здрач. Какво става тук? Майоре, искам обяснение лично от теб!

Горещи, щастливи сълзи задушаваха Ането. Краката ѝ се подкосиха от радост и тя приседна на пода на клетката, хлипайки неудържимо. Изминаха няколко дълги мига, преди да успее да се съвземе. Междувременно мравките бяха донесли лампи и сега коридорът беше облян в ярка светлина.

— Така. Да видим сега ... — Бен пристъпи напред, държейки лампа в ръка. — Кой са тия тук в клетката? Майоре, защо не си докладвал, че имаш и други затворници освен генерала?

Бум! Лампата падна от ръката на Бен и се търколи по пода. По стените на коридора се замятаха диви сенки.

— Но това е ...

— Аз съм, Бен — прошепна Ането с глас, задушаван от сълзи — Позна ли ме най-последно?

— Веднага отворете клетката! — развика се Бен — Веднага! Кой държи ключовете? Майоре, това ще ти струва пагоните! Знаеш ли кого си затворил тук, идиот такъв!

— Разбира се, че знам — отговори майор Зед злобно, но все пак даде знак на младия офицер, който измъкна връзка ключове и отвори вратата на клетката — Да не мислиш, че съм изкуфял в тая пустош? Тук е затворена най-вредната чужденка, която някога е посещавала Мрава-

зония. На нея дължим бъркотията, в която се намира страната ни от години насам.

Лицето на Бен побеля от гняв.

— Аха, така значи — изсъска той — Още един идиот, който иска да върне старото време. Още един приятел на реда и дисциплината. Войници, арестувайте го! Майоре, от този момент нататък си задържан. Ще те предам на специалната комисия, нека те се занимават с теб.

Той се приближи до майора, сграбчи пагоните му и ги откъсна с рязко движение. После ги захвърли на пода и яростно ги стъпка. В момента толкова приличаше на разярен носорог, че Ането едва се сдържа да не прихне.

— Аз съм достатъчно стар, за да знам какво върша, Бен — отвърна майор Зед равнодушно — И твоята специална комисия не ме плаши ни най-малко. В нея и без това седят само мравки от тоя лигав нов сорт, цивилни демократи, които и една присъда не могат да издадат като хората. По мое време тия проблеми се решаваха по-другояче.

— Не искаш ли да кажеш „по времето на генерал Мраволини“, Зед? Я си кажи честно!

— Генералът е престъпник, осъден от редовен съд. Мястото му е в затвора — отвърна майорът все така безпристрастно — Но по негово време в страната ни наистина имаше ред и дисциплина. Вашата демокрация само обърка всичко. Управляват ни вчерашни хлапета, всички крадат, никой не иска да работи. И, разбира се, всички мечтаят само за това как да напуснат Мравазония и да заживеят на топло някъде в чужбина. Ей това е вашата свобода!

— Според теб какво, по-добре ли щеше да бъде да си живеем по старому?

— Разбира се, че щеше да бъде по-добре. Напълнихте главите на младежите с глупости, никой вече не милее за родина и традиции. Само зяпат чужди програми по телевизията и кроят планове как да напуснат страната си. По мое време младите хора вярваха в идеали, думи като дълг и чест все още имаха някакво значение. Откак живеем в „демократия“, всичко това отиде по дяволите. Разните нови водачи само търсят начин как да забогатеят по-бързо преди да са из-

губили властта. И за всичко това сте виновни вие, Бен — такива празноглавци като теб и тази червенокоса напаст, която обърка главите на всички с приказки за чужбина, за сладък живот извън мравуняка. Всички вие трябва да бъдете набутани в затвора, до живот! По-голямо престъпление от вашето няма!

— Зед, наслушал съм се на такива думи до пресита, до гуша ми е дошло от тях! — отвърна Бен с лице, изкривено в презрителна гримаса — Е добре, в Мравазония цари хаос. Ние сме бедни, никой не се интересува от нас. Всички искат да избягат, и това е вярно. Но знаеш ли какво: дори и ако историята можеше да се повтори, аз нито за момент не бих се поколебал по кой път да тръгна. Връщане назад няма, Зед, ако и много да ти се иска! А и какво друго можете да предложите вие, оплаквачите на старото време? Хайде, кажи ако можеш! По времето на генерала животът се състоеше само от празни речи и забрани, нищо повече. А що се отнася до мързела и кражбите, то единствената разлика между тогава и сега е, че преди те се вършеха колективно, а сега са въпрос на собствен избор. Всеки си решава сам, това е всичко.

— Там е работата я! — натърти мрачно майор Зед — Откак мравките започнаха да решават сами, всичко се обърна с главата надолу. Няма ляво, няма дясно, няма право и криво! Всеки сам си знае, никой не признава ред и закон. Така както сме тръгнали, скоро ще свършим в пълен хаос и разруха! Как може да не разбираш нещо толкова просто, Бен?

— Къде и как ще свършим, ще покаже времето — отвърна Бен спокойно. — Но едно е ясно, майоре: връщане назад няма! Очи, веднъж отворени, повече не се затварят! Ей това е, което ти не искаш да разбереш. И затова мястото ти не е тук!

— Водете го! — обърна се той войниците — Други ще се занимават с него, това не е моя работа.

— Добре дошла в Мравазония, Ане! — обърна се той към Червенокоска и широко разтвори ръце за прегръдка — Поне аз наистина се радвам да те видя отново!

* * *

— Такива ми ти работи — произнесе Бен замислено, когато Ането най-после беше приключила разказа си — Хитрецът Мраволини се е опитал да те очерни, а Зед се е направил, че му вярва, за да може да те напъха в затвора. Кой можеше да предполага, че лично началникът на генералския затвор може да бъде привърженик на старото време? Добре, че не се е изхитрил да освободи генерала, поне това трябва да му се признае. Ох, виждам, че ще имам много работа, докато това място се прочисти от дървени глави. Майорът едва ли е бил единственият, ако може да се съди по това колко предано му служат всички тук.

— Сега обаче ти си на ред да разправяш — обади се Ането нетърпеливо. — Имам толкова много въпроси към тебе, просто не знам откъде да започна. Първо, кажи ми какво стана в Мравазония след като напуснах мравуняка. После, искам да знам какъв е този генералски затвор, кой го е построил и как стана така, че ти изведнъж се оказва тук, при това в най-решителния момент. И накрая, искам най-после някой да ми обясни каква е тайната на тези вълшебни гъбки — откъде идват те, кой и как ги прави, за какво служат? Всичко, искам да зная всичко!

— Хм, не знам дали времето ще ни стигне, но ще се постарая да отговоря на всичките ти въпроси. Ще те помоля обаче да бъдеш търпелива и да не ме прекъсваш без важна причина. Трябва да побързае, че още много работа ме чака.

— За съжаление Зед има право поне в едно — нещата в мравуняка потръгнаха не съвсем така, както ние си ги представяхме в началото. Известно време мравките бяха като опиянени от радост, всички вярваха, че свободата ще им донесе само по-добър, по-лесен живот. После изведнъж се оказа, че не всичко било така просто. Започна се с дреболии: копачите, които никога не бяха излизали на повърхността, внезапно отказаха да слязат обратно в галериите и да подхванат старата си работа. Навън просто беше прекалено хубаво, нали разбираш? Последваха ги техниците, после други групи от специалисти. Настана бъркотия, животът в мравуняка изгуби нормалния си ритъм. Това продължи някъде около година-две — достатъчно време, за да привършим натрупаните отпреди хранителни запаси. По едно време стана ясно, че мравунякът не произвежда достатъчно, за да изхранва

жителите си, настъпи паника. Всички започнаха масово да напущат Мравазония, за да търсят по-добър живот навън. Разбира се, повечето от тях скоро бяха принудени да се върнат обратно, защото, както се оказа, да се живее извън родината също не било съвсем проста работа. Но кой ти мисли сега за родина? Всички искат само едно: да живеят живота си така, както го гледат по телевизията. Лесен, пъстър, интересен... А в Мравазония животът е всичко друго, но не и това.

— Как е Сид? — попита Ането — Той поне добре ли е?

— А, той е добре, слава богу. По едно време беше започнал да се занимава с политика, но бързо се отказа, че май е прекалено честен за тоя занаят. Сега отново върши това, което умее най-добре — работи долу в галериите. Добре е той, не се безпокой за него.

— Страшно съжалявам, че не можах да го срещна. Като се върнеш, на всяка цена го поздрави от мен! А ти? Какво се случи с теб след революцията?

— Слава богу, и аз не мога да се оплача. Нали виждаш, работя. Инспектор съм по вентилационните съоръжения, та от време на време и в тая дупка се появявам, за да проверя дали всичко е наред. Този мравуняк беше построен с цел да се държи генерал Мраволини на сигурно място и далеч от останалите мравки. Един вид личен затвор, нали разбираш? Между другото, като свършим тук, трябва да продължа инспекцията. Днес трябваше да проверявам специалното отделение на затвора.

— Ами че ние точно там бяхме затворени! — плесна с ръце Ането — Аха, сега разбирам защо се опитаха да ни прехвърлят на друго място. Майорът е знаел още от самото начало, че ти не трябва да ни срещаш. Ама че негодник! И все пак, ако той толкова мрази чужденците, защо изобщо ни допусна вътре в мравуняка? Защо ни даде вълшебното гъбено парченце?

— Хм, за да разбереш как функционира гъбеното парченце, необходимо е да започна малко по-отдалече. Готова ли си да изслушаш една дълга история?

— Започвай! — отвърна Ането със зачервени от любопитство страни.

* * *

— Трябва първо да започна с това, че гъбките, които ти наричаш „вълшебни“, за нас са нещо напълно естествено. За да не те измъчвам, ще кажа веднага, че в мравуняка има един особен вид работници, чиято задача е да произвеждат тия гъбки. Нещо като крави, които дават специално мляко, разбираш ли? Те имат много силно обоняние и, щом само подушат отнякъде миризмата на гъбката, веднага се събират на едно място и произвеждат нова, свежа гъбка. При това нищо не може да ги спре, те просто така са устроени. Ето защо майор Зед не е могъл да ви попречи да влезете в мравуняка. Тези гъбки са особено важни за народа на Мравазония, те са нещо като ключ към нашия свят, специално средство, което позволява на чужденците да ни посещават. Сигурно веднага ще попитате защо ... Ами, без тях ние бихме били напълно откъснати от останалите обитатели на гората и не бихме могли да общуваме с никого. А от това едва ли бихме спечелили много ... Но вече наистина е време да започна от самото начало. Слушайте внимателно, сега ще ви разкажа историята за чудното появяване на гъбките.

И тъй: говори се, че в началото, когато Великата Майка-Царица дала живот на различните същества в гората, те всички били еднакво големи. Всъщност, по-правилно ще бъде да се каже „еднакво малки“, защото според легендата в началото ние всички сме били едни и същи на ръст — толкова малки, колкото са мравките и до днес. Та значи, в началото всички били еднакво малки. Мравки, мухи, паяци, животни, хора — всички те били едни и същи на ръст и живеели заедно, защото в гората имало достатъчно място и храна за всички. Това продължило така дълго време, но, както сигурно и самите вие знаете, колкото по-дребни са животинките, толкова по-бързо те се размножават. И понеже в началото всички горски обитатели били съвсем малки, те се плодели със страшна бързина. Колкото и голяма да била гората, лека-лека мястото в нея започнало да не достига и между отделните народи започнали да избухват вражди, че даже и сериозни борби. Стигнало се до война, разруха и смърт. Великата Майка-Царица гледала как децата ѝ се унищожават взаимно и, раз-

бира се, сърцето ѝ се късало от мъка, но не можела да направи нищо, защото обичала еднакво силно всички. Все пак, когато станало ясно, че рано или късно чедата ѝ ще се избият помежду си, тя решила да се намеси. Размисляла дълго и най-после решила да направи така, че някои от тях да се плодят по-бързо, а други — по-бавно. Така щяло да има място за всички. Разбира се, тя знаела, че народите, които се плодят по-бавно, ще бъдат малки и винаги ще бъдат застрашени от ония, които се плодят бързо. И, за да не се стигне до ново насилие, тя решила да даде на малките народи друго предимство — да ги направи по-големи на ръст.

Речено-сторено. Великата Майка-Царица написала голяма обява, в която оповестявала решението си и канела всички да дойдат на определен ден при нея, за да получат новия си ръст. Уреченият ден дошъл, дошли и представителите на различните народи. Всички, освен мравките. Както винаги, те били улисани в работа и не успели да прочетат навреме обявата. А когато най-после я прочели и се втурнали през глава към поляната, вече било късно — вълшебните гъбки били свършили. (Трябва да знаете, че смяната на ръста ставала с помощта на вълшебни гъбки, също като нашите, но с обратно действие). Отчаяни, мравките заплакали горчиво — сега те били най-малките в гората и се чувствали напълно безпомощни. Но великата Майка-Царица побързала да ги успокои: вярно, те щели да бъдат най-малките в гората, но в замяна на това пък техният народ щял да бъде най-големият. Ето така се появило името „малкият голям народ“.

— Но това не било достатъчно за мравките — продължи Бен след кратка пауза — Те продължили да плачат горчиво, защото, бидейки толкова малки, нямало да могат да общуват с останалите обитатели на гората. Майката-царица била много натъжена, защото те наистина имали право. Тя отново събрала цялата си мощ и — о, чудо! — успяла да създаде още една, последна вълшебна гъбка. Но понеже силите ѝ били на привършване, гъбката станала не много сполучлива. Вместо да увеличава, тя смалявала. Все пак майката-царица я подарила на децата си, за да могат и в бъдеще да общуват с по-големите си събратя. Ето така се появили вълшебните гъбки, или по-точно нашата спо-

собност да ги произвеждаме. Те ни позволяват да не губим контакта с останалия свят.

— Чудна история — каза Ането замислено — Доколкото разбирам от нея, не всички в мравуняка ненавиждат чужденците.

— Но разбира се! — усмихна се Бен — И при нас е както навсякъде другаде: някои се страхуват от всичко чуждо, други пък харесват само чуждото. Народ всякакъв, има от всичко по малко.

— Добре, но защо гъбките функционират само в близост до мравуняка? — попита Ането отново — Когато за първи път получих гъбеното парченце от дядо Таралешко, аз се опитах да го използвам на няколко пъти, но не успях, защото не знаех, че трябва да съм близо до вас.

— Много просто — защото тяхното действие е свързано само с нас и с нищо друго. Те не могат да се използват просто като средство за смаляване и увеличаване, а само като ключ към Мравазония, към света на мравките. Впрочем, има и едно изключение, но аз никога не съм чувал то да е било използвано.

— Изключение? Какво е то?

— Гъбките могат да се използват и далеч от мравуняка, но само в случай, че са били обработени лично от майката-царица. Тази процедура се нарича „благословия“ но, както вече казах, не съм чувал тя да е била използвана някога.

— Момент, момент! — викна Ането — Я ми обясни още веднъж, искам да съм сигурна, че те разбирам правилно. Значи има начин силата на гъбката да се използва и далеч от мравуняка, така ли?

— Точно така. Но за това е необходимо съгласието на майката-царица. Само тя може да увеличи силата на гъбката.

— Но ние точно от това имаме нужда! Всъщност това беше причината да дойдем отново при вас! Знаех си, че тук ще успеем да намерим някакво решение! Знаех си!

— Какво решение? Обясни ми, но малко по-бавно, ако обичаш. От твоето непрекъснато подскачане вече свят ми се вие.

Ането набързо му разказа за затворниците в Цитаделата. Бен слушаше внимателно, без да пропуска нито дума.

— Аха, мисля, че започвам да разбирам — каза той накрая, замислено поглаждайки многобройните гънки по челото си — Ти искаш да използваш силата на гъбката, за да ги освободиш от пленничество. Хм, идеята не е лоша, ако и да не е съвсем лесна за осъществяване. Но не съм сигурен дали майката-царица ще се съгласи да благослови гъбката. Нали ти казвам, такова нещо още не е правено.

— Бен, на всяка цена трябва да ми помогнеш! От това зависи всичко, разбираш ли?

— Добре, ще се опитам, но не мога да обещаю нищо. Ако майката-царица прецени, че заслугите ти пред нас са достатъчно големи, може и да се съгласи. Но дали ще го направи? Тукашната майка-царица е още млада и малко своенравна. Единствената надежда е в това, че ние ти дължим благодарност още от миналия път.

— Бен, моля те!

— Добре де, нали вече казах, че ще се опитам да помогна. Хайде, тръгвайте с мен, ще трябва да направим посещение на високо ниво.

Глава осемнадесета: Винаги в крак с времето

— Няма ли най-после да свършат тия процедури! Колко време ще трябва да чакаме?

Ането трябваше да полага огромни усилия, за да не загризе отново нокти. Бен беше говорил с началника на охраната още преди няколко часа и беше получил всички уверения, че веднага ще бъде допуснат в приемната на майката-царица. Но това „веднага“ беше започнало да се проточва все повече и повече. Отначало то се превърна в едно неопределено „скоро“, после в „щом стане възможно“, а накрая беше заменено от безцеремонното „когато му дойде времето“. Направо да се пръснеш от яд! Царската чакалня, която на пръв поглед ѝ се беше сторила много приятна, вече ѝ изглеждаше като затвор. Раничката, необичайно за нея, също се въртеше в мекото кресло, сякаш седеше върху въглени.

— Нали ти казах, тя е малко своенравна — промърмори Бен — Понякога е най-милата особа, която можеш да си представиш, друг път — сърдита и начумерена. Всичко зависи от настроението ѝ.

— Но аз мислех, че тя е заета с някаква работа.

Бен се усмихна пренебрежително.

— Работа, как ли не! Бас държа, че зяпа телевизия. Тя е голяма любителка на сериалите, по-скоро ще позволи да ѝ отрежат една ръка, отколкото да пропусне последната серия. Да се надяваме, че по някое време ще има по-дълго рекламно прекъсване — тогава може и да се сети за нас.

Ането гледаше невярващо.

— Ти какво, шегуваш ли се? Та това е майката-царица, най-важната фигура в целия мравуняк! Без нея всичко тук отива по дяволите — нали сам го каза когато се борехме срещу генерал Мраволини?

— Времената се менят — отвърна Бен — А заедно с тях и мравките. Ако мислиш, че всички майки-царици са еднакви, много се лъжеш. Какво, да не би при вас всички да са едни и същи?

— Не но ...

— Тук при нас също всеки си има характер, какво толкова се чудиш? Хайде, стига си препирала и ме остави на мира. Да не мислиш, че аз с удоволствие седя тук? Ако знаеш само колко работа ме чака ...

— Господин Бен и придружителите му, заповядайте — зачу се глас по високоговорителите — Не, не оттам, първо през металния детектор, ако обичате. Така. Много добре. А сега напред, третата врата вляво. И бъдете кратки, моля.

Придружавани от мълчалив офицер, посетителите се отправиха към указаната врата. Коридорът, украсен с множество портрети в позлатени рамки, се виеше в многобройни чупки, по мравешки образец. Единствената му цел, види се, беше да не позволи на посетителите да надзъртат прекалено далеч в царските покои.

Най-после! Офицерът отвори вратата и ги допусна вътре. После застана близо до тях и замръзна на място като лъскава метална статуя. Само пръстите му, шарещи по дръжката на кривака, издаваха, че е нащрек.

Ането се огледа любопитно. Стените на царската приемна бяха покрити с десетки телевизионни екрани, в момента всички изключени. По пода безразборно се валяха пъстри списания и празни кутии от шоколадови бонбони. В помещението нямаше почти нищо друго, само един вид голямо кресло или по-скоро легло, в което се различаваше огромната фигура на майката-царица. Седнала до нея, една мравка-работничка я хранеше с шоколадов крем от тумбест буркан.

— А-а-а, инженер Бен, стари приятелю! Много ми е драго да те видя! Извинявай, заварваш ме в много напрегнат момент. Както виждаш, не ми остава време даже за ядене. Работа, работа — вече и глава не мога да повдигна. Казвай за какво си дошъл.

— Ваше величество — поклони се Бен — Позволете ми да ви представя една млада дама, която има много големи заслуги към Мравазония. Това е госпожица Червенокоска. Надявам се, че няма нужда да я представям по-подробно.

— Хм, май ще трябва да ми помогнеш още малко. Чувала съм това име, но къде точно, не мога да си спомня.

— Революцията, ваше величество. Нежната революция от преди пет години. Госпожица Червенокоска изигра много важна роля в нея.

— А, така ли? — Кой знае защо, майката-царица изведнъж се намръщи. — Много мило, много мило ... А пропò революция — преди няколко дни изпробвах една компютърна игра с такова име. Не беше лоша, макар и графиката да ми се видя остаряла. Чакай, като стана дума за компютъра ... Доколкото знам, ти си специалист в тая област, нали?

— Ваше величество, не знаех, че и вие сте започнали да работите с компютри ...

— Винаги в крак с времето, драги ми Бен ... Слушай, слушай, вчера тук се опитахме да инсталираме една игра, която не ще да тръгне. Може би ти ще успееш да я вразумиш, а?

— Ваше величество, за съжаление аз нищо не разбирам от компютърни игри. Не ми остава време ...

— Ах, жалко ... Не знаеш какво пропускаш, стари приятелю! В сравнение с игрите телевизията е смъртна скука, ако щеш ми вярвай! Впрочем, я чакай да те открехна малко. Ей сега ще ти покажа това-онова.

Тя безцеремонно избута мравката-работничка настрана, завъртя към себе си една подвижна поставка, на която се намираше монитор, сграбчи клавиатурата, която лежеше до нея и започна да трака по клавишите. Зад гърба ѝ светна друг, голям монитор, на който се виждаше какво става на екрана пред нея.

— Сега ще ти покажа любимата си игра: „Джек Изкормвача срещу извънземните“. Страхотна е, направо нямам думи! Ти си Джек Изкормвача и трябва да се бориш срещу нашествието на извънземните. Ужасно смешно! Като ги разцепиш на две, гърмят като пуканки! Гледай, гледай сам! Бум! Видя ли как го изкормих? Хопа, още един! На ти! И на тебе! Ау, тоя ме улучи ...

— Ваше величество — изкашля се Бен предпазливо — Госпожица Червенокоска има една молба към вас. Само една дреболия, нищо особено ...

— Какво? А, да, казвай бързо, че нямам време ... А, ще стреляш, а? ... Ха сега стреляй ако ти отгърва ... Гледай, гледай как му се влачат червата! Ще си умра от смях!

— Става дума за вълшебното гъбено парченце — обади се Ането не-смело.

— Какво, гъбеното парченце? А, чух за това, майор Зед ми докладва. Някакви чужденци се набутали тук при нас преди няколко дни.

— Майорът е арестуван, ваше величество — каза Бен намръщено — Ще трябва да се яви пред специалната комисия.

— Тъй ли? Гледай как бързо се въртят нещата. Бум! Заковах го като с пирон, виждаш ли? А, сега става интересно, тия там са въоръжени с огнемети ... Но и на тях ще им видя сметката, няма къде да избягат!

— Чужденците, за които става дума, се намират пред вас, ваше величество — вметна Бен, леко подразнен.

— Ха! Гледай ти. Е, нищо де, гъбките нали са за това. Ау, тоя здраво ме халоса, ще трябва да започвам цялото ниво отново. Язък, вече бях почти готова.

— Както вече казах, става дума за вълшебното гъбено парченце — натърти Ането.

— Това вече го чух, не съм глуха — отвърна майката-царица и я изгледа недоволно — Какво точно за парченцето?

— Само една дреболия, ваше величество — обади се отново Бен, опитвайки се да изглади напрежението.

— Слушай, ще ми кажете ли най-после за какво става дума или не? — кипна майката-царица и бутна настрана монитора — Какво го усуквате, или говорете или се пръждосвайте! Аз нямам време за празни приказки!

— Необходимо ни е парченце, което да функционира далеч от мравуняка — изстреля Ането на един дъх — Това е всичко, друга молба нямаме.

Майката-царица здравата се сепна. За малко да преобърне буркана с шоколада, който работничката беше оставила близо до нея. Изведнъж тя започна да съска с ужасно неприятен, заплашителен шепот:

— Това значи било всичко, а? Само една дреболия, така ли?

Тя се изправи доколкото това беше възможно в креслото-легло и се разкрещя с всички сили:

— Нахалници! Безобразници! Не стига, че ми пилеят времето, ами на всичко отгоре си позволяват и наглост! Бен, ако не те познавах толкова отдавна, щях да нареда да те изхвърлят оттук с ритници.

— Но, ваше величество, тук наистина става дума за нещо много важно. Ние никога не бихме ви обезпокоили, ако не беше въпрос на живот и смърт.

— Престани веднага! Или искаш наистина да те изхвърля? Какво означава това? Не знаеш ли, че такова нещо никога не е правено? Никога! Гъбките функционират само в близост до мравуняка и точка! Така е било, така и ще си остане! Ние не можем да правим изключения!

— Но госпожица Червенокоска не е случайна личност, ваше величество! Както вече казах ...

— Знам, знам ... Това е особата, с която започна всичко ... Която след това изчезна и ни остави да сърбаме попарата!

— Но, ваше величество ...

— Достатъчно! Наслушах се на глупости. Охрана, изведете посетителите! И се погрижете чужденците веднага да напуснат мравуняка ми. А що се отнася до инженер Бен, с него ще си поговоря още веднъж ... Така лесно няма да му се размине.

Тя се обърна и се приготви да играе отново, но едва беше го направила, когато изпищя високо. Офицерът от охраната се хвърли към нея, готов да я защитава.

— Ахем, май че е време и аз да кажа нещичко — дочу се глас откъм монитора — Все се надявах, че ще се разберете и без мен, но види се, така лесно няма да стане.

На големия екран зад гърба на майката-царица се виждаше фигурата на младеж с огромна, плешива и малко сплескана отстрани глава.

— Голиат 5000 — прошепна Ането невярващо — Той пък откъде се пръкна?

Сякаш в отговор фигурата от екрана помахаше с ръка.

— Здравей, Ане. Сигурно се питаш как се появявам така изведнъж ... Проста работа, тукашната система за сигурност има повече дупки от най-доброто ементалско сирене. В момента вече контролирам около половината от връзките в мравуняка. Ако искаш да поздравиш някого, само кажи — веднага ще му изпратя картичка по мрежата ...

— Помо-о-ощ! — писна майката-царица и отблъсна монитора от себе си, сякаш в него беше се напъхала отровна змия — Извънземните! Помощ!

— Ти май наистина играеш повече, отколкото е добре за здравето — изглежда я съчувствено Голиат — Я по-добре престани да се тръшкаш, ами дай да си поговорим като хора.

— К... кой си ти? — измуча майката-царица, криейки се зад огромна възглавница.

— Голиат 5000, наречен още Непобедимият ... ахем, поне доскоро. Както и да е, достатъчно е да знаеш, че след около пет минути ще контролирам всички комуникации в твоята колиба. Единственият начин да ме спреш е да изключиш цялата мрежа на мравуняка. Но тогава няма да можеш да играеш повече игрички, хи, хи ...

— Но това ... това не може да бъде! Бен, помогни ми, какво зяпаш! Кажи му, че това е невъзможно.

— Страхувам се, че господинът е прав, ваше величество — отговори Бен намръщено — Доколкото познавам тукашната система за сигурност, такива шегички са невъзможни без пълен контрол над мрежата. Очевидно си имаме работа с опонент, който разполага с много мощна система от нашата.

— Страхливци! Предатели! — развика се майката-царица — Добре, като не можете вие да помогнете, ще си помогна сама! ... Нà ти! — тя изключи монитора и се огледа тържествуващо — Ха сега да те видя!

— Ало, ало — обади се тозчас Голиат, чийто образ по някакъв начин беше се появил на всички телевизори по стените — Ще се съгласиш ли сега да поговорим или първо да ти изпея една песничка?

От ярост майката-царица захвърли възглавницата и за малко щеше да прекатури един от телевизорите.

— Слушай, ако продължаваш така ще ме накараш да се разсърдя — подхвърли Голиат невинно — Какво ще кажеш например, ако

изтрия всички игри от дисковете? Или пусна по мрежата едно малко вирусче, ей толкова мъничко ...

— Никой ли няма да ми помогне? — Майката-царица погледна умоляващо наоколо — Напълно ли съм изоставена?

Офицерът от охраната вдигна ръце безпомощно.

— На ваше място бих се опитал да разговарям с господина, ваше величество — обади се Бен, с мъка опитвайки се да остане сериозен — Както изглежда, ситуацията е напълно под негов контрол.

Майката-царица изфуча ядно, но след като премисли кратко, подхвърли надменно към Голиат:

— Какво желаете от мен, господине?

— А, така вече започваш да ми харесваш — ухили се той до уши — Като нищо ще станем приятелчета ...

— Чакам отговор!

— Добре де, добре ... Нищо особено ... Искam да кажа, онова червено-косо дяволче там при теб е моя лична приятелка ...

— Има си хас! — изсъска майката-царица, но побърза да добави — И какво точно очаквате от мен?

— Да изпълниш желанието ѝ, какво друго? Доколкото разбрах, ставаше дума за някакво гъбено парченце ...

— Но това е невъзможно! — стресна се майката-царица — Моята благословия не може да се спечели чрез принуда! Пък и такова нещо не е вършено никога!

— Толкова по-добре, моя любезна. Ти ще бъдеш първата, която го прави. На твое място аз бих се гордял!

— Глупости! Това е пълно унижение!

— Е, хайде сега. Помисли само колко приятно ще си прекарваш времето след това. Между другото, аз мога да ти дам много по-добри игри от тия, които имаш ...

— Така ли? — Майката-царица изведнъж се оживи — А ще можеш ли да оправиш играта, която не иска да тръгне?

Вместо отговор Голиат само се усмихна, махна с ръка сякаш правеше заклинание и ... мониторът пред майката-царица светна отново, показвайки някакво огромно полесражение. Тя плесна с ръце, прехласната.

— Давай гъбката насам! — изкомандва тя към Ането, която не чака втора покана — И да се благодариш, че имаш толкова добри приятели ...

Без да откъсва очи от монитора, тя сграбчи в щипките си малкото парченце, помачка го малко и после го пхна в уста, мляскайки звучно.

— И-и-и, ама че гнус! — изпъшка Ането — Това ли била благословията?

Бен я изгледа красноречиво: „Ти пък намери време да капризничиш“.

Майката-царица подъвка парченцето около минута, после разсеяно го подаде на Ането и сграбчи отново клавиатурата, глуха и сляпа за всичко останало. Гъбката сега много приличаше на изплюто парче дъвка. Ането се постара да не обръща внимание на външния ѝ вид, грижливо я зави в носната си кърпичка и я пхна в джоба си.

Голиат се усмихваше откъм телевизорите.

— А, докато не съм забравил — обърна се той към Ането — Искях да ти разкажа последните новини. Знаеш ли, шефът май ще има големи неприятности.

— Кой, царят ли? Защо, какво се е случило?

— А, нищо особено, само дето го поокошариха малко ...

— Какво, царят на рибите — в затвора? Не може да бъде!

— Може, може ... И още как. Нашите водни граждани много се разсърдиха, когато разбраха за далаверата със статуята. Откриха я на дъното на реката, пълна с вода. Не ме питай какъв скандал стана! В момента сме царство без цар.

— Голиате, бас държа, че ти стоиш зад цялата тази работа.

— Е хайде, хайде. Ти май ме надценяваш. Аз само се погрижих за това триковете на нашия цар да не останат скрити завинаги. Останалото го свършиха поданиците му.

— Така му се пада! Както беше тръгнал, скоро и Хайно щеше да засенчи.

— Тъй отминава светската слава — въздъхна Голиат — Днеска цар, утре — просяк. Всекиму — своето.

— Ти май пак си сменил речника, а? Какво, тоя път да не си преминал на поговорки?

Голиат така се разкиска, че главата му започна да се клати застрашително — аха-аха и да се отърколи от раменете.

— Ей, закова ме! — изрева той въодушевено — Тоя път ме хвана натясно, признавам. Е хайде, време е да тръгвам, че инак като нищо ще откриеш всичките ми тайни. Чао, бъди здрава. Аз ще се обаждам от време на време, ако намеря покрай тебе някой компютър със слаба защита. Хи, хи, хи!

— Довиждане, Голиате! Страшно съм ти благодарна!

— Моля, моля! Добра работа свършихме наистина. Я виж колко е щастлива майката-царица. До утре сигурно ще е изтрепала половината галактика. Е хайде, до скоро.

Швуп! Образът на Голиат изчезна от екраните също така неочаквано, както беше се появил. Останаха само тъмните монитори, ще речеш, че нищо не се е случвало. Офицерът въздъхна облекчено и отново зае стандартната си поза. Що се отнася до майката-царица, тя дори не забеляза промяната.

— Май че е време да тръгваме — обади се Бен — Доколкото виждам, за днес приемното време е приключено.

— Да, прав си — съгласи се Ането — Хайде да изчезваме преди отново да се е случило нещо.

Те побързаха да напуснат царската приемна, следвани по петите от офицера, който ги проследи с подозрителен поглед чак докато завиха в първия страничен коридор. Горкият, сигурно дълго нямаше да забрави станалото.

* * *

Навън нощта вече преваляше, небето беше започнало да придобива лек сиво-синкав оттенък. Облян от лунна светлина, каньонът изглеждаше по-призрачен от всякога.

— Струва ми се, че трябва да побързате — окашля се Бен — Достатъчно дълго се сбогувахме. Не искам да ви препирам, но инак гъбката току-виж изгубила силата си точно в най-важния момент.

— Бен, всеки път ми е толкова мъчно когато се разделяме ... — Червенокоска не можеше да се откъсне от прегръдката на стария си при-

ятел — Особено пък като си помисля, че може и никога повече да не се видим ...

— Не се безпокой, нещата винаги се подреждат някак си — поту-па я Бен по рамото — Важното е само да не спираш, всичко останало идва от само себе си. Хайде, тръгвай сега. А пък, ако ни е писано, пак ще се срещнем някой ден, ти не се безпокой. Е, на добър час. Дано да успееш. Планът ти не е лош, но все пак ... Бъди много внимателна.

— Разбира се, че ще внимавам, има си хас. Но с вашето гъбено парченце вече няма от какво да се страхувам. Все едно, че съм невидима, нали така?

— Не бързай да се радваш прекалено рано. Все още не знаеш какво те очаква там. Отваряй си добре очите, че да не се налага да те спасявам отново!

— Ех, и ти пък! Ще внимавам, нали ти казах вече. Хайде сега, на добър час. Чакай да се отдръпнем малко по-настрана, че да не смачкаме някого. Готова ли си, Раничке? Добре, започвам. Сбогом, Бен!

С трепереща ръка тя извади остатъка от гъбката. Дали магията ще работи както и преди? Ами ако изведнъж се окаже, че парченцето е станало безполезно? Какво ще прави, ако не съумее да възвърне нормалния си ръст? Впрочем, от такива безпокойства няма смисъл, ей сега всичко ще стане ясно ... С усилие на волята тя се застави да не мисли за това как беше получила царската „благословия“, отчупи малко парченце, затвори очи и го лапна ...

Глава деветнадесета:

Избавление

Сутрешната проверка в затворническия лагер тъкмо привършваше, когато свраката Меги подаде глава в канцеларията на господин Орела.

— Шефе, шефе, ела веднага навън! Случи се нещо много неочаквано, на всяка цена трябва да се намесиш!

Господин Орелът, който никак не обичаше да бъде заговарян така фамилиарно, изгледа Меги с неприкрито раздражение. Какво толкова се е случило? Сигурно някой от затворниците не е оправил леглото си. Или се преструва на болен. Или настоява отново за личен разговор с господин Хайно ... Или, или, или ... За кой ли път той се прокле заради прибързаното решение, което го беше направило началник на тази дупка, но нямаше как. Сторена глупост не се поправя така лесно, сега вече и да иска, не може да се откаже. Той затвори вестника с недовършената кръстословица, въздъхна тежко и последва свраката, която вече беше изхвърчала навън.

Там обаче наистина го очакваше сериозна и, уви, много неприятна изненада. Заобиколен от група паяци, които потриваха лапи със злорадо задоволство, на двора стоеше ... синът му Ули. Коленете на господин Орела се подгънаха. По дяволите, само това му липсваше! Ах, този жълтоклюн синковец! Първо дезертира най-позорно, а след това се оставя да го хванат! Некадърник, глупак! Позор за него самия, позор и за цялата фамилия!

— Господин комендант, разрешете да докладвам! — изпъна се чинно пред него един от паяците — Този ... субект ... се предаде доброволно. Какво ще наредите да правим?

Какво? Пред очите на господин Орела затанцуваха жълти кръгове. Предал се доброволно? Неговият собствен син — страхливец? Не, това не може да бъде! Всичко друго, само не и това!

— Отведете го в канцеларията ми! — изграка той с присвито гърло, като се опитваше да не издава чувствата си — Трябва да го разпитам.

Той се обърна и с твърда крачка се отправи обратно към канцеларията си. Злорадите погледи на паяците го пронизваха изотзад като стоманени игли.

* * *

— Оставете ни сами! И не ме безпокойте! Каквото и да стане — аз съм зает! Никакви изключения!

Господин Орелът изчака докато паяците напуснаха помещението, после скочи от стола и яростно закричи напред-назад. Имаше чувството, че всеки момент ще експлодира. Такъв позор! Такъв позор!

За сметка на това пък Ули, който беше седнал на стола пред бюрото, изглеждаше напълно спокоен. Небрежно кръстосал крак върху крак, той измерваше баща си с поглед, в който се четеше всичко друго, но не и съжаление. Само начина, по който се почесваше често-често под крилото, издаваше, че и той не е напълно свободен от напрежение.

— Ти какво, да не си хванал въшки? — прекъсна мълчанието бащата — Няма да се учудя, ако си стигнал и до там. Това сигурно ще е най-малкият от проблемите ти.

— Проблеми!? Какви проблеми? — усмихна се Ули — Ако някой тук има проблеми, то това не съм аз.

Господин Орелът съвсем освирепа. Такова нахалство! Да не би този непрокопсаник да си въобразява, че ще се измъкне сух от водата само защото е негов син? Криво си е направил сметката, ако мисли така. Точно защото е негов син, той няма да получи ни най-малко опрощение. Това е въпрос на чест, за компромис и дума не може да става!

В следващите няколко минути той се постара да му обясни всичко най-точно, но, за негово най-голямо удивление, младежът дори не премигна. Лениво отпуснат на стола, той продължаваше да измерва баща си с насмешлив поглед и, види се, изобщо не си даваше сметка за това колко сериозно е положението му. При вида на такова блаженствувашо невежество гневът на бащата постепенно започна да се сменя с удивление, а после — и с мрачно отчаяние. Нима наистина е познавал собствените си деца толкова малко? Възможно ли е този глупак, който очевидно дори не разбира в каква каша се е забъркал,

да е негова кръв и плът? Не, не може да бъде! Неговите деца никога не са били глупаци. Тук има нещо друго, нещо, което може би самият той не разбира. Смазан от отчаяние, той тежко се отпусна на стола си и, без да се грижи повече за това как изглежда, мрачно обхвана глава с крила.

— Къде е брат ти? — попита той грубо, след като се убеди, че Ули няма намерение да изтрива нахалната усмивка от лицето си — Той по-малко гладен ли беше от теб? Или може би по-малко страхлив? Защо точно ти реши да се предадеш, нещастнико? Не разбираш ли с какъв позор покриваш името на цялата фамилия?

— Някъде там отвън — посочи младият орел зад гърба си — Не знам точно, пък и да знаех, нямаше да ти кажа. А що се отнася до другия ти въпрос, отговорът е много прост: защото аз изтеглих по-късата клечица.

— Какво? — Господин Орелът понечи да скочи отново, но краката му поддадоха и той тежко се хързулна обратно на стола — Това пък какво означава? Вие ... жребий ли теглихте?

— Точно така.

Настъпи тишина. Тежкото, пресекливо дишане на орела-баща се долавяше още по-отчетливо.

— Добре — каза той накрая уморено, като отбягваше да гледа сина си в очите — Признавам, че не разбирам нищо, но пък да ти тегля думите от устата ми е прекалено унизително. Разказвай каквото намериш за добре, аз няма да те питам повече.

— Всъщност, причините да дойда тук са няколко, но най-важната от тях е ... че исках да говоря с теб.

„Късно е, чадо...“ помисли си господин Орелът тъжно. „По-рано трябваше да мислиш за това. Сега и всички заедно да заревем, пак нищо няма да оправим“.

— И какво толкова искаше да ми кажеш? — попита той.

— Нищо особено. Просто, че аз и Оли ... ужасно се срамуваме от теб.

Тук вече господин Орелът напълно изгуби самообладание и се втренчи в сина си, глупаво опулил очи от изненада. Ули още никога не беше виждал баща си в толкова нелепа поза.

— Вие ... се срамувате от мен? Вие ... се срамувате от мен?

Той събра последните остатъци от самообладанието си и бавно отрони:

— А аз ... какво да кажа тогава? Да се гордея ли трябва, да се радвам ли? Докъде ме докарахте, ще получа инфаркт от вас!

— Искаш ли чаша вода? — изгледа го Ули загрижено — Хей, слушай, я да отложим този разговор за някой друг път. Ти наистина не изглеждаш добре.

— Престани веднага! — изрева господин Орелът, който никога през живота си не беше желал или получавал съчувствие и по тази причина не можеше да го понася — Сополанко такъв, ще се подиграва с баща си! Чаша вода, а? Чаша вода! А аз вече си мислех, че наистина имаш да ми кажеш нещо важно! Марш навън, мястото ти не е тука! Щом аз на нищо свястно не съм те научил, нека тогава затворът те научи! Охрана! — викна той към коридора и паяците се появиха начаса — Изведете този непрокопсаник оттук! И го сложете в единична килия. Докато дойде време да се яви на съд, поне да поразмисли малко.

Ули, все така невъзмутим, се остави да бъде воден от паяците без да каже нито дума. Господин Орелът, останал сам, отново сграбчи глава в ръце и се втренчи с празни очи в една точка на отсрещната стена. В главата му, непоносима като зъбобол, бясно се въртеше една-единствена фраза: „... ужасно се срамуваме от теб ... ужасно се срамуваме ... ужасно ...“

* * *

Бум! Тежката врата се затръшна зад гърба на Ули като капак на ковчег. Свърши се! Най-после беше сам. Той се огледа внимателно, за да се убеди, че никой не го наблюдава, после се приближи до масата, вдигна крило и прошепна:

— Хайде, излизайте. Няма опасност, бъдете спокойни. Тук вече никой не ни вижда.

Той изчака, докато двете миниатюрни същества благополучно бяха напуснали скривалището под крилото му, постави ги на пода и добави:

— Оттук нататък вече сами ще трябва да се оправяте. Е, не успях да ви оставя някъде навън, но и оттук ще намерите пътя. Само внимавайте да не ви стъпче някой.

В следващия миг той уплашено отскочи назад. Право пред него, отдалечени само на една ръка разстояние, изведнъж се появиха Ането и раничката, все едно че някой ги сервира на тепсия. Ули все още не можеше да свикне с тези неочаквани превръщания и всеки път едва успяваше да прикрие уплахата си.

— Ама че трикове — измърмори той недоволено — Още малко и щяхме да се сблъскаме. Не можете ли да я правите по-настрана от мене, тая ...магия?

— Ули, ти беше страхотен! — възкликна възторжено Ането — Още никога не бях виждала някой да се държи така достойно като тебе. Ти направо го сложи в джоба си!

Вместо да се зарадва на похвалата, Ули тъжно поклати глава.

— Голяма победа, няма що. Успях да унизя баща си, кой като мене?

— Не ти го унизи, той сам го стори! Кой му е виновен, че се е набухтал в тази каша?

— Стига, стига толкова! — намръщи се Ули — Хайде, изчезвайте оттук по-бързо. Ако някой ви забележи, целият ни план отива по дяволите.

— Ами ти? — изглежда го Ането загрижено — Уверен ли си, че ще се измъкнеш оттук?

— Разбира се! — изпъчи се Ули, но очите му шареха несигурно по голите бетонни стени — Няма какво да мислиш за мен, нали ти казах, че всичко ще бъде наред.

— Слушай, казвам ти пак: ела с нас, така е най-сигурно. Където са двама, там са и трима. Никой няма да ни забележи, до утре всички сме навън.

— Вече сто пъти ти обяснявах, че ако просто изчезна оттук, те ще вдигнат тревога и тогава целият ни план отива по дяволите. Нещата трябва да се вършат правилно, в това е единственият ни шанс. Само ако охраната не подозира нищо, може и да успееш да изведеш останалите. Та даже и така работата е прекалено несигурна. Хайде, хайде, тръгвайте!

— Ули, искам да знаеш едно: каквото и да стане, ние няма да те оставим в беда! След като освободим останалите, веднага ще се погрижим и за теб.

— Вие най-добре първо се погрижете за самите себе си — отвърна орелът насмешливо, но гласът му потрепваше издйнически — Аз ще се оправя някак си, за мен не берете грижа. И кажете на Оли да не върши глупости! Да си наляга парцалите и да чака, както сме се разбрали. И никакви щуротии!

— Добре, добре, ще му кажем. Но той и сам знае колко много зависи от него, едва ли ще тръгне да върши нещо неразумно. Е, хайде, ние изчезваме сега.

Процедурата с магическото изчезване се повтори и за кой ли път Ули потръпна. Пфуй, веднъж да се свърши всичко, той лично ще се погрижи такива трикове да не се вършат повече в негово присъствие. Човек вече не знае къде е горе и къде е долу с тия непрекъснати превръщания. Всъщност, една честна борба би трябвало да се води без помощта на магия. Но кой ти мисли за честност когато си имаш работа с Хайно и паяците ...

Той въздъхна дълбоко, опъна се на коравия нар и се опита да забрави всичко, което му се беше случило през последните няколко седмици.

* * *

Ането и раничката доста се измъчиха, докато намериха обратния път към изхода на Цитаделата. Мрачният бетонен бункер беше прорязан отвътре от почти толкова коридори, колкото и мравунякът. За щастие, повечето от тях бяха снабдени с проста цветна маркировка, която орлите предварително им бяха обяснили, тъй че, за да намерят пътя за навън, те просто трябваше да се придържат към зелената линия. И все пак, пътешествието през коридорите на бункера им отне почти целия ден. Когато най-после отново излязоха навън, слънцето вече залязваше. По-нататъшният преход между стеблата на тревната джунгла ги забави с още около час и когато те най-накрая се промъкнаха в бараката на затворниците, вече се беше смрачило напълно.

Преди да предприемат нещо, решиха да направят кратко разузнаване. Уговориха се да поемат в двете противоположни посоки по коридора и да се срещнат след около час, за да обсъдят резултатите. За техен късмет разузнаването приключи без премеждия и когато се срещнаха отново, вече имаха сравнително ясна представа от вътрешното устройство на бараката. Сега оставаше само да скроят окончателния план ...

Както стана ясно, бараката беше построена подобно на затвора в мравуняка — дълъг централен коридор с пазач и няколко помещения от едната му страна, общо пет на брой. Те сигурно бяха заключени, но, разбира се, това не беше проблем за миниатюрните приключенци. Ането нетърпеливо потриваше ръце.

— Всичко върви като по масло! — говореше тя разпалено — Започваме поред, превръщаме ги едни след други в мравешки ръст и — дим да ни няма! До утре сутринта вече ще сме далеч от тук.

— По-полека, по-полека — отвърна раничката — Всеки път, когато се разбързаш, ни се случва някаква беля. Хайде да обмислим всичко крачка по крачка. Значи: влизаме в първото помещение ...

— Ами това е всичко — прекъсна я Ането — Влизаме в помещението, обясняваме плана, после отново се смаляваме, тоя път заедно — и готово. Повтаряме цялата работа пет пъти и изчезваме преди пазачът да е подушил нещо. Какво толкова има да умумваме?

— Струва ми се, че пропускаш нещо важно. Я помисли сама: как ще реагираш, ако на заспиване някой изведнъж се появи в стаята ти, просто така, от никъде? Няма ли да се уплашиш здравата?

Ането, която вече се беше засилила да се промъква под вратата, спря на половин крачка и се умисли.

— Права си. Ако се вдигне шум, всичко отива по дяволите. Ей, съвсем не помислих за това. Ама че беля! Ще трябва да намерим начин да ги предупредим.

— Да, но как? Колкото и да пищим, в тоя ръст няма да ни чуят.

Тук Червенокоска окончателно се отказа да бърза и двете започнаха отново да умуват какво да правят. Минутите течаха, без да им хрумне нищо особено. Както обикновено, тя бързо започна да губи търпение.

— Няма как, ще трябва да рискуваме. Повече не можем да чакаме, времето лети ...

— Почакай още малко. Толкова много истории си чела, нищо ли не ти хрумва? Малечко-Палечко, Гъливер, Алиса ...

— Хм, как беше в приказката? Когато иска да говори с големите, Малечко-Палечко се катери на раменете им.

— Ха, в приказките всичко е лесно. Я се опитай ти да се покатериш на нечие рамо, пък да видим какво ще излезе. Преди да си преброила до три, вече ще си паднала на земята. Тоя Малечко нещо по-умно не е ли можал да измисли?

— Май че не. Имаше още нещо с една охлювена черупка, но не си спомням да я е използвал като високоговорител.

— Стой! — извика раничката — Нито дума повече, че ще ми изхвъркне мисълта от главата! Чакай, чакай малко ... Охлювена черупка, високоговорител ... Тук има нещо! Така, така ...

Раничката затисна уши с ръце и започна да обикаля насам-натам, гледайки съсредоточено в пода. По едно време се плесна по челото и се втурна към Ането.

— Измислих! Намерих решението!

— Казвай, нямам търпение!

— Ха, ха-а-а, работата е проста като боб. Трябва само ...

Раничката започна да обяснява идеята си, възбудено подскачайки на място.

* * *

Госпожа Бухалица беше уморена до смърт и въпреки това не успяваше да заспи. От няколко дни насам я измъчваха странни сънища, пред очите ѝ се появяваха неясни картини, които ѝ подсказваха, че скоро ще се случи нещо важно. Нещо важно — да, но какво, тя не можеше да каже. Откак беше попаднала в лагера, способността ѝ да предвижда бъдещето беше изчезнала почти напълно, останали бяха само един вид смътни предчувствия, които само още повече вгорчаваха и без това тежкия затворнически живот. С огромни усилия на волята тя успяваше да се съпротивява на нарастващото униние, но постепен-

но силите започваха да я напускат и борбата с умората и отчаянието ставаше все по-тежка. Под бдителното око на господин Орела лагерът функционираше с отчайващата ефективност на електрическа месомелачка. Ставане рано сутрин, работа до вечерта (с две кратки прекъсвания за хранене), после проверка, неспокоен сън зад заключена врата — и отново същата процедура на следващия ден. За бягство и дума не можеше да става — охраната, както по земя, така и по въздух, беше прекалено бдителна. Разбира се, тя неведнъж беше се питала дали един опит за бягство, та дори и неуспешен, не би бил за предпочитане пред убийствената монотонност на лагерния живот, но никога не беше си позволила нещо повече от мечти. И не само това — тя беше направила всичко възможно, за да предотврати всякакви опити за бягство от страна на останалите затворници. Това беше ѝ донесло доста неприятности, особено с четиримата елфи, но усещането, че върши нещо правилно, беше твърде силно, за да обръща внимание на такива дреболии. Слава богу, името ѝ все още имаше достатъчно тежест сред останалите, та досега беше успявала да ги удържа. Но тя знаеше повече от добре, че това не може да продължава вечно. Рано или късно младежите щяха да изгубят търпение — и тогава ...

Тя изпъшка тежко и за кой ли път се обърна на другата страна. Странно, как всичко се беше променило в гората — без много шум, без борба или дори най-малка съпротива. Преди, когато всички се страхуваха от призраците, човек поне можеше да ходи където си поиска. А откак Хайно провъзгласи, че е освободил гората от призраци, всичко тук беше станало така непоносимо ... Страхът от призраците беше заменен от друг, много по-осезаем страх — този от „освободителите“. И, за разлика от преди, новият страх имаше най-сериозни основания — както самата тя и останалите тук бяха почувствали твърде осезателно на собствената си кожа.

Какво ли става там долу в гората? Тя беше готова да продаде и душата си за малко новини от външния свят. Ако само можеше да разбере дали има някаква надежда за скорошна промяна, та дори и най-малката ...

Тя изведнъж се сепна и започна да се ослушва напрегнато. Не, нямаше съмнение — неизвестно откъде, във въздуха се носеше нещо

като тънко пицчене, сякаш някой скърцаше с нокът по стъкло. Какво е това пък сега? Тя стана и започна внимателно да се оглежда в тъмното — за щастие не се нуждаеше от светлина —, но не успя да види нищо особено. В стаята нямаше никой друг освен нея. Но тънкият пронизителен звук не изчезваше. Напротив — той дори се усили, така че тя започна да долавя и отделни нюанси ... Но това не може да бъде! Сега вече тя съвсем ясно долови ... собственото си име.

— Госпожо Бухалице, госпожо Бухалице! — пицчеше някакво гласче, тънко като жужукане на комар — Аз съм, Ането.

— Какво? Къде? — Госпожа Бухалица се обърка съвсем — Кой ме вика?

— Ането. Червенокоска — изпищя в отговор гласчето.

— Но къде си се скрила? Нищо не разбирам. И какъв е тоя тънък глас?

— Погледни към грамофона — отвърна гласчето.

Госпожа Бухалица се втренчи в старомодния грамофон с фуния, който беше успяла да вземе със себе си след хиляди разпавии с пазаците на лагера. Нищо особено. Колкото и да се напругаше, тя не успя да различи нищо.

— Аз съм вътре във фунията — изпищя отново тайнственото гласче — Използвам я като високоговорител, за да можеш да ме чуеш.

— Хм, ако това е някаква глупава шега, предупреждавам те от сега: ще си изпатиш! Никак не обичам глупости. Къде си се скрила, беля такава?

Госпожата се опита да си придаде колкото се може по-строг вид, но очите ѝ се напълниха със сълзи и дишането ѝ здравата се учести. Най-после! Настъпи моментът, който тя беше очаквала толкова отдавна! Малката пакостница отново беше намерила начин да се появи в гората — и не само това, ами дори се беше изхитрила да проникне тук — в най-потайното място на бобърската империя ... Ето това беше чакала тя през цялото време, макар и да не можеше да обясни защо и как. Ето това ...

— Почакай малко, хей сега ще се покажа — отвърна невидимото Ане. — Трябва само да намеря обратния път надолу. В тъмното не виждам много добре.

Госпожа Бухалица се наведе над грамофона и ... ахна. Наистина, по плочата върху грамофона се движеше мъничко като мравка човече, което размахваше косъмчета-ръчички и подскачаше насам-натам. Тя се пресегна, постави крило до грамофона и каза:

— Скачай тук. Аз ще те пренеса на сигурно място.

Човечето отново запищя, но без помощта на грамофонната фуния гласчето му беше едва доловимо, тъй че старата дама нищо не разбра. То се засили и скочи върху меката перушинена длан. Госпожата внимателно го остави на пода.

— Така добре ли е? — попита тя, като се отдръпна настрана, за да не стори някоя беля.

— Отлично! — отговори Ането, вече в нормалния си ръст. Беше се появила като джин от бутилка — Сега вече най-послед можем да си говорим нормално.

Макар и здравата опулена, госпожата сграбчи малкото червеноко-со момиче и започна бурно да го прегръща. Още малко и щеше да се разхлипа от вълнение.

— Милото ми момиче! Милото ми момиче! — повтаряше тя и скришом бършеше непокорните сълзи — Знаех си, че ще се върнеш. Знаех си. През цялото време.

— Разбира се, че ще се върна. Аз толкова отдавна се канех да дойда отново на гости — Ането имаше чувството, че от последното ѝ посещение са изминали години, едва ли не векове — Пък и раничката също искаше да те види. Теб ... и всички останали. Впрочем, те как са, добре ли са?

— Толкова добре, колкото могат да бъдат затворници — отвърна госпожата — Но всъщност ние не сме за оплакване. Всички сме здрави, това е най-важното. А сега кажи ми най-послед как успя да попаднеш тук? И какъв е тоя номер с ... не знам как се казва това.

— Смаляване. Вълшебно смаляване и увеличаване на ръста — обясни Ането — Ей това гъбено парченце го прави. Получих го от мравките, като знак на благодарност. Но това е много дълга история, друг път ще я разправам. Сега трябва бързо да се приготвим за бягство. До сутринта трябва да сме далеч оттук, инак могат и да ни открият.

— Почакай малко. Обясни ми всичко поред, искам да знам какво си намислила.

Ането набързо обясни плана за бягство, който бяха подготвили заедно с орлите. Показа още веднъж вълшебното гъбено парченце, обясни подробно как функционира то и как с негова помощ ще могат да се измъкнат без да бъдат забелязани. Отначало госпожата слушаше доста недоверчиво, но лека-полека очите ѝ започнаха да се изпълват с надежда. А когато чу за Ули, който доброволно се беше предал на паяците, за да помогне на Ането и раничката да проникнат в цитаделата, тя отново се просълзи.

— Гледай го ти, тоя перко. Аз пък го смятах за някой непрокопсанник — и брат му също. Странни работи стават тук в гората, странни... Но нейсе, по-късно ще мислим за това как да му помогнем. А инак ти си права — време за губене нямаме. Казвай какво да правим оттук нататък.

— Много просто. След като се смалим отново, излизаме навън в коридора и повтаряме процедурата с всички останали. Ти ще трябва да прехвъркваш от стая в стая и да ги предупреждаваш предварително, за да не се плашат като се появя изневиделица. Когато всички сме смалени, излизаме навън и тръгваме заедно по посока към водопада. Дори и в тоя ръст най-късно след няколко дни ще стигнем до мястото, където ни очаква Оли. А той ще ни пренесе на друго, по-сигурно място. Това е всичко.

— Брей, какви сте ми... пъргави! — изглежда ги госпожата с нескривано удивление — За всичко сте помислили, направо да ви се чуди човек. Добре, хайде да не губим повече време. С Бога напред!

Оттук нататък събитията започнаха да се развиват с главозамайваща бързина. Госпожа Бухалица, безкрайно щастлива от възможността отново да лети свободно, без да бъде застрашавана от пазачи и охрана, се втурна през глава в новата си задача. Преди да беше изминал и половин час, тя вече беше предупредила всички останали за творници (макар че един от елфите, който я беше взел за комар, едва не беше я претрепал с чехъла си). И все пак Ането и раничката, които я чакаха в един от по-тъмните ъгли на коридора, доста потрепераха през това време. Съмненията и страховете — най-злите врагове на

всеки конспиратор, не ги оставяха на мира нито за миг. Ами ако все пак не успеят да се измъкнат незабелязано? Какво ще стане ако някой от пазачите забележи, че нещо не е наред? В този миниатюрен ръст те действително са трудни за откриване, но пък и не могат да се движат бързо, тъй че сигурно ще изминат дни, преди да успеят да стигнат до водопада. А дотогава може да се случи какво ли не...

За щастие скоро им се наложи да се заемат за работа, тъй че тежките мисли изчезнаха от само себе си. Водени от госпожа Бухалица, която, разбира се, познаваше всяко кътче от затворническата барака, те скоро прегръщаха старите си приятели, замаяни от непрекъснатите превръщания, но най-вече от възбуда и радост. Оказа се, че затворниците са разпределени по стаи както следва: първо четиримата елфи в едно общо по-голямо помещение, в съседната до тях стая Чарко и Бу, после Бъз мухата и накрая — дядо Таралежко. Точно по този ред протекоха и отделните операции. Всичко потръгна като по масло и в мислите си те вече се виждаха отново свободни, когато, буквално в последния момент, късметът внезапно ги напусна...

Ането тъкмо прегръщаше просълзения от радост дядо Таралежко и вече се приготвяше за последното смаляване. Беше толкова щастлива, че, ако не беше напрежението на предстоящото бягство, сигурно и тя самата би дала воля на сълзите си. Неизмерима радост, напрежение и страх я преизпълваха едновременно — толкова силно, че пред очите ѝ се въртяха трепкащи кръгове и в ушите ѝ бучеше като при земетресение. Но в момента не можеше да губи време. Тя вече се канеше да отхапе парченце от гъбката, когато някой грубо я потупа по рамото изотзад.

— Какво става тук? Каква е тая тупурдия посред нощ? А ти пък коя си? Май че вече съм те виждал някъде.

От уплаха Ането подскочи кажи-речи цял метър и едва успя да преглътне един всемогъщ писък. „Свърши се!“, прониза я нетърпимо болезнена мисъл. „Сега вече измъкване няма“. От страх тя беше така скована, че дори не посмя да се обърне.

За нейно голямо учудване дядо Таралежко не показваше ни най-малки признаци на уплаха. Напротив, той изведнъж се навъси като дъждовен облак и заканително размаха бастунчето си.

— Да се махаш оттука, разбойник такъв! Не стига дето ката ден се излежаваш като куче на нива, сега пък си буташ носа където не му е работа! Хай, взели те дяволите! Махай се оттука и си налягай парцалите, че да не ядеш дряновица! Панта с панта такава!

Дядото, който инак беше винаги толкова благ, изглеждаше в гнева си неподражаемо смешен. Ането, до преди миг на ръба на отчаянието, сега трябваше да се бори с напирания смях. Накрая любопитството я накара да се обърне и се огледа.

Но разбира се! Пред нея, подпрян на патерица и навъсен не помалко от дядо Таралежко, стоеше чайката-разбойник. Или Пантата, както го наричаха всички. Сякаш вкопан в земята, той заканително се беше наклонил напред и очите му мяхаха мълнии.

— Затваряй си човката — изграка той дрезгаво към Дядо Таралежко и продължи да ги изглежда преценяващо, без да премигва — Вие май се каните да правите нещо тука. И то без мене, а? Казвайте бързо какво сте намислили, че инак ще вдигна къщата на главата си!

— Забравих за тоя душманин, детко — заоправдава се дядо Таралежко. — От радост съвсем го забравих. Набутаха го тук при мене преди няколко дена без да ме питат. От него полза — колкото от бивол мляко, ама досега поне не пречеше. Бре, ще вземе да развали работата, поганеца неден! Какво да правим?

— Стига си мрънкал, дядка! — срязва го Пантата — Ей, ти, пожарната — обърна се той към Ането — Ти май си началника, а? Казвай веднага какво става тука или вашата работа ще стане колкото без поп — кръщене. Хайде, давай по-бързичко, че почва да ме стяга язвата. Не се мотай, започвай!

Ами сега? Ането започна да размисля трескаво. Тоя бандит очевидно не се шегува. Целият ѝ план, измислен с толкова много усилия, заплашваше да отиде по дяволите само заради една глупава случайност... Какво да прави?

— Ние мислим... да бягаме — изломоти тя, скована от напрежение.

— А, така си и мислех. Абе вие хубаво сте я намислили, но тая работа така просто няма да стане. Или ще вземете и мен — или ви развалям бягството! Хайде, решавай бързо, че както се мотаем, току-виж ни хванали по бели гащи.

— Сакън! — изпъшка дядо Таралежко — Само тоя разбойник ни липсваше. Бре, дойде ми беля на главата!

Лицето на чайката-разбойник изведнъж се напрегна и той започна да се ослушва тревожно.

— А, сега се оплескахме! — изсъска той ядно — Пазачът май подуши нещо.

Действително, откъм коридора се чуваха тежките стъпки на паяка-пазач, който идеше точно към тях. Кръвта на Ането се смрази.

— Бързо, какво чакаш! — изрева Пантата — Или всички — или никой!

— Хванете се за ръце! — изкомандва Ането — Бързо, бързо! Не ме зяпайте, правете каквото ви казвам! Гъбката работи за всички само когато се докосваме.

Ключът вече се превърташе в ключалката. С трепереща ръка Ането набута парченце от гъбката в уста. От вълнение едва не се задави. Майчице, какво ли ще стане сега?

Швуп! Вълшебството се извърши точно в момента, в който мощната фигура на паяка-пазач застана в осветената рамка на вратата. Той пристъпи в стаята, светна лампата и изръмжа заплашително:

— Какво става тук, каква е тая дандания посред нощ? Не ви ли стига ...

Хик! Паякът изхълца от изненада.

— Къде сте се скрили бе? Излизайте веднага, че ако ви пипна ...

— Бързо, следвайте ме! — изпищя Ането към двамата си спътници, които, зашеметени от превръщането, се оглеждаха като пияни в огромната стая-катедра — Трябва да изчезваме колкото се може по-скоро!

Двамата старци закуцукаха подире ѝ към коридора. Междувременно паякът започна да преобръща всичко в стаята с главата надолу. На няколко пъти те едва не бяха смазани от различните предмети, които той хвърляше наоколо.

— Тревога! — ревна паякът с всички сили, най-после убедил се, че от затворниците няма и следа — Тревога! Бягство! На помощ!

Нощната тишина бе пронизана от тънкото пицение на полицейска свирка. Отвън ѝ отвърнаха други, скоро се зачу тропотът на множе-

ство крака, обути в ботуши. Само след минута коридорът се изпълни от десетки паяци, които тъпчеха наоколо, заплашвайки да сгизят всеки от бегълците, който би напуснал скривалището в тъмния ъгъл на коридора. За бягство вече и дума не можеше да става. Ането се чувстваше като пребита. Всичко отиде по дяволите! Всичко, всичко ...

— Направете път! Направете път! — зачу се откъм входа властният глас на господин Орела — Какво се случило тук, каква е тая тревога?

Той не изчака обърканите обяснения на паяците, които и без това не разбираха какво точно се е случило, а започна сам да оглежда всички помещения.

— Значи така, изчезнали без следа? — попита той ехидно, изгаряйки с поглед паяка-пазач, който напразно диреше миша дупка, в която да се скрие. — Стопили се във въздуха, така ли?

— Точно така, господин комендант — пелтечеше паякът — Когато отворих стаята, вътре нямаше никой. Но само миг преди това ясно чух, че някой вътре говореше.

— И какво точно чу?

— Първо, че трябвало да се хванат за ръце. А после ставаше дума за някаква гъбка, която трябвало да работи ...

В мъртвата тишина ясно се дочу как някой от паяците изпръхтя като кон, напъвайки се да не се разсмее. Последваха го други, още по-шумни. Изглеждаше, че още малко и цялата група от космати страшилища ще се затресе от смях.

— Млък! Нито звук! — изсъска господин Орелът и всички паяци занемяха — Пречите ми да мисля, идиоти такива!

Отново настъпи тишина. Сбърчил чело, господин Орелът напрегнато обмисляше. Никой не смееше да се помръдне. Бегълците, сковани от страх, и без това едва дишаха. Какво ли ще стане сега?

Господин Орелът изведнъж се плесна по челото.

— Но разбира се! — ревна той, при което всички паяци подскочиха — Как не се сетих по-рано. Ей, ти! — обърна се той към един от паяците — Тичай в спалнята ми, бързо. На нощното шкафче ще намериш една книга в жълта подвързия. Донеси я тук. Но бързо, чуваш ли ме!

Паякът изхвърча навън и след малко се върна, носейки книгата. Господин Орелът я сграбчи и нетърпеливо започна да я разлиства.

— Ами да! — викна той тържествуващо — Работата е ясна! Използвали са вълшебното гъбено парченце, точно както и преди. Тук всичко е описано. Но този път са си направили сметката без кръчмаря. На мене тия не ми минават.

— Всички да напуснат бараката! Незабавно! — изкомандва той към паяците, които го зяпнаха изумено — Не ме гледайте така, изпълнявайте командата! Или искате да започна да раздавам арести?

Паяците се поколебаха още малко, после се заизмъкваха навън, потропвайки недоволно с ботуши. Когато остана сам, господин Орелът доволно потри ръце и внимателно започна да оглежда пода около себе си.

— Е, хубавци, къде сте се скрили? — попита той високо, като шареше наоколо с премрежени от напрежение очи — Надявахте се, че лесно ще ме измамите, а? Сигурно си мислехте, че аз не чета книги. Но, както виждате, жестоко сте се излъгали. Аз познавам всичките ви трикове, от първия до последния. Хайде, излизайте преди да съм се ядосал наистина. От тук измъкване няма, това да ви е ясно.

Той се отпусна на колене и внимателно започна да претърсва ъглите на коридора. Нямахше съмнение — не след дълго те щяха да бъдат открити и тогава ...

— Какво да правим? — обърна се Ането към приятелите си — Бързо, измислете нещо!

Напразно. Сковани от страх, всички я зяпаха безпомощно. Тя още веднъж се огледа наоколо. Не, в гладкия циментов под не се виждаше ни най-малка пролука или цепнатина, в която да се скрият. А господин Орелът приближаваше ...

— И това ми било заговорници! — изграка презрително чайката-разбойник, при което всички подскочиха от уплаха — Стоят и гледат като телета. Какво чакате, бягайте!

— Да бягаме, но накъде? — отвърна Иван-Джон ядосано — Не виждаш ли, че тук и мравка не може да се скрие?

— Тъй ли? А това какво е? — посочи чайката с патерицата си.

Всички източиха вратове и напрегнато се загледаха в указаната посока. Недалеч от тях, по средата на коридора, се виждаше нещо като голям кръгъл стадион, прорязан от множество продълговати отвори.

— Остава само да ни обясниш какво е това — каза Иван-Джон кисело. — Нещо не разбирам какво искаш да кажеш. И побързай, ако обичаш, че нямам желание да свърша в човката на този бандит.

— Това, умнико, е най-обикновена решетка за отточна вода — отвърна сухо Пантата — А под нея се намира канализацията. Да обяснявам ли още или вече започваш да загриваш?

— Какво, да не би да искаш да скачаме в канала? Ти сигурно си изкукуригал, старче! Та нали ще се издавим като мишки!

— От вас нищо не искам — отрязва Пантата — Ако щете, стойте и чакайте тук, докато ви хванат. Но аз изчезвам.

Той сграбчи патерицата си под мишница и закуцука към решетката, без да каже нито дума повече. Останалите го гледаха облещено.

— Той е прав! — викна Ането — Да тръгваме, това е единствената ни надежда!

— И дума да не става! — отсече часовникът Чарко — Аз съм направен от фина механика, ако се намокря, ще ръждясам и тогава — край!

Но останалите вече тичаха презглава към решетката. В този момент господин Орелът, който се намираше само на няколко метра от тях, нададе победоносен вик и се хвърли напред. Очевидно беше ги открил. Без да му мисли повече, Чарко разпери крила и за миг надмина всички. Пляс! Пляс! Пляс! Бегълците се посипаха през решетката като отронените зърна на житен клас. Над главите им се чу разочарованият крясък на господин Орелът, който беше закъснял само с няколко мига.

— Дръжте се над водата! — извика Ането, с все сили пляскайки в тъмното — Всички ли сте тук?

Водата миришеше отвратително, но инак в нея се плуваше чудесно. Червеноекоска с учудване установи, че се държи на повърхността почти без усилие. Дребният ръст очевидно имаше и някои непознати досега предимства.

— Разбира се, че сме тук, къде ще ходим? — обади се току до нея Пантата с глас, по-кисел от всякога — Какво си се развивала, ще ми проглушиш ушите!

— Тук сме, тук сме — отвърнаха и останалите — Казвай какво да правим?

— Ще плуваме, докато намерим изход. Но не знам накъде и колко време. Ще издържите ли? Дядо Таралежко, госпожо Бухалице, как сте?

— Ти за мен не се безпокой, дядо ти Таралежко плува като риба — отвърна старецът от тъмното — Ще издържа, че и песен ще пея.

— За мен също няма защо да мислиш, аз и по-лошо съм виждала — обади се и госпожа Бухалица — Хайде да тръгваме, че току-виж ни се случила нова беля.

— Добре тогава, започваме. И, моля ви, обаждайте се от време на време, за да знаем дали всички са тук. Раничке, къде си?

— Тук съм, тук съм, няма страшно — обади се раничката току до нея — Нали знаеш, аз и без това не потъвам.

Ането се отпусна и се остави да я носи водата. Чувстваше се уморена до смърт, но заедно с това, за първи път от много време насам, безкрайно щастлива. Идеше ѝ да запее.

„Ей това се казва бягство“, мислеше си тя. „Направо като на кино. Ех, ако можеше мама да ме види отнякъде!“

Глава двадесета: Схватката

— Ама че късмет извадихме! Дори и да бях го търсила, никога нямаше да мога да намеря такова скришно място. Погледнете, само на хвърлей камък от водопада сме.

Макар и доста изтощена, Ането подскачаше наоколо и се пляскаше по коленете от радост. Наистина, след безкрайното лутане из каналите на цитаделата те най-после бяха попаднали на изход, и то не какъв да е, а сякаш направен по поръчка. Намираха се почти до водопада, скрити между купища назъбени канари, които обграждаха речното корито на това място. Беше ранно утро, небето над високите скали започваше да розовее, но тук на дъното все още беше сумрачно, почти тъмно. Сутрешният хлад ги пронизваше до кости през мокрите дрехи. Но въпреки студа, умората и страха, всички бяха щастливи до безумие. Чарко, който не беше проронил нито дума по време на цялото бягство, сега толкова се оживи, че взе да рецитира последното си стихотворение. Елфите, оплескани с тиня и кал от глава до пети, вече мечтаеха за следващия си концерт, а Бъз мухата и хвъркатият Бу, хванати за ръце, си шепнеха нещо и се кикотеха да премала. Само Пантата, седнал настрани от малката група, мърмореше сърдито: намокрил му се тютюнът, нямало какво да пуши.

— Сега искам да ви повторя как изглежда планът оттук нататък — заговори Ането след като първоначалната радост се беше поутоложила — Значи така: аз и раничката се увеличаваме отново и тръгваме да търсим Оли. През това време вие ще ни чакате тук. За да не рискуваме излишно, засега ще останете в смален ръст.

— Какво? — подскочи чайката-разбойник — Да си остана такъв дребосък? И дума да не става! Дайте си ми моя дял от гъбката, пък след това си обирам крушите и ви оставям на мира.

— Слушай, до гуша ми дойде от тебе! — кипна Ането — Не стига, че едва не провали всичко, та на това отгоре си и непоносимо нахален. Затваряй си устата и прави каквото ти казвам! Не разбираш ли, че

ако всички се увеличим отново, паяците веднага ще ни открият. Те сигурно вече са започнали да претърсват каньона. Или мислиш, че господин Орелът ще се предаде така лесно?

— Не ме интересува! — изграка чайката в отговор — Аз съм лесен: отлитам и готово. А вие се оправяйте както можете.

— Хей, дядка, ти май си търсиш ядове, а? — изглежда го накриво Павел-Пол — Не разбра ли какво ти каза Ането? Щом всички чакат, ще чакаш и ти. И престани да ни дразниш, че инак може и по-лошо да стане!

Останалите елфи не казаха нищо, но погледите им бяха достатъчно красноречиви. Пантата изгрухтя сърдито, но като видя, че няма накъде, стисна ядно човка и обърна гръб на групата. Малко по-спокойна, Ането продължи:

— След като намерим Оли, връщаме се обратно, вземаме ви с нас и той ни пренася на друго, по-безопасно място. И едва тогава ще умуваме какво да правим по-нататък. Между другото, очаква ни още много работа. Първо трябва да освободим призраците, после да видим какво ще правим с Хайно. Няма да го оставим така лесно на мира, нали?

При последните й думи Пантата изведнъж се оживи.

— Вие какво, с Хайно ли смятате да се мерите? Май не ви е съвсем ясно с кого си имате работа, а? Лоената топка е ужасен противник, по-добре си налягайте парцалите и се крийте в най-дълбоките дупки. С него шега не бива.

— Лоената топка? Не разбирам какво искаш да кажеш.

Чайката-разбойник изведнъж се смути.

— А, нищо. Така му викахме едно време ... в училище. Хайде, стига сме бърборили, времето напредва.

— Я почакай малко. Да не би да твърдиш, че си бил заедно с Хайно на училище?

Разбойникът се намръщи като печена ябълка.

— И на училище, и на други места ... Но това са стари истории, вече отдавна съм ги забравил. Какво сте ме зяпнали такива? Нали имате план, действайте!

Ането го изглежда изпитателно.

— Добре. Но по този въпрос ще трябва отново да поговорим. Струва ми се, че ти премълчаваш нещо. Май че познаваш Хайно по-добре, отколкото ти се иска да покажеш, а? Или може би греша?

Старият разбойник изведнъж се наежи и заграка продрано:

— Ти друга работа нямаш ли, та си седнала така да ме разпитваш? Гледай го ти, сополанчето, ще му се заедно с мечката дренки да яде! Хвалипръчка! С Хайно намислила да се мери! Хлапе такова! Ти даже представа си нямаш с какво се захващаш!

От гняв той прасна с патерицата си един от големите балвани, та за малко да я счупи. Ръцете му по навик зашариха из джобовите на широките моряшки панталони, търсейки лулата и тютюна. Той измъкна намокрената тютюнева торбичка, изглежда я ядно и я захвърли на земята, мърморейки нещо неразбираемо. Измина минута, изпълнена с неприятно мълчание. Най-после Пантата уморено потри чело, махна с ръка и каза:

— Слушай, за това, че ме измъкна от оная дупка, наистина ти дължа благодарност. И затова ще ти дам един съвет. Слушай сега и добре си прави сметката: не се опитвай да се мериш с Хайно! От тия, които преди теб се опитаха, малцина са живи. Той е като зъл дух, никой не може да го надвие! Хайде, стига толкова! Наговорихме един кош приказки, време е да се захващаме за работа.

— Абе, дядка, ти в кой свят живееш? — обади се изневиделица Иван-Джон — Питам така, защото ти самият май не знаеш с кого си имаш работа.

— Ти какво, да ме плашиш ли искаш? — изръмжа Пантата в отговор — Дядо ти Панта все е виждал това-онова, най-добре хич не се опитвай.

— Да те плаша не съм и помислял, искам само да ти поотворя очите. Да си чувал случайно името Ане-Червенокоска?

— Не съм. Защо?

— Така си и мислех. Тogaва сигурно не си чувал и за това как Хайно веднъж вече беше победен и посрамен — ей от това малко момиче, което стои пред тебе.

Тук вече Пантата изгуби самообладание и зяпна глупаво. После, засрамен от моментната си слабост, започна да ругае още по-ядно.

— Вие какво, на подбив ли ме вземате, жълтоклюнчовци такива! Право казват хората: вълкът като остарее, и палетата започват да го хапят. Брей, докъде стигнах! Вече и хлапетата започнаха да ми се подиграват!

Той се огледа крадешком, търсейки в очите на останалите присмехулни искрици. Те обаче го гледаха най-сериозно и, види се, не виждаха нищо смешно в думите на Иван-Джон. Пантата се изкашля смутено и запита дядо Таралежко:

— Дядка, ти поне си на моя възраст и не ми изглеждаш на присмехульник. Я кажи честно: вярно ли е това, което бърбори тоя сополанко тука? Хайно — надвит от едно хлапе? Че то по-скоро крава от теле ще започне да бозае, дай да си говорим правичката.

— То не е и много за вярване, прав си — отвърна дядо Таралежко, като потропваше с бастунчето си по камъните — Ама на — свят пътър, хора много — понякога и такива неща стават. Туй малкото момиче е огън и пламък, ако и да е бая кривичко и устато за трима. Нашето време си отива, Панта, ново време иде. Тия младите от друго тесто са замесени, не можем ние да ги разберем. Мене ако питаш, най-добре е да им сторим път и да ги оставим да си трошат главите. Ние едно време да не бяхме по-различни?

— Път да им сторим, казваш — отвърна Пантата и започна замислено да потрива чело. После добави, все още колебливо: — Хм, защо пък не?

Той продължи да размисля още известно време, после се втренчи в Ането и каза с твърд глас:

— Добре тогава. Хайде да те видим колко струваш, Червенокоске. Прави каквото си намислила, аз няма да ти преча повече.

В настъпилата тишина ясно се чу как някой отзад въздъхна облекчено.

* * *

— Хайде, хайде, влизайте в джоба на раничката. Там има място за всички ви. Побързайте, че скоро ще се разсъмне. Оли, ти готов ли си?

Младият орел само кимна в отговор. Откак беше разбрал, че брат му не се намира между бегълците, беше го налегнала тежка мъка.

— И, както се уговорихме — продължи да бърбори Ането, като се оглеждаше тревожно — Летим в бърснеш полет над скалите, никой не бива да ни забележи. На всяка цена трябва да стигнем до твоето скривалище преди да се е зазорило. Впрочем, сигурен ли си, че то е надеждно? Да не вземем да загазим на края?

— Аз си зная работата — отвърна Оли кратко — А вие побързайте, какво толкова се разтакавате? Баща ми всеки момент ще довтаса, знам го аз.

Най-после всички бяха готови: дребосъците — в джоба на раничката, раничката — на гърба на Ането, тя пък на гърба на орела. Червенокоска се вкопчи с треперещи ръце в твърдата перушина.

— Няма страшно, след малко сме там — окуражи я Оли, който беше почувствал страха ѝ — Аз ще гледам да летя плавно, не се страхувай от нищо.

Той подскочи на една по-височка канара, замахна мощно с криле и се понесе във въздуха. Не след дълго вятърът свиреше в ушите на Червенокоска, а скалите се носеха под краката ѝ със замайваща бързина. Тя затвори очи, за да не ѝ прилошее. По-скоро, по-скоро!

— По дяволите! — изруга орелът под нея — Откриха ни. Тая никаквица откъде се взе изневиделица?

Ането отвори очи и, забравила страха, се заоглежда наоколо, настръхнала при мисълта за нова опасност. Кой ги беше открил? И откъде? Колкото и да се напъваше, тя не успя да открие нищо в дрезгавата светлина на утрото.

— Кой? Къде? — извика тя, премалаяла от уплаха — Нищо не виждам.

— Свраката Меги — отвърна орелът — Лети на около петстотин метра отдясно. Не съм сигурен дали ни е видяла, но не можем да рискуваме. Дръж се здраво, сега ще започне малко да друсва.

Той направи светкавично преобръщане надясно, при което Ането за малко не се изпусна, и полетя като стрела към някаква цел, която тя все още не виждаше. Скоро на фона на розовеещото небе започна да се откроява черна точка, която постепенно се увеличи и получи оч-

ертанията на летяща птица. Да, Оли беше прав — това беше свраката Меги, която, забелязала много по-силния нападател, с всички сили се опитваше да се изскубне от преследването.

— Сега ще си получи заслуженото, никаквицата! — изкряска Оли радостно — Откога чакам да си разчистим сметките!

В този момент обаче свраката най-неочаквано се обърна и, за тяхно огромно учудване, полетя право насреща им, без да показва ни най-малки признаци на уплаха. Въздухът се процепи от тържествуващите ѝ крясъци.

— Какво стана? — попита Ането объркано, но точно в този момент върху главата ѝ се стовари жесток удар, който за секунда я оглуши и ослепи. Тънко ручейче от нещо топло и лепкаво потече по челото ѝ, по сивата перушина на Оли закапаха алени капки.

— Ау! — изпищя тя с всички сили и понечи да се хване за челото, но едва не падна и отново се вкопчи в перушината на орела — Бягай, Оли! Това е клопка!

Но вече беше късно. Сутрешната дрезгавина изведнъж се изпълни със сенките на нападатели — един, двама, трима... Ането престана да ги брои. Това бяха советите от охраната на лагера — поотделно много по-слаби от мощния орел, но заедно сигурно много опасни. Подредени в стройна нападателна формация, те се спуснаха върху бегълците. Човки, нокти и крила раздаваха жестоки удари, скоро Ането и Оли бяха така изподрани, че от тях закапа кръв като дъжд.

— Стоп! — изрева свраката Меги, която явно беше командир на нападателите — Достатъчно, имаме заповед да ги хванем живи! Оли, предай се и ни последвай. Обещавам ти, че ще получиш честен и законен процес.

— Ха, ха! — изграка дрезгаво Оли — Честност и законност от слугите на Хайно. Все едно от умрял — писмо. Хайде, елате отново ако ви стиска! Да видим как ще ви потръгне тоя път!

Советите се спогледаха за миг, после отново се нахвърлиха върху него. Сега обаче им липсваше предимството на изненадата. Подготвен за нападението, Оли се отбраняваше много по-успешно и скоро няколко от тях бяха принудени да напуснат бойното поле с тежки рани. Затворила очи и изпаднала в нещо като самозабрава, Ането беше об-

вила ръце и крака около тялото на орела, нищо на света не можеше да я откъсне от него. Без да знае това, по този начин тя му служеше като щит, защото поемаше всички нападения изотзад (раничката пък от своя страна прикриваше самата нея) и така принуждаваше совите да го атакуват отпред, което донякъде премахваше преимуществото им. Битката продължаваше с нестихваща ярост. Изподран и окълван до неузнаваемост, Оли се бореше с упоритостта на онзи, който знае, че няма какво да губи. Изненадани от неочакваната съпротива, нападателите постепенно започваха да губят координация, победоносните крясъци затихнаха и бяха заменени от мълчание, прекъсвано само от тежко дишане, плясък на крила и стонове.

— Меги, какво гледаш, ела и помогни! — изкрещя по едно време една от совите — Не виждаш ли, че сами няма да се справим?

Свраката, която през цялото време беше наблюдавала борбата от сигурно разстояние, отвърна презрително:

— Като станеш шеф, тогава ще даваш команди! Хайде, привършвайте го по-скоро, че нямаме време! Седем срещу един и не можете да го победите! Некадърници такива!

Тези думи сякаш прерязаха като с нож боеспособността на совите. Нападението им изгуби остротата си, една след друга те започнаха да напускат полесражението, злобно ругаейки подлата сврака. Орелът пък, получил нова сила, заработи още по-яростно с човка, нокти и крила. Скоро и последните две сови се отказаха от борбата, изкрещяха отчаяно и потърсиха спасение в бягство. Останала изведнъж сама срещу ужасния противник, свраката също го удари на бяг. Но тя беше подценила упоритостта на Оли. Макар и с последни сили, той все пак я догони и с един удар на мощния клюн строши едното ѝ крило. Свраката изкряка от болка и започна бавно да пада в пропастта, като едва-едва успяваше да запазва равновесие с едно крило.

— Все пак не ѝ се размина съвсем безплатно — изхърка Оли — Но това не ѝ е за последен път, някой ден пак ще се срещнем.

Сега, след края на битката, силите изведнъж го напуснаха и той с мъка се добра до ръба на каньона, където се отпусна тежко като вързоп. Ането се изхлузи от гърба му и полегна до него без дори да забелязва острите камъни. Раничката, също изподрана, но най-малко

пострадала от тримата, бързо измъкна отнякъде носна кърпичка и започна да бърше раните им.

— Оли — обади се Ането тихо.

— Какво? — изпъшка орелът.

— Искам ... да те помоля за извинение.

— Извинение? Какво те прихвана изведнъж?

— Досега мислех, че ти ... уф, как да го кажа ...

— Какво, за страхливец ли ме мислеше? Защото не исках да ви следвам така лесно като Ули?

Тя мълчеше и го гледаше виновно.

— Е, сега поне сме квит — усмихна се орелът криво — Аз пък през цялото време мислех, че ти си измамница. Или поне някой, който само се перчи, а нищо не върши.

Ането се усмихна несмело.

— Не си първият. Аз добре умея да създавам лошо впечатление.

Тя протегна ръка.

— Почти се радвам, че советите ни нападнаха. Без това никога нямаше да се опознаем.

Оли мълчаливо раздруса ръката ѝ, при което и двамата изпъскаха от болка.

— Нямаме време за губене! — разбърза се изведнъж орелът — След малко ще довтасат нови бандити. Качвайте се отново на гърба ми, трябва да изчезваме оттук. Ти как си, ще можеш ли да се държиш?

— От това няма да има нужда — обади се някой зад гърбовете им — Бягството свърши дотук.

Ането за миг забрави всички болки и понечи да бяга, но нямаше накъде. На няколко метра от тях, небрежно подпрян на голяма скала, стоеше ... сам господин Орелът. Той се приближи и внимателно започна да оглежда сина си.

— Ти наистина се би добре, момче — отбеляза той кратко — Слава богу, че поне не си страхливец като брат си.

— Страхливец? — Оли се намръщи обидено — За това, което извърши Ули, се иска много повече смелост, отколкото за един бой! Ти май нищо не разбираш от смелост, папà. Той се предаде само за да подготви бягството на пленниците. Това беше военна хитрост, а не страхливост!

Господин орелът дълго мълча, гледайки под краката си, после каза:
— Още по-зле. Ново предателство, значи. И то срещу собствения си баща. За това заслужава да изгние в затвора.

— Хайде, изчезвай сега оттук! — прибави той след малко — Наме-ри някакво сигурно скривалище и лекувай раните си. И по-бързо, до-като не съм размислил!

— А какво ще стане с нея? — Оли посочи към Ането.

— Това не е твоя работа! — отвърна грубо господин Орелът — Тя ще дойде с мен.

Оли се изправи, олюля се, после застана твърдо на крака и изгледа баща си смръщено.

— Съжалявам, папà — изръмжа той — Ако вземеш нея, ще трябва да вземеш и мен. Ние сме ... приятели.

— Ти какво, предизвикваш ли ме? — кипна старият орел — Срещу баща си се изправяш, а! Сополанко, вчера се излюпи от яйцето! Марш настрана, докато не съм изгубил търпение!

Оли само стоеше и гледаше баща си без да примигва.

— Чуваш ли какво ти казвам! — добави господин Орелът. В гласа му изведнъж се появи странна висока нота, която хич не му приляга-ше — Това е заповед!

Никаква реакция.

— Предатели! Страхливци! — развика се бащата — В гроба ще ме вкарате, нехранимайковци такива! И двамата сте се метнали на май-ка си!

— Не споменавай майка ми! — изсъска Оли, за първи път истин-ски разгневен — Ти ... нямаш право на това!

Господин Орелът се присви, сякаш шибнат с пръчица. Високоме-рието и гневът му изведнъж се стопиха, сега пред тях стоеше само един стар, уморен и доста отчаян баща.

— Не разбирам — каза той след дълга пауза — Защо всички сте по-лудели по това малко момиче? Какво толкова има в нея, защо сте гото-ви на такива глупости, само и само да ѝ помогнете?

— И да ти обясня, няма да ме разбереш, папà — отвърна Оли умо-рено. — Тия неща не са за тебе.

Тук господин Орелът явно се обиди.

— А ти все пак се опитай! — каза той намусено — Хайде, потърси по-простички думи, като за някой стар глупак. Току-виж, баща ти взел, та разбрал нещичко.

— Добре, щом настояваш. Но не ми се сърди, ако отново те обидя. Не го правя от зла воля...

— Стига си усуквал!

— Папà, тя е единствената в тази гора, която се осмелява да се опълчи срещу Хайно ... и всички, които му служат. Затова ѝ помагаме.

Старият орел го изгледа с болка в очите.

— ... и всички, които му служат — повтори той бавно — Правилно ли те разбирам?

Оли мълчеше.

— Дотам стигнахме значи — каза бащата уморено — Да застанем едни срещу други.

Той помълча малко, после продължи.

— И на какво се надявате? Да избягате навреме? Или че ще ви се размине само защото сте мои синове? Не познавате Хайно, ако разчитате на това.

— Папà, казах ти вече, че няма смисъл ... Извинявай, ние трябва да тръгваме. Скоро ще се разсъмне.

Отново настъпи тишина. Потънал в мисли, старият орел изглежда нямаше намерение да се помръдва от мястото си. Измина минута, после втора, трета ... Ането вече се приготвяше за неизбежното, когато най-после той вдигна глава и процеди през стисната човка:

— Добре. Тоя път печелиш. Грабвай ... приятелката си и изчезвай оттук по-скоро. Но да знаеш — ако още веднъж се срещнем като противници, няма да ти се размине така лесно.

— Надявам се ... това да не се налага, папà — отвърна Оли тихо — Искрено се надявам.

— Побързай, побързай! За първи път през живота си нарушавам военната клетва. По дяволите, чувствам се ужасно!

Ането побърза да се покатери на гърба на приятеля си, макар че ѝ чернееше пред очите. Олюлявайки се тежко, младият орел пристъпи към ръба на каньона. Преди да отлети, той се обърна и прошепна:

— Благодаря ти, папà!

Глава двадесет и първа: Неочаквана помощ

След всичко, което беше преживяла през последните няколко дни, Ането не можеше дори да си представи, че в Гората на призраците все още би имало нещо, което да я изненада. И все пак, когато Оли се спусна надолу и полетя в ниското, тя отказа да повярва на очите си: летяха точно към острова по средата на парка — мястото, откъдето едва бе успяла да избяга преди няколко дни. Отначало озадачена, после малко уплашена, тя се опита да го разпитва за целта им, но той мълчеше и продължаваше напред без да дава обяснения. Впрочем, за приказки наистина нямаше време — когато най-после стигнаха до кокетната вила, скрита в малка горичка недалеч от центъра на острова, вече беше започнало наистина да се разсъбва. Те не можеха да губят нито миг повече без да рискуват да бъдат открити.

— Какво е това, къде се намираме? — разпитваше тя нетърпеливо — Не е ли опасно да се крием тук, под носа на Хайно? А пък аз мислех, че ще търсим скривалище из някои дълбоки усои.

— Влизай, влизай по-бързо! — Оли я побутна не особено галантно — Какво, да ни хванат ли искаш?

— Но каква е тая къща? — Ането хвърли забързан поглед към малката, но много красива къщичка: потулена сред високи дървета снежнобяла сграда с колони отпред, пред нея неголям фонтан с ангелчета, които пръскаха вода от вдигнати към небето тропети — Кажи най-после, стига си ме мъчил!

— Това е вилата на баща ми — призна Оли неохотно и побърза да затвори зад себе си масивната дървена врата. Вътре ги очакваше такъв разкош, че Ането направо ахна: излъскан до блясък двуцветен паркет, масивна мраморна камина, старинни тапещирани мебели. По прозорците — тежки завеси от червен плат, множество картини в позлатени рамки по стените, огромен кристален полилей на тавана ... Тя така се прехласна, че за момент дори забрави болките си. Оли, който изглежда не забелязваше нищо от разкошната атмосфера, из-

чезна зад отсрещната врата и след малко се върна, носейки неголяма походна аптечка.

— Надявам се това да ни помогне малко — обясни той — Не знам ти как си, но аз се чувствам като картинка от учебник по анатомия.

— Ох, и аз не съм много по-добре — отвърна Ането, но любопитството не я оставяше на мира и тя продължи:

— Но ... всичко това наистина ли принадлежи на баща ти? Не знаех, че той бил толкова богат.

— Да, наистина — начумери се Оли. Очевидно темата не му беше особено приятна — Но за щастие той почти никога не идва тук. Не му остава време от работа.

— Мога ли да разгледам и другите стаи? — Червенокоска понечи да тръгне из къщата, но в този момент силите окончателно я напуснаха, тя подви колене и се отпусна в ръцете на раничката, която бавно я положи на пода. Очите ѝ се премрежиха, за момент тя се опита да се бори със слабостта, но скоро се отказа и потъна в тежко, сиво забвение.

* * *

Пробуди се в просторно меко легло, завита до уши и заобиколена от приятели, които я наблюдаваха загрижено.

— Погледнете, тя май идва на себе си! — извика Бъз мухата — Най-после!

— По-тихо, по-тихо! — смъмри я раничката без да отделя очи от Ането. — Не се знае как се чувства, може би трябва да пазим тишина докато наистина се съвземе.

— До ... добре съм — прошепна Ането, но това минимално усилие изцеди цялата ѝ енергия, тъй че тя се принуди отново да замълчи, гледайки приятелите си с премрежени от сълзи очи.

— Но съм ... ужасно жадна — прибави тя, когато отново се посъвзе — Толкова се радвам да ви видя отново! Значи гъбката все пак свърши работа.

— А, за малко да загазим — обади се някъде отстрани Иван-Джон — Тя вече беше започнала да изветрява, ако бяхме закъснели с още ня-

колко часа, сигурно завинаги щяхме да си останем в мравешки ръст. Останалата част вече за нищо не става.

— Ах, значи Бен беше прав, когато ме предупреждаваше да не губя време. Добре, че сте използвали парченцето навреме. А къде е Оли?

— Също на легло — обясни раничката — Но не се тревожи за него, и той скоро ще се оправи.

— Особено така както го глези госпожа Бухалица — добави Чарко от ъгъла — Ще речеш, че се грижи за родния си син.

— Ами че той го заслужава! — отвърна раничката, като му се закачи на шега с пръст — Горкият, така е изподран, че не може и да лежи без да пъшка. Ако не беше той, сега всички щяхме да лежим на топло в Цитаделата.

Сърцето на Ането преливаше от щастие. Най-после! Най-после е заедно с приятелите си, на сигурно място, без непрекъснато да се страхува и крие. Винаги беше мислила, че от всичко на света най-много обича приключенията — но в момента беше напълно сигурна, че *липсата* на приключения е единственото, което желае. Тя с удоволствие се изпъна под топлатата завивка. М-м-м, ей това се казва живот! Ако можеше този момент да продължава безкрайно ...

Но само след около седмица, когато се възстанови напълно, тя отново започна да се чувства неспокойна. Бр-р-р... При мисълта за предстоящата борба я побиваха тръпки. Дотук всичко беше вървяло добре, но най-трудното безспорно я очаква тепърва. След бягството на затворниците Хайно сигурно е вдигнал тревога и се е погрижил призраците да бъдат надеждно охранявани. Пък и тя дори не знае къде се намират те. Как тогава да мисли за освобождаването им? Ех, ако разбираше поне малко от магии! Лесно им е на магьосниците, те само трябва да размахат една тънка пръчица, да промърморят няколко неразбираеми думи — и вече всичко е наред. А какво да кажат ония, които трябва да се справят без магия — и все пак да преодолеят всички препятствия ... Не, това не е справедливо! На всяка цена трябва да поговори по този въпрос с господин Лапцев.

Ама и той е един шегаджия, старият му магьосник! Седи си настрана, наблюдава всичко от някое потайно скривалище и сигурно си води бележки за това къде Ането се справя добре и къде — не. Също

като учител. Но да запретне ръкави и да помогне хич не се сеща. Ще речеш, че живота на всички в тая гора е само един експеримент. Пфуй, и това ми било добър магьосник! Наблюдава най-спокойно как злодеите вършат каквото им скимне и чака наготово да види дали ще си получат заслуженото. А през това време някой трябва да му върши работата ...

— Бре, бре! — обади се дядо Таралежко, който се беше скрил зад разгърнат вестник в едно от креслата — Гледай го ти как си развява байрака, пустият му Хайно. Намислил отново да слисва гората, ще речеш, че му е бащиния. Слушайте, слушайте какво пише тука.

Той намести очилата си по-удобно и зачете:

— Нашите кореспонденти съобщават, че приготовленията за големия празник вървят с пълна пара. В чест на юбилея на господин Хайно е предвидена цяла поредица от тържества, които ще завършат с огромен спектакъл в централния шоу-театър. За участие са поканени всички най-големи звезди. Говори се дори, че по време на шоуто ще се появят и самите призраци ...

Ането подскочи.

— Какво, какво? Я повтори, ако обичаш!

Дядо Таралежко се стресна и започна недоволно да мърмори. Неспособна да чака повече, Ането грабна вестника от ръката му и зачете сама.

— Няма съмнение. Тук ясно се казва, че призраците ще се появят по време на шоуто. В голямата зала на театъра. Но това е само на един разкрач от тук! Разбирате ли какъв шанс ни се удава?

Стреснати, останалите я гледаха без да кажат дума.

— Искаш да кажеш, че трябва да освободим призраците по време на самото шоу, така ли? — попита я неуверено Горан-Джордж — Но как точно смяташ да го направим? Те сигурно ще бъдат охранявани от цели орди паяци. Току-виж, вместо да освободим тях, самите ние отново сме попаднали в плен.

— И аз така мисля — добави Чарко — Нещо много очебийна ми се вижда цялата работа. Призраците изведнъж се появяват в самия център на парка, по време на голямото шоу — а Хайно много добре знае,

че ние само това чакаме. Мене ако питате, всичко това доста прилича на капан.

Червенокоска се нацупи. И това ми било приятели! При първата трудност започват да подвиват опашки.

— Капан или не — ние сме длъжни да опитаме! — отсече тя и ги стрелна с начумерен поглед — Такъв шанс скоро няма да ни се удаде, ако го пропуснем има дълго да чакаме ... Решавайте сами, аз така или иначе ще се опитам.

— Не бързай да се горещиш, детко — обади се дядо Таралежко с благ тон. — Никой не е казал, че ще те оставим сама, бива ли такива работи да мислиш? Ще помогнем всички с каквото можем, то си е ясно. Но преди да решим какво да правим, трябва добре да разузнаем и да се подготвим за всякакви изненади. Хайно не е глупав, така лесно няма да се остави да го надхитрим отново.

— Добре, нека тогава помислим за някакъв план — каза Ането, вече по-спокойно — Но кой ще излезе на разузнаване? Нашите портрети сигурно висят по всички ъгли, само да се мернем наоколо и веднага ще ни спипат.

Никой не отвърна. Приятелите ѝ разменяха объркани погледи. Тя вече се канеше да предложи да теглят жребий, когато зад гърба ѝ се чу грубият глас на Пантата.

— Аз ще отида.

Незабелязан от никого, старият разбойник се беше появил на вратата и ги гледаше предизвикателно, скръстил ръце на гърди.

— Ей, ама ти откога застана на наша страна? — попита го Чарко не-доверчиво — Как така изведнъж ти станахме толкова мили, нали все искаше да се делиш от нас? Да не би да си намислил някоя поразия?

— Нищо не съм намислил! — отвърна чайката ядосано — Аз искам да му помогна, то се дърпа! Иди, че се оправяй с такива ...

— Не бързай да се ядосваш, наборе — обади се дядо Таралежко по-мирително — Те са млади момчета, лесно се палят. Макар че и ти не си от бавните. Право е момчето да те пита, тъй лесно страна не се сменя. Ако си решил да си един от нас, първо обясни, че да можем да те разберем. Защо така изведнъж искаш да ни помагаш?

Пантата ги изгледа мрачно, после каза с глух глас:

— Имам аз ... стари сметки за оправяне с Хайно.

— Какви сметки? — попита го Ането предпазливо — Не искаш ли да ни разкажеш малко повече?

— Тая история ... не е хубава — отвърна разбойникът бавно — Защо да ви занимавам с минали работи?

— А ти все пак се опитай — насърчи го дядо Таралежко — Нищо не се знае, твоята история може пък и да ни хареса.

Пантата замислено потри чело с ръка и потъна в мълчание.

— Защо пък не? — каза той накрая и посочи с патерицата към дървения си крак — Виждате ли го тоя чукан? Той ми е подарък от Хайно.

Някой тихичко ахна, после се възцари тишина. Пантата повлече крак към един свободен стол, отпусна се тежко върху него и започна да разказва.

* * *

— Слушай, ще престанеш ли да се влачиш или да те оставя тук, пък да продължавам сам? И това ми било партньор! Без теб отдавна да съм свършил работа!

Младият разбойник ядно гледаше към тежко дишания си спътник. Ама че беля си взе на главата! Тоя дебеланко не става за нищо, само пъшка и се тътри подире му като свиня-майка. А работата, която ги очаква, хич не е от лесните. Хем шега ли е — под носа на всичките пазачи да разбиеш най-сигурния сейф в цялата гора! Никой друг освен Пантата не е способен на такова нещо. Но с такъв калпав помощник? Работата изведнъж започна да му се струва далеч по-малко сигурна, отколкото беше мислил досега. Дали да не се откаже докато е още време?

— Стига си ме навиквал, нали виждаш, че се старая колкото мога! — изгрухтя сърдито бобърът. Малките му свински очички току припламваха с недобър блясък — Щом си такъв голям майстор, оправяй се сам! Нали се хвалеше, че това било детска работа.

Пантата изпъшка от гняв, но преглътна лютите думи, които пареха езика му. Некадърник или не, тая тлъста буца не се оставя да го

тъпчат лесно, поне това трябва да се признае. Дано накрая се окаже момче на място.

Той се обърна и мълчаливо закричи по пътеката. Не след дълго стигнаха до уреченото място — малка поляна, отдалечена на около стотина метра от гърба на сива сграда, заобиколена от висока каменна ограда. Пантата се огледа внимателно, после се шмугна в шубраците и след малко се върна, носейки неголяма торба, в която подрънкваха метални инструменти.

— Всичко е наред — прошепна той — Хайде, идвай. Дано да се побереш в тунела.

Само след около пет минути двамата стояха на колене в неголямото разширение на края на подземния тунел, който водеше право под сивата сграда. Светлината на миньорската лампа едва-едва стигаше, за да се вижда в тъмното.

— Хайде сега да те видим! — изсумтя Пантата — Нали уж си майстор по копаенето. Давай, покажи какво можеш.

Хайно го изглежда мрачно, сграбчи големия метален лост, който лежеше в ъгъла и замахна. Бум! Посипаха се едри буци пръст, металът закърня по бетонна плоча. Я гледай ти! Бобърът май наистина си разбира работата. Виж само с каква скорост напредва, ще речеш, че блъска по масло, а не по бетон.

— Дръпни се, че ми пречиш! — изхърка Хайно — Тук и без това е достатъчно тясно.

Макар и неохотно, Пантата се отдръпна назад. Хм, този бобър изглежда не е за подценяване. С него добре трябва да се внимава ...

— Готово — изръмжа бобърът след около час работа. Не беше спрял дори за минута, през цялото време беше блъскал по твърдата плоча без дори да бърше праха от муцуната си — Хайде, няма време. Сега е твой ред да покажеш какво можеш. Всички казват, че този сейф не може да се разбие.

— Докато умните се наумуват, лудите се налудуват — отвърна Пантата — Да приказва всеки може, друго е когато работата опре на твърдо. Следвай ме сега, да го видим този неразбиваем сейф.

Двамата се промъкнаха през тясното отворстие и застанаха пред огромния метален сандък, който заемаше почти цялото простран-

ство в бетонната килия. Пантата го огледа преценяващо, приближи се и го опипа нежно, почти гальовно.

— Добра е кутийката — прошепна той с възхищение — Наистина е защитена отвсякъде. Двойна стена, пространството помежду е изпълнено със стъстен въздух. Ако пробиеш външната стена, въздухът излиза и щрак — задействат се автоматичните резета, а тогава вече и господ не може да я отвори.

— Ти какво, подиграваш ли ми се? — изсумтя бобърът — Да не би да сме се блъскали напразно?

— Всяка работа си иска майстора! Сейфът е защитен отстрани, но не и отгоре. Там се намира масивна стоманена плоча — и на сто места да я пробиеш, пак не можеш да я отвориш, няма смисъл да се защитава. Или поне така си мислят конструкторите. Хайде, давай торбата с инструментите. Виждаш ли го това жило? На върха му има камера, така че мога да го направлявам и вътре в търбуха на това чудовище — Той сръчно завъртя дългото жило, което се завъртя във въздуха като змия и — Хоп! — лекичко щипна носа на Хайно. Бобърът подскочи от изненада и заръмжа сърдито, а Пантата се изхили доволно.

— След като пробия сейфа отгоре, с негова помощ мога да поставя малки пластични заряди на трите ключалки — но отвътре, а не отвън — продължи той — За това още никой не е помислил. Виждаш ли, работата е проста като боб.

Хайно го гледаше с възхищение.

— Брей, право казват за теб, че си ненадминат майстор. Добре, казвай аз какво да правя.

— Седи и гледай. Като стане време да товарим стоката, ще ти се обадя. Но засега най-много да ми попречиш.

Измина около час, изпълнен с напрегната и шумна работа. В кратките паузи Пантата тихичко ругаеше — сейфът все пак се оказа много по-труден за превземане, отколкото той беше разправял. Времето напредваше и двамата апаши вече се чувстваха доста напрегнати. Ами ако все пак...

— Готово! — изръмжа най-после Пантата и скочи на земята. В ръката си държеше малка кутийка, на която просветваха червените ци-

фри на електронен дисплей — Хайде, ела сега насам. След малко ще трябва здравата да се разбързаме.

— Аз ... предпочитам да гледам оттук — промърмори бобърът, едва подавайки нос иззад сейфа — Ти и без мен си знаеш работата.

Пантата изсумтя презрително. Ама че смелчага! Добре, хей сега ще му покаже как се върши работа.

Той затвори очи и решително натисна малкото копче на кутийката. Последва приглушен взрив откъм вътрешността на сейфа, после масивната метална врата изхвърча като перушинка, духната от вятър и ... се стовари с цялата си тежест върху десния крак на разбойника. Той изрева от болка и се опита да се измъкне изпод затискащата го тежест, но това се оказа невъзможно — вратата навярно тежеше неколкостотин килограма, а и болките му бяха толкова силни, че той се превиваше като червей.

— Помогни ми, какво зяпаш — изпъшка той към партньора си — Вземи лоста, с него ще можеш да я преместиш.

Но бобърът само го гледаше с премрежени очи и току се усмихваше на някакви свои мисли. Той се приближи до Пантата и внимателно подпъхна под главата му торбата с инструментите.

— Да имаш възглавница, че инак не е удобно да се лежи — отбеляза той загрижено — Като нищо ще вземе да ти се изкриви врата.

— Ти какво, полудя ли? — изсъска Пантата с последни сили — Вземи лоста и ме освободи, какви ги брътвиш?

— Всяко нещо по реда си — отвърна Хайно спокойно, измъкна отнякъде огромен чувал и започна да го тъпче с пачките банкноти, които се бяха разхвърчали из цялото помещение — Първо — най-важното, а после вече можем и да помислим за подробностите.

— Какви ... подробности? — Пантата се опита да прибави още нещо, но в този момент очите му се преобърнаха и той изгуби съзнание ...

* * *

Старият разбойник замълча за момент, после продължи:

— Ето така стана, че аз останах без крак и прекарах половината от живота си в затвора, а Хайно се превърна в най-големия бизнесмен

в гората. И не стига това, ами, когато разбра, че отново съм на свобода, лоената топка направи всичко възможно отново да ме прибере на топло. Види се, не се чувства добре когато знае, че щъкам наоколо. И сигурно има право ... Истории като моята не се забравят лесно.

Той се надигна от стола и закуцука към вратата.

— Изчакайте ме тук, аз няма да се бавя много.

— Но това е опасно! — не се сдържа Ането — Ами ако те познаят?

— След всички тия години никой тук не ме познава — отвърна старият разбойник през рамо — Пък и аз ще се понакиприя малко, да не се вижда отдалеч кой съм.

Незнайно откъде в ръцете му се появи дълго черно наметало, което той преметна през рамо, така че то го покри от глава до пети.

— Все още не съм забравил всички трикове на занаята — усмихна се той доволно, махна с ръка и изчезна.

— Вай, завалията! — изпъшка дядо Таралежко след него — Какво му е минало през главата, горкият.

* * *

Въпреки обещанието си Пантата доста се забави и когато най-накрая на вратата се чу уговореното почукване, всички се спогледаха с огромно облекчение. Ането побърза да отвори и стъписано загледа големия чувал, който той влачеше на гърба си.

— Какво е това? Какво си намерил?

— Сега ще видите сами — отвърна старият разбойник и, като хвана чувала за дъното, го преобърна с главата надолу. По пода се посипаха пъстроцветни продълговати предмети.

— И това ми било пазачи! — изсумтя той презрително, като доволно потриваше ръце — Дремят като пуяци, ако исках и гащите им можех да открадна. Сигурно имат предостатъчно от тая стока, инак щяха да са по-внимателни.

— Хе! Ама това са фойерверки! — възкликна Бъз мухата — В училище имахме почти същите, само че по-малки.

— От тия по-големи и без това няма — каза Пантата и се зае да подрежда продълговатите цилиндри до стената — Те са доста опасни,

внимавайте с огън и искри. Ако тия чудесии се взривят тука, къщата може и без прозорци да остане.

Без да каже дума повече, той се запъти към кухнята и след малко се завърна с два големи пакета и няколко пластмасови буркана в ръце. Всички го гледаха като втрещени, без да си имат понятие от това какво е намислил. Той пък седна на пода без да обяснява каквото и да било, взе големия кухненски нож, който беше донесъл, и започна внимателно да разрязва опаковката на един от фойерверките.

— Наборе, намислил си нещо интересно, види ми се — обади се дядо Таралежко — Като гледам как се подсмивваш, може и смешно да излезе. Я кажи какво правиш, та и ние с теб да се посмеем.

— Приготвям сладкиши за рождения ден на Хайно — отвърна небрежно Пантата и посочи към двата пакета, които беше донесъл от кухнята. Действително, не единия от тях пишеше „Брашно“, а на другия — „Захар“. — Стар приятел не се забравя току-така, ще гледам и аз да го поразвеселя малко.

Той захвърли настрана отрязания капак на фойерверка и внимателно започна да изсипва част от съдържанието му в един от пластмасовите буркани. Напълни го до половината, после прибави равни части брашно и захар и бавно започна да разбърква сместа. Когато сметна, че е готов, зави обратно капака на буркана, проби го с ножа и набута в малкия отвор къса намаслена връв. Повтори операцията още няколко пъти, после се отдръпна крачка назад и започна да се любува на работата си.

— Хм, тия неща май на бомби ми приличат — обади се отново дядо Таралежко — Само не разбирам брашното и захарта за какво са.

— За пушек — отвърна кратко Пантата — Това са първо качество димни бомби, ако гръмнат тука, ще се издушим всичките. За Хайно — само най-доброто.

— Ти какво, да го опушваш ли си намислил? — попита дядото — Нещо не мога да ти хвана сметката, пък и, какъвто си приказлив, до утре няма да се разберем. Ще ни кажеш ли най-после какво си намислил или ще ни оставиш да те зяпаме така?

— Полека, полека — отвърна Пантата, седна отново на пода, сграбчи с две ръце дървения си крак и, напъвайки се с все сили, започна

да го отвинтва. Тоя път по пода се посипаха най-различни шперцове, пили, игли и всякакви други метални инструменти.

— Брей, колко години минаха, а още са като нови! — отбеляза той със задоволство, преглеждайки пъстрата сбирка от касоразбивачески инструменти — Ще го зарадвам аз този мой приятел, хубаво ще го зарадвам.

— Хайде сега, слушайте — обърна се той към останалите — Да видим как ще ви хареса изненадата, която съм подготвил за Хайно.

Глава двадесет и втора: За Хайно — само най-доброто

Господин Хайно нервно се въртеше в мекото кресло на почетната лежа — най-горе, почти под тавана на големия шоу-театър. Колкото и да се опитваше, все не можеше да си наложи спокойствие. Малките му очички току претърсваха редиците на препълнената зала, търсейки да открият някакъв знак за подготвяна диверсия. Хм, те никак не са глупави, едва ли ще се хванат в толкова прост капан. Залата е препълнена с охрана, и пиле не може да прехвъркне. Трябва да са луди, за да се опитат да го нападнат тук — в самия център на парка.

И все пак... Стомахът му се беше свил на буца и не можеше да се отпусне. Тази червенокоса поразница е толкова изобретателна! Все измисля по нещо, за което никой преди нея не се е сетил. Дали няма да се появи отново с някой нов, неочакван трик? Само това липсваше — да го направи за смях точно по време на собствения му празник!

— Всичко е готово, шефе — сепна го почтителния глас на паяка-адютант. — Шоуто може да започва. Ако нямаш нищо против, разбира се.

— Проверихте ли навсякъде? — изгледа го Хайно недоверчиво — Кулиси, кулоари, входове, изходи? Сигурни ли сте, че няма опасност?

— Всичко е проверено поне десет пъти, от терористи и следа няма. Сигурно са се уплашили, както си и мислехме. Къде ще им стиска да се появят тук, в устата на вълка? Да не са луди?

— Добре, добре, започвайте! — прекъсна го Хайно нервно — И умната, че инак ще ви изпокъсам главите! Добре му мислете!

Паякът извади от джоба си малък радиотелефон и започна да дава указания. Не след дълго залата потъна в пълна тъмнина. Започваше голямото шоу на господин Хайно.

Лъчите на прожекторите заопипваха тавана, търсейки да открият младата магьосница и нейната летяща метла, но, кой знае защо, тя не

се появяваше. Откъм публиката се зачу глух шепот, вълни от безпокойство се понесоха из затъмнената зала ...

Най-после! Ето я! Веднъж уловили я, прожекторите не я изпускаха повече. Но, хей, я почакай малко! Това, върху което тя лети, съвсем не е метла, а някаква стара кокалеста птица, при това само с един крак. Странна работа, да не би това да е някаква нелепа шега?

В този момент залата бе обляна от светлина и за момент вниманието на публиката беше привлечено от нещо много по-впечатляващо. По средата на сцената, точно както беше описано във вестниците, се намираха пет големи метални клетки, заключени с множество ключалки и катинари. А вътре — майко мила! — се намираха самите призраци, много по-ужасяващи, отколкото може да ги опише журналистическото перо, страховити чудовища в нечовешки вид, уроди, сякаш излезли от въображението на тежко болен човек. Под ярката светлина на хилядите лампи ясно се виждаха всички подробности от техния външен вид: кръвясалите избодени очи на огромния проскубан мечок, плешивата глава на малката жена, подобна на скелет, лицето на клоуна, прилично на проядена от червеи ябълка, огромният еднокрак и еднорък динозавър ... Откъм публиката се дочуха подтиснати писъци, тук-там се разплакаха деца ...

Тук, както си му беше редът, зазвуча грандиозната музика от началото на представлението и в миг задуши всички прояви на непочтителност. Междувременно магьосницата беше кацнала на сцената, придружавана от кокалестия си спътник. Тя бавно се приближи към една от клетките но, вместо да затанцува, провря ръка между решетките и ... помилва огромния проскубан мечок, който сигурно можеше да я размаже като муха само с един удар на лапата си.

Но какво става тук? Всички следяха невероятната сцена като хипнотизирани. Леле, господин Хайно наистина е надминал себе си! Щом вече и призраците е успял да дресира, то какво остава за нормалните горски обитатели?

— Хайно, спомняш ли си за мен? — изхриптя по високоговорителите продраният глас на странната кокалеста птица, която, незабелязана от никого, беше докопала един микрофон — Дойде време да се видим отново след толкова години! Гледай ти, имало и за мен господ

на тази земя! Хайде, да ти е честито! Ето ти тук едно подаръче от Пантата.

Той замахна с ръка и — Бум! — по средата на сцената се чу силен пукот. Понесе се лютив облак от дим, последва го втори, трети, четвърти ... Скоро цялата сцена бе покрита от непрогледен черен дим, откъм публиката се зачуха викове и писъци.

Музиката престана да свири, за кратко време над залата се възцари тишина. И, сякаш в някакъв неописуемо тягостен кошмар, точно в този момент откъм сцената се зачу протяжното скърцане на отваряща се метална решетка. Не, не може да бъде! Всичко друго, само не и клетките!

— Гр-р-р! — дочу се ниско гърлено ръмжение, от което настръхваха косите — Гр-р-р-р!

Сега вече ясно можеше да се чуе, че някой отваря клетките. Изминаха само няколко мига и от гъстия дим, страховити като таласъми, изведнъж излетяха призраците — бясно ревящи, с разпенени от бяс муцуни, готови да посеят огън и жупел върху всичко, което се изпречи на пътя им.

Настана неописуема паника. Тълпи от зрители се хвърлиха към изходите, помитайки всичко по пътя си. Паяците от охраната напразно деряха гърлата си, опитвайки се да наложат поне малко спокойствие. Нищо не беше в състояние да успокои изгубилите ума и дума хора. А и как да се успокоят, когато над главите им се носят чудовищата, с които всички тук плашат децата си? Залата заприлича на преобърнат кошер, скоро стана невъзможно да се направи и крачка сред морето от ужасени лица. Призраците се носеха над ревящата тълпа като бесни валкюри и, сякаш за да покажат, че заслужават мрачната си слава, от време на време сграбчваха по някой паяк, издигаха го високо във въздуха и го оставяха да падне върху сцената. Само гъстата димна пелена спестяваше на зрителите ужасяващите резултати от техните действия. Но от тях и без това нямаше нужда — масова истерия бе обхванала всички и, види се, нямаше изгледи тя да отmine скоро. От грижливо подготвяните мерки за охрана не беше останала и следа — паяците бяха прекалено заети с това да се крият от стремителните нападения отгоре, за да могат да окажат някаква сериозна

съпротива. Изглеждаше, че планът на стария разбойник беше успял напълно. Сега вече нищо не можеше да попречи на освобождаването на призраците.

Но всъщност нещата съвсем не вървяха така гладко, както изглеждаше отстрани. Оказа се, че димната пелена, която толкова ефективно беше скрила заговорниците от очите на охраната, имаше и един друг, непредвиден в началото ефект. Работата беше там, че Ането напълно изгуби ориентир и скоро започна да ходи напосоки, надявайки се да открие Пантата или някой от призраците, които да я изнесат навън по въздуха. Но това все не ставаше. Притиснала до устата си намокрена кърпичка, която донякъде я предпазваше от лютивия дим, тя се луташе опипом, вече напълно изгубила самообладание. Така и стана, че накрая тя се сблъска с цяла група паяци и беше хваната и овързана преди дори да успее да извика за помощ...

* * *

Във вилата на господин Орела цареше униние. Вярно, старият разбойник беше се появил цял и невредим, при това заобиколен от грозната свита на призраците, но от Ането нямаше и следа. Сега, няколко часа по-късно, вече беше напълно ясно, че се е случило нещо лошо — и настроението на заговорниците беше далеч от празнично.

— Ама и ти си един другар! — не се стърпя Чарко накрая — Да се измъкнеш ей така, без да те е грижа какво става с Ането. Ами ако са я хванали? Какво ще правим тогава?

— Лесно ти е да бърбориш сега! — изръмжа обидено чайката-разбойник. — Да можех само да видя какво щеше да правиш на мое място точно по средата на оная лудница. А и не мисли, че съм си тръгнал така бързо. Аз я търсих навсякъде, но от нея и следа нямаше. Ако бях останал още малко, само щяха да ме хванат.

— Хайде, хайде, опитайте се да се успокоите! — обади се госпожа Бухалица — Не знаем какво точно се е случило, нека да не бързаме с упреците. А и Ането е умно момиче, все ще намери начин да се оправи.

— Ами ако не успее? — запита Бъз мухата — Накъде без нея?

Тия простички думи сякаш улучиха всички право в сърцето. Настана тягостно мълчание, прекъсвано само от дълбоките въздишки на дядо Таралежо.

А през това време Ането лежеше в една от малките гримьорни в подземния тракт на сцената, овързана като сноп и охранявана от поне десетина паяка. Когато разбраха кого са хванали, те бяха обхванати от такава луда радост, че дори новината за изчезването на призраците не беше в състояние да помрачи настроението им. Разбира се, първата им работа беше да се обадят лично на господин Хайно, но, както скоро стана ясно, от него нямаше и следа. Великият борец беше потърсил спасение в бягство, както и повечето от останалите зрители в залата, така че трябваше да измине време, преди да могат да му поднесат приятната новина. Не знаейки какво да прави, старшият паяк бе наредил на помощниците си да пазят Червенокоска като очите си, а сам беше тръгнал да дири връзка с големия шеф.

Минутите течаха бавно и мъчително. Обляна от студена пот, Ането полагаше всички усилия, за да не мисли за предстоящата среща. Важното беше, че планът беше успял напълно — поне толкова беше успяла да разбере от разговорите на пазачите си. А щом останалите са на свобода, те все ще успеят да измислят нещо, за да ѝ помогнат. Не, така лесно няма да я оставят в беда — това поне е сигурно.

И все пак страхът я притискаше с леденостудени длани. В плен, беше попаднала в плен на паяците и Хайно — и сега за първи път започна да ѝ става ясно колко сериозна всъщност беше играта, с която се беше захванала. Че отмъстителният бобър не прощава никому, а на нея по-малко от всички, беше нещо, в което тя никога не се бе съмнявала. Но едно е да мислиш за това като за някаква отдалечена възможност, а друго е да очакваш всеки момент срещата с Хайно. Само при мисълта за това сърцето ѝ започваше да подскача като зверче в капан, а по гърба ѝ се спущаха ледени тръпки. Не, не, сега трябва да се съсредоточи и на всяка цена да се опита да измисли нещо. Няма време, след малко сигурно ще бъде късно.

В този момент отвън се зачу шум. Ането изтръпна. Край, свърши се!

Паркът на призраците

Сякаш за да подсили страховете ѝ, шумът не само не намаляваше, а, напротив, дори се усилваше с всеки изминат момент. Ето, вече ясно можеше да се чуе ... впрочем, какво точно? Отначало Ането и сама не можа да повярва, но не след дълго бе принудена да признае, че отвън се чуваше ... пеене. Скоро започнаха да се долавят и отделните думи на красива мелодия.

Largo al factotum
della città.
Presto a bottege,
che l'alba è già.
Ah, che bel vivere,
che bel piacere
per un Barbiere
di qualita!

Ah, bravo Figaro!
Bravo, bravissimo;
fortunatissimo
per verita!
Pronto a far tutto,
la notte e il giorno
sempre d'intorno,
in giro sta.
Miglior cuccagna
Per un barbiere,
vita più nobile,
no, non si da*

Известно време паяците си даваха вид, че не чуват, но полека-лека започнаха да стават все по-неспокойни. Нарезданията на шефа им бяха изрични: да се грижат само за сигурността на пленницата и нищо друго. Но шумът отвън ставаше все по-силен и накрая вече

* Направете път на момчето за всичко Ах, браво, Фигаро,
в този град браво, брависимо
Бързо в дюкяна ти си най-големият щастливец
че утрото идва ама наистина!
Ах, какъв хубав живот Готов на всичко
какви удоволствия има ден и нощ
за бръснар винаги в движение
от сорт. винаги зает.
По-голям късмет
за един бръснар,
по-хубав живот
не, не може да има.

беше напълно ясно, че неизвестният певец се е запътил точно към тях. И наистина, скоро вратата се разтресе от тежко, самоуверено чукане. Пазачите се спогледаха неуверено, после един от тях се надигна и подаде глава през вратата.

— Bongiorno, bongiorno — разнесе се един плътен глас, от който всички се стреснаха — Направете път на Фигаро, майстора-бръснар. По-бързо, по-бързо, че нямам много време. След вас ме чакат още десет клиенти.

Паякът на вратата се огледа смутено, търсейки подкрепа от другарите си, но те самите изглеждаха не по-малко объркани от него. Той запристъпя от крак на крак, не знаейки какво да прави.

— Хей, ще продължавате ли да ми губите времето или да се обадя на господин Хайно? — изкънтя отново плътният, самоуверен глас — Момче, я се дръпни от вратата, че да вляза. Какво си ме зяпнал такъв? Паяк като канара, а не може и един бръснар да разпознае. Хайде, кръгом, марш! А, така вече е по-добре.

Напълно объркан, паякът беше открехнал широко вратата и покрай него се промуши от странна по-странна фигура. Господин Фигаро, бръснарят, беше загърнат от глава до пети в яркочервено наметало, което не оставяше даже частица от тялото му непокрита, на главата му се мъдреше огромна шапка с букет от щраусови пера, а лицето му беше почти напълно покрито от огромни мустаци и контешка брада, напомадена и изострена като клин.

— Така-а-а — потри той доволно ръце и отвори лъскавия куфар, който държеше в ръка. После, без да бърза, но безкрайно сръчно, започна да изважда от него множество лъскави инструменти, огледалца, легенчета, шишенца с одеколони и какво ли не още. Паяците го гледаха слисано.

— Къде е осъдената? — осведоми се той делово, после с уверена крачка се насочи към Ането — А, ето я хубавицата. Хайде сега, какво чакате? Марш навън всички, аз трябва да работя!

Той се наведе и започна да развързва въжетата, които стягаха Ането.

— Хей, хей, я почакай малко! — претраши се един от паяците — Какво означава това? А и ти кой си? Казвай по-бързо, преди да съм те изхвърлил навън с всичките ти шишенца и инструменти.

— По-полека, по-полека моля! — изсъска господин Фигаро и извади от джоба си лъскава хартийка, на която с много завъртулки беше написано нещо нечетливо. Ето удостоверението ми: Фигаро, майстор-бръснар. От двайсет години насам аз се грижа за това всички осъдени да отиват в приличен вид на бесилката. Това девойче е осъдено на смърт, значи трябва да се погрижа за нея.

Ането премая. Бесилка? Каква бесилка? Този идиот сигурно греша, та тя е само дете! Всички знаят, че децата не могат да се осъждат на смърт. Тя понечи да се развика, но гърлото ѝ беше така пресъхнало, че от него се изтръгна само мъчителен стон.

Не по-малко изненадани от нея, ако и не точно ужасени, паяците се споглеждаха неуверено и не знаеха какво да правят.

— Абе аз тук с новобранци ли си имам работа? — кресна изведнъж господин Фигаро така яростно, че паяците неволно подскочиха — Не разбирате ли какво ви говоря? По лично нареждане на господин Хайно девойчето трябва да бъде подготвено за бесилката. Фризирано, чисто и измито, както си му е редът. В тази гора има ред и закон, аз ли трябва да ви обяснявам тия работи? Марш, марш навън, идиоти такива! Или ви се ще пред вас да я мия, а? Нахална пасмина, ще докладвам всичко на господин Хайно! Марш навън, че инак лошо ви се пише! И да не сте посмели да влезете обратно преди да се е появил палачът! Това е свещено право на всеки осъден, да му мислите, ако само посмеете да го нарушите! Раз, два, три-и-и!

Без да му мислят повече, паяците побързаха да се изнесат навън. Вратата се затръшна зад гърба им и Ането остана сама със страшния господин Фигаро. Толкова беше уплашена, че дори не можеше да говори, само от очите ѝ заваляха сълзи, едри като лешници.

— А сега тихо! — прошепна господин Фигаро с внезапно променен, мек глас, в който нямаше и следа от пресипналата злоба, която го изпълваше допреди малко — Слушай внимателно и прави точно каквото ти казвам. Сигурно имаме само няколко минути на разположение.

Той разтвори огромния си плащ и махна шапката от главата си. Ането едва се сдържа да не викне от изненада. Пред нея стоеше ...Джаста Дива. Без да губи време, великата певица започна да се разсъблича и да хвърля многобройните части от тоалета си пред краката на Ането.

— По-бързо, по-бързо, какво ме гледаш! — подкани я тя нервно — Обличай тия труфила, нямаме време за губене!

— Но ... какво означава това? — попита я Ането смутено — Нищо не разбирам.

— Няма нищо за разбиране — отвърна госпожа Дива задъхано — Ти излизаш, аз оставам на твое място. Докато тия глупаци разберат какво става, сигурно вече ще си успяла да се скриеш. По-бързо, няма време.

— Но какво ще стане с вас? — попита Ането боязливо, докато вече намъкваше префърцунените тоалети на господин Фигаро — Хайно сигурно ще побеснее от гняв.

— Ще побеснее, побеснее, пък после ще му мине — отвърна Джаста Дива хладно — Я се обърни. Така. Тук има нужда от подплънка, нещо си малко тъничка за Фигаро.

Тя се огледа, бързо отвори шкафа с реквизити в ъгъла и започна да подпъхва всякакви пъстри дрехи в огромните панталони на Фигаро. Когато остана доволна от резултата, тя смъкна брадата и мустаците от лицето си, залепи ги под носа на Ането, нахлупи широката шапка на главата ѝ и се отдръпна крачка назад, оглеждайки я напрегнато.

— Така. Вече си почти готова. Гледай да ходиш на пръсти, аз съм малко по-висока от теб. И да знаеш — тия идиоти разбират само от грубост, заговори ли те някой, веднага започвай да крещиш и заплашваш. Те всички губят ума и дума само като чуят името на Хайно. Хайде сега — смело напред. Не ме гледай така, действай бързо!

Ането едва успя да прошепне „благодаря“ и вече се видя избутана навън в коридора, задръстен от огромните космати фигури на паяците.

— И да сме наясно — ревна тя с глас, който и сама не можа да познае. — Никакво влизане при осъдената преди да се е появил палачът. Който наруши заповедта — тежко му!

Претръпнала от страх, тя започна да разбутва паяците наляво и надясно с помощта на ръбестия метален куфар. Те неохотно се размърдаха и ѝ сториха път. Само след минута тя беше навън и, скрита от благодатното покривало на тъмнината, тичаше с всички сили. Куфарът на Фигаро тихо подрънкваше в тъмното в такт с лудешките ѝ подскоци.

* * *

В централната командна зала на Цитаделата цареше мрачно мълчание. Насядали около огромна кръгла маса, комендантите на Хайно — паяци, невестулки, сови и всякаква друга горска паплач, брояха минутите до края на това толкова мъчително съвещание. Гневът на господин Хайно беше се изливал върху главите им в продължение на цели часове — и сега всички се чувстваха като пребити. Дори и самият Хайно, който изглежда не можеше да си намери място от ярост, вече се беше уморил и приседнал на стола, услужливо подаден от паяка-адютант. Тишината се нарушаваше единствено от равномерно тиктакане на стенния часовник.

— Идиоти! Некадърници! — внезапно избухна бобърът отново. Столовете изскърцаха едновременно под уплашените коменданти — За нищо не ви бива, всичко сам трябва да върша! Станах за смях на цялата гора, само заради вас! Предатели! Негодници!

— Но, шефе ... — опита се да възрази господин Орелът, който единствен от всички присъстващи се осмеляваше да гледа не само към пода.

— Млък! — изрева Хайно — Ти си най-виновен от всички! Ах, защо ли ми трябваше да назначавам такъв перко за комендант на лагера! Сякаш не ми беше ясно още от началото, че за нищо не ставаш!

— Аз отдавна си подадох оставката — отвърна господин Орелът обидено.

— Затваряй си човката, че инак ще те накарам да я изядеш тая оставка! — ревна Хайно — Ще ти се да се отървеш лесно, нали? Но на мен тия не ми минават, господинчо! Охо, ще има да чакаш преди да си се отървал от мен, ти какво си мислиш? Аз имам още много задачи за теб!

— Какви задачи? — изглежда го господин Орелът сепнато — Аз мислех, че съм уволнен ...

— Нищо подобно! Напротив, дори съм ти намерил нова, по-интересна работа — Хайно беше пресипнал от викане и гласът му излизаше от гърлото с тънко астматично пищене — нещо, което в никакъв случай не го правеше по-малко заплашителен — Хей, я доведете оная кокона! — обърна се той към паяците, които стояха на вратата — Да видим как тоя фукльо ще се справи с новата си длъжност.

Те побързаха да изпълнят заповедта му и след малко се върнаха, влачейки след себе си една бясно ритаща, хапеща и пищяща фигура, в която само с усилие можеше да се различи примадонната Джа-ста Дива. Без да обръщат внимание на виковете ѝ, те я захвърлиха на пода, където тя притихна, напълно изгубила сили. Хайно я гледаше с хищна усмивка, в която не се четеше нищо добро.

— Хей, Орльо — обърна се той небрежно към господин Орела, който само сви рамене при тази поредна обида — Искаш ли да те запозная с една героиня? Кажй „да“, че и без това нямаш друг избор.

Вместо отговор господин Орелът се приближи до стенещата на пода Дива и я повдигна. Тя се опита да стане, но краката ѝ се подкосиха и, ако не беше подкрепата на силната птица, сигурно отново щеше да падне.

— Господин Хайно — обърна се орелът към бобъра, който го измерваше с презрителен поглед — Длъжен съм да ви уведомя, че не ценя особено подобни методи. Каквото и да е сторила, тя все пак е дама ...

— Гледай ти! — зацъка Хайно с език — Господинът показва характер. Добре тогава, стига толкова игрички! Слушай сега внимателно, защото от това, което ще решиш, ще зависят много неща — и най-вече съдбата на сина ти.

Господин Орелът видимо потръпна. Доволен от ефекта на думите си, Хайно продължи с тих, мъркаш тон:

— Тази никаквица тук трябва да послужи за пример на всички! Нека сами видят какво се случва с онези, които тръгнат срещу мен.

— За такива неща има съд — опита се да възрази господин Орелът — Сигурен съм, че тя ще си получи заслуженото.

— Не ме прекъсвай! — изсъска Хайно — Само още веднъж — и ще те поставя до нея!

Господин Орелът се присви и замълча. Хайно продължи:

— Утре сутринта, в ранно утро, тази саксия ще полети надолу от водопада. Много драматично, като на опера. За да се запомни от всички...

Джаста Дива изпищя ужасено и покри лице с ръце. Господин Орелът трябваше да приложи цялата си сила, за да не я остави да падне на пода.

— За да върви всичко по ред, някой ще трябва да ѝ помогне — продължи Хайно без да обръща внимание на хлипането на примадоната — И този някой ... ще бъдеш, ти, Орльо. Какво ще кажеш за тази чест?

— Решил си да ме правиш на палач, така ли? — попита господин Орелът с побледняло лице.

— Нищо не свързва толкова силно, колкото споделеното наказание...

— Или престъпление — вметна господин Орелът.

— Точно така. Радвам се, че сме на едно и също мнение. Впрочем, ти имаш късмет, че все още можеш да ми потриваш за това-онова. А що се отнася до некадърния ти син — той може и да не е толкова късметлия ... Е какво, приемаш ли?

Господин Орелът го изгледа с поглед, който можеше да пробие дупка в стената, но Хайно не му обърна внимание. Бавно, процеждайки дума след дума, орелът промълви:

— Нямам избор, както изглежда.

Хайно млъкна.

— Прие-мам ... — прошепна орелът и сграбчи глава в ръце. Остана без подкрепа, Джаста Дива се свлече на пода. Хайно махна с ръка и паяците я извлякоха навън.

— Обявявам заседанието за закрито — произнесе тържествено бобърът и внимателно огледа присъстващите. Отвсякъде го заобикаляха ниско приведени глави. Доволен от гледката, той се изкашля многозначително и излезе от залата, съпровождан от множество пазачи.

Ули тъкмо се беше пробудил от поредния кошмар, когато вратата на килията му тихичко изскърца. Той подскочи стреснато, после разпозна фигурата на баща си и се втурна към него.

— Папà, така се уплаших ...

— По-тихо — изсъска старият орел предупредително — Бързо, последвай ме!

— Но какво ...

— Няма време за приказки. Прави каквото ти казвам, после ще говорим. Побързай!

Вече напълно разсънен, младежът го последва без да задава повече въпроси. Бащата го поведе през множество коридори, които ги изведоха до малка, но масивна желязна врата.

— Таен изход. Един от многото ... — обясни бащата, докато тихичко подрънкваше с ключовете — Добре, че Хайно се грижи за всичко. Оттук тръгва тунел, който води далеч извън оградата. Няма почти никаква опасност да те забележат. Хайде, тръгвай!

— Ами ти? — слиса се Ули — Тук ли ще останеш? Та това е самоубийство!

— Не съвсем — процеди господин Орелът — Ако имам късмет, може пак да се видим.

— Но защо оставаш? Не разбирам? Папà, ела с мен, моля те!

— Не мога, имам още нещо за вършене. Спомни си какво съм те учил: всички сметки трябва да се плащат.

Някъде иззад гърбовете им изтрака метална врата. И двамата подскочиха уплашено.

— Тръгвай! — Господин Орелът забута сина си почти грубо — Няма време!

Ули пристъпи неуверено, вперил очи в баща си.

— И ... кажи на брат си — додаде господин Орелът — че винаги съм ви обичал. Винаги!

— Ние също те обичаме, папà! Повече от всичко на света!

В този момент откъм коридора зад тях се зачуха стъпки. Без да казва дума повече, господин Орелът закрехна вратата зад гърба на сина си, превъртя ключа и изчезна обратно в търбуха на Цитаделата.

* * *

Разсъмваше се. Огрени от първите слънчеви лъчи, скалите на каньона блестяха кървавочервено. Беше още доста хладно, при това вятърът фучеше като в комин и пронизваше до мозъка на костите. Събрани на куп недалеч от ръба на водопада, комендантите на Хайно се оглеждаха заговорнически и всячески се опитваха да прикрият нарастващото си безпокойство. Нямаше съмнение — шефът изобщо не се шегуваше с тази публична екзекуция. Че той е способен на всичко беше известно отдавна — но че ще се реши на нещо толкова ужасно, при това пред очите на десетки свидетели, досега никой не беше вярвал истински. Явно поредицата от горчиви поражения беше го подлудила напълно — и сега те бяха принудени да станат съучастници в едно дело, чиято театрална жестокост ги караше да потръпват.

Застанал малко по-настрана от тълпата, облечен в черно от глава до пети, господин Орелът беше отпуснал криле и безучастно наблюдаваше работата на майсторите-дърводелци, които довършваха малката дървена рампа, стърчаща току над ръба на пропастта. Види се, той се беше примирил със съдбата си — както и всички, които някога бяха попадали под стоманената преса на хайновия гняв. Превитият гръб, равнодушният поглед, приведената глава — всичко в позата му издаваше, че той е окончателно прекършен и Хайно, който не го изпущаше от поглед дори за миг, очевидно се наслаждаваше на тази гледка с всяка частица на злобната си душа.

Най-после всичко беше готово. Паяците-телохранители повлякоха Джаста Дива към рампата. Горката примадона май също беше изгубила всякаква воля за борба, защото не се опита дори да извика. Те я тръшнаха само на метър от пропастта, огледаха се боязливо и се оттеглиха назад. Настъпи тишина, нарушавана само от писъка на вятъра.

Господин Хайно пристъпи крачка напред, огледа изпитателно помощниците си и каза:

— Запомнете: никой не може да се шегува с Хайно. Който има очи — нека гледа!

Той се обърна към орела и изкомандва:

— Палачо, изпълни задълженията си!

Сякаш пробуден от сън, господин Орелът потрепна и разтри очи. Той се поколеба за момент, после, подтикван от неумолимия поглед на Хайно, се изкачи на дървената рампа, сграбчи въжетата, с които беше овързана примадоната и, събрал цялата си сила, бавно я повдигна над главата си. Тялото му трепереше от напрежение, едри капки пот се стичаха по челото му въпреки сутрешния хлад. Той направи крачка напред, после втора, трета и ... се хвърли в пропастта заедно с жертвата.

Дружно „А-а-а“ се изтръгна от гърдите на всички присъстващи. Само Хайно, напълно безразличен, сви рамене и промърмори:

— Живя като страхливец — и умря като страхливец.

— Измама! Предателство! — ревна в този момент един от паяците, който се беше надвесил над ръба на пропастта, за да се увери, че всичко е приключило.

Хайно подскочи като пришпорен жребец. Какво, пак ли нещо тръгна накриво?

Но всичко беше вече ясно и без обяснения. Господин Орелът отново се появи над ръба на водопада, но този път отдалечен на неколкостотин метра от тях. В ноктите му висеше примадоната. Мощно размахвайки криле, той се отдалечаваше с всеки изминат момент.

— Хванете го! — ревна Хайно и, забравил, че не може да лети, сам понечи да се спусне подир беглеца — Какво ме зяпате, за какво ви плащам, некадърници такива?

Няколко сови побързаха да изпълнят заповедта, но вълите им движения издаваха, че не горят от желание за нова битка след чувствителното поражение, което бяха претърпели преди няколко дни. Разстоянието между тях и орела видимо се увеличаваше, скоро той се превърна в малка точка и изчезна от полезрението им. Комендантите, скупчени като стадо, не смееха да издадат и звук, знаейки от опит, че някой ще трябва да плати за това ново поражение. Хайно пък се мяташе насам-натам като риба на сухо, гласът му внезапно беше изчезнал и, втренчил в небето помътнели от злоба очи, той само хрипеше:

— Почакай, ще те пипна аз тебе! Никой не може да избяга от Хайно! Никой!

Глава двадесет и трета:

Разплата

Трудно е да се опише радостта, която се възцари във вилата на заговорниците когато господин Орелът буквално падна от небето — а заедно с него и Джаста Дива, която всички смятаха за безследно изчезнала. В първия момент настъпи нещо като паника, защото доскорошните затворници помислиха, че са предадени и вече е настъпил краят на краткотрайната им свобода. Елфите, твърдо решени да не се предават без бой, награбиха ножове, ръжени, та дори и тигани от кухнята и, така въоръжени, се приготвиха за достойна отбрана. Чарко побърза да се скрие зад завесите (както той обясни по-късно, единствената причина за това била, че не можел да понася гледката на кръв), а дядо Таралежко изпусна на пода запалената си луличка, та едва не предизвика пожар. За щастие, недоразумението не продължи дълго и, след като разплаканата примадона набързо разказа какво се беше случило, радостта не знаеше граници. Проляха се немалко сълзи, изпяха се диви песни, вдигнаха се доста наздравици в чест на чудното спасение, така че накрая всички бяха малко пиани — не само от радост, както човек лесно може да си представи. Дори и призраците, които иначе предпочитаха да стоят тихичко в някоя от задните стаи, за да не плашат останалите с уродливия си външен вид, бяха се присъединили към всеобщото веселие и, забравили за малко нещастната си съдба, танцуваха, пееха и подскачаха заедно с всички.

Само господин Орелът, който знае защо, изглеждаше подтиснат и нещастен. Заобиколен от двамата си синове, той току пристъпяше от крак на крак и, види се, все още не можеше истински да приеме промяната, която така внезапно беше настъпила в живота му. Намръщената му физиономия се открояваше като тъжна маска на фона на всеобщото веселие и не един радостен поглед се превръщаше в смущение, та дори и леко объркване при вида на неподвижните му, изпълнени с печал очи.

— Не му е лесно, горкият — шепнеше дядо Таралежко и току подръпваше замислено от изгасналата си луличка — Хем шега ли е, от толкова високо да паднеш ... Хич не му е лесно.

Госпожа Бухалица, седнала по-настрана, мълчаливо наблюдаваше сцената. Най-после тя стана, приближи се до стария орел и, повдигайки се на пръсти, му прошепна нещо. Той потрепери и закима отрицателно.

— Направи го. Сега! — каза тя повелително — После може и да бъде късно.

Последва нова вълна от ожесточено отрицание. Господин Орелът явно полагаше всички усилия, за да отблъсне някаква натрапчива мисъл. Постепенно обаче ожесточението му се замени от съмнение, което накрая премина в нещо като примирение. Той изпъна жилестата си шия и се изкашля високо. Тозчас настъпи пълна тишина.

— Длъжен съм ... да направя едно изказване ... Или по-точно, обяснение ... О, по дяволите, езикът ми не иска да се превърти!

Той запрегълъща мъчително и продължи с хриплив глас:

— През последните няколко дни аз действах, ръководен единствено от мисълта, че честта на моето семейство е окончателно потъпкана ... че ние сме станали за посмешище и позор на цялата гора, че нашето име завинаги е покрито със срам. Орлите — дезертьори и предатели? Може ли да има нещо по-непоносимо за някой, който винаги е живял само за едната чест?

Оли и Ули го изгледаха с неприкрито огорчение. Какво, пак ли? Изглежда той все още не беше им простил.

— Но едва сега започвам да разбирам — продължи господин Орелът и гласът му ставаше все по-тих, докато накрая се превърна в нещо като висок шепот, — че всъщност честта на семейството ми е била изгубена много по-рано ... и че тия двама младежи нямат нищо общо с това. Аз съм този, който потъпка семейната чест, аз съм ... дезертьорът и предателят. Моля да ме извините, господа, но аз се чувствам недостоен да остана във вашата компания. Позволете ми да ви напусна.

Той понечи да се отправи към вратата, но двамата млади орли го сграбчиха здраво и не му позволиха да направи нито крачка.

— Папà, ние ... ние безкрайно се гордеем с теб! — прошепна Ули — Повярвай ми, каквото и да си направил преди, сега за нас ти си най-добрият баща на този свят. И най-достойният. Моля те, не ни напускай — точно сега, когато най-после те намерихме!

— Ахем! — изкашля се дядо Таралежко и закуцука към вратата — Нещо съклет ме хвана, ще взема да се поразходя малко.

Всички го последваха без да кажат нито дума. Последното, което Ането видя на излизане, беше как огромният орел-баща вкопчи в отчаяна прегръдка синовете си, сякаш те бяха единственият ориентир, който беше му останал в един опустял, лишен от съдържание и смисъл свят.

* * *

Сега вече приготовленията за последната, решителна част от плана за спасяване на призраците затекоха с пълна сила. Необходимо беше, както вече всички знаеха, да се пусне в ход огънят на вечната промяна — най-голямото чудо в Гората на призраците, онова всесилно създание, което притежаваше способността да превръща всяко нещо в неговата противоположност. Ането вече беше разказвала тази част от историята почти до премала, но по всеобщо настояване я разказа още веднъж, за да знаят всички в какво точно се състои магията.

— И така — започна тя — огънят се появява в един каменен олтар недалеч от къщата на призраците, на отсрещния бряг на реката. Макар и всесилен, той също се подчинява на определени правила. Първото от тях е, че за неговото появяване е необходимо слънчевият часовник пред олтара да покаже дванадесет часа — но дванадесет часа през нощта, а не през деня.

— Но как така? — удиви се Пантата — Та слънчевият часовник не може да работи през нощта!

— Може, може — увери го Ането — Ако има пълнолуние и лунната светлина се усили с помощта на огледало. Аз и раничката вече сме го правили, не се безпокой. Там пред олтара има специално каменно огледало, което е пригодно точно за тази цел ... Значи, лунната светлина трябва да падне върху показалеца на часовника — и то точно в

дванадесет часа по пълнолуние. Ако това стане, огънят се появява и силата му може да бъде използвана.

— За какво? — попита Пантата — Какво точно върши тоя огън?

— Работата е там, че всичко, което се докосне до него, се превръща в нещо друго, обратно на себе си — отвърна Ането — Красивото в грозно, а грозното в красиво, например. Достатъчно е призраците да се хвърлят в него и вече са спасени.

— Гледай ти! А той... дали ще може да направи от дървения ми крак нов, истински? — попита Пантата с внезапно засилен интерес.

— Хм, малко се съмнявам. Доколкото разбрах последния път, огънят променя нещата изцяло, а не само отчасти. При това той може да се появява само веднъж в годината за много кратко време — и през това време може да се използва само два пъти.

Пантата въздъхна, дълбоко разочарован. Ането продължи:

— Ако само успеем да покажем на всички, че призраците съвсем не са грозни, нито пък страшни, то сигурно ще можем да ги убедим, че Хайно е лъжец и мошеник... Останалото е работа на самите горски обитатели. В края на краищата, всяка гора има управниците, които заслужава...

Сега вече частите от плана започнаха да се оформят от само себе си. Съгласиха се да действат така: орлите да пренесат Ането, раничката и Дядо Таралежко до поляната на олтара, а останалите, хвъркати членове на командата, да ги следват. След това всички заедно трябваше да се опитат да повикат вълшебния огън, в съгласие с правилата, които вече познаваха. До пълнолуние оставаха само няколко дни, в мислите си те вече виждаха момента, в който се извършва чудото...

* * *

— Готови ли сте? — прошепна Ането предпазливо към приятелите си. — Луната ще се появи всеки момент, трябва да побързаме. Призраците най-отпред, ако обичате.

Но от нейните напътствия и без това нямаше нужда. Събрани в центъра на поляната, всички с нетърпение очакваха появяването на

лунната. Само раничката беше застанала малко по-настрана, до пие-дестала на слънчевия часовник.

Най-послед. Последните облаци се разпиляха и лунната светлина покри всичко със сребърно сияние. Ането, покачена навръх каменната арка, на която се намираше подвижното огледало, започна предпазливо да върти плочата, опитвайки се да изпрати отразената светлина точно върху циферблата на слънчевия часовник ...

— Ане, тук нещо не е наред — дочу се обезпокоеният глас на раничката. — Часовникът не може да функционира, липсва ...

Но преди да е успяла да продължи, тя бе прекъсната от рязко изсвирване, което прорязва нощната тишина като скалпел. След това се чу шипящ звук, сякаш стотици камшици изплюснях едновременно и над поляната се спусна огромна мрежа, здрава като стомана, която за миг омота всички приятели. Те се замяха отчаяно, но за бягство не можеше да става и дума — мрежата, изтъкана от дебелите нишки на паяжина, беше много по-здрава от всичко, което Ането можеше да си представи. След кратка борба всички бяха добре овързани и захвърлени на тревата, където ги завари господин Хайно, цъфтящ от удоволствие.

— А-а-а, стари познати, стари познати — бърбореше той възбудено, потривайки лапи доволно — Червенокосата магьосница, лично! Най-послед, най-послед! Откога очаквам този момент, просто не можете да си представите.

— И господин орелът също — добави той и с все сила ритна беззащитния пленник в ребрата. Птицата изгъшка тежко, но не каза нито дума — Казах ли ти аз, че не можеш да ми избягаш, а? Казах ли? На̀ ти сега!

Той го срита още веднъж, после продължи по редицата, намирайки нови обиди и удари за всеки следващ член на групата. Най-послед изглежда се насити да ругае и удря, защото подаде тиха команда на паяците, след което овързаните пленници бяха изправени на крака и подпрени като статуи по околните дървета.

— А сега, дами и господа, идва ред за последната част от нашето шоу — започна той с приповдигнатия тон на конференсие — Някой тук, доколкото чух, вече подхвърли идеята, че слънчевият часовник

не може да функционира. Сигурно се питате „Но защо“? Отговорът е много прост: защото старият Хайно отдавна вече се е погрижил за това! Сега часовникът — а заедно с него и вълшебният огън — работят само за Хайно и никой друг! Никой освен мен не може да повика огъня — благодарение на глупостта на тази дебела дама (той презрително посочи към Джаста Дива), която има добрината да ми разкаже всички подробности от оная последна нощ. А старият Хайно умее да работи с информация, о, да!

Бобърът бръкна в джоба си и извади дълга тънка пръчица, която размаха във въздуха, имитирайки движенията на магьосник.

— Дами и господа, позволете да ви представя чудото, което държи под контрол цялата Гора на призраците! Ето тази малка пръчица, нищо повече ... Но, ако си мислите, че тя е вълшебна, ще трябва да ви разочаровам. Нищо подобно: в тази пръчица няма и следа от магия, ако и тя да е направена от великолепно полиран камък. Цялата нейна тайна се състои в това, че без нея слънчевият часовник, от който зависи повикването на огъня, не струва пукната пара. Това е просто ... неговият показалец.

Той се приближи до пиедестала на слънчевия часовник и посочи към него с пръчицата. Сега вече всички видяха какво бе искала да каже раничката: действително, показалецът на часовника липсваше, в средата на кръглата каменна плоча се виждаше само малка дупка, в която Хайно внимателно пъхна тънката каменна пръчица. Сянката на показалеца падна точно върху чертата, показваща дванадесет часа ...

Тозчас изпод земята се долови странно бръмчене, което започна да се усилва с всеки изминат момент, докато стана почти нетърпимо. После се чу рязък звук, сякаш някой измъкна коркова тапа от гигантска бутилка и по средата на олтара се появи огънят на вечната промяна.

Всъщност ставаше дума не толкова за огън, колкото за синьо-зелена светлина, която огряваше всичко наоколо с неравномерен, потрепващ блясък. И, разбира се, по средата му се виждаха двете огромни очи, за които всички бяха слушали толкова много.

— Ти ме повика, сега съм тук — каза огънят със странен, хипнотичен глас.

— Хм, някой ден ще трябва да го науча да ме нарича „господарю“ — промърмори Хайно, после подхвърли нова команда към паяците. Те сграбчиха Ането и я понесоха към огъня.

— А сега идва ред на последната сцена от тази история — продължи той със светещи от радост очи — Щастлив край, главната героиня умира. Или, по-точно, бива превърната в чудовище, което ще трябва да служи на стария Хайно. Както и всички останали в тази гора. Палачо, изпълни задълженията си!

— Стой! — изрева едно тънко гласче и току под носа на Хайно се появи раничката, въоръжена с два пистолета, насочени право към дебелия търбух на бобъра. Очевидно тя не бе попаднала под мрежата заедно с останалите и през цялото време се бе крила някъде в тъмното — Ако само се помръднеш — и си мъртвец! Горе ръцете и да не си посмял да гъкнеш!

Хайно зяпна от удивление, но побърза да изпълни заповедта.

— А сега я освободете от въжетата! — изкомандва раничката към паяците — И по-бързо, иначе може и да пробия дупка в корема на шефа ви.

Паяците се поколебаха и загледаха въпросително към Хайно.

— Какво зяпате, изпълнявайте командата! — ревна бобърът — По-бързо, по-бързо!

Само за миг Ането беше освободена. Последваха я призраците, орлите ...

— А сега останалите! — продължи раничката — Темпо, темпо, нямаме много време!

Но в този момент се случи нещо непредвидено. Един от паяците се обади несмело:

— Шефе, тук нещо не е наред. За първи път виждам прозрачни пистолети. Ти какво ще кажеш?

Хайно, който до този момент не беше посмял да хвърли дори един-единствен поглед към малката нападателка, сега изведнъж събра кураж и я заглежда крадешком. После, убедил се, че страшните оръжия не са нищо друго освен детски водни пистолети, се нахвърли върху

двете приятелки с цялата ярост, която беше насъбрал през последните няколко минути.

Ането дори не беше успяла да се огледа, когато бобърът я сграбчи и я понесе към огъня. Тя зарита с всички сили, опитвайки се да се освободи, но това не ѝ се удаде — той беше поне два пъти по-голям от нея и лапите му я стискаха в желязна хватка.

— Е, поне тебе няма да изпусна! — изрева Хайно тържествуващо и я вдигна над главата си. Огромната му сянка се спусна като хищна птица над поляната.

„Свърши се!“, помисли Ането и затвори очи.

Кра-а-ах! Пометен от мощен удар, тежкият бобър се преметна като кукла и се отърколи два-три пъти, преди да спре няколко метра по-нататък. Огромният призрак-мечок нададе победоносен рев и се спусна отново към него, но Хайно се изправи с неподозирана бързина и изчезна между дърветата преди мечокът да го е достигнал.

Сега вече на поляната се възцари истинска бъркотия. Напълно освирепели, призраците се нахвърлиха в битката като фурии. Орлите не чакаха покана и също ги последваха. Паяците, виждайки численото си превъзходство, не се предаваха без бой и се опитваха да се съберат на групи, за да компенсират ужасяващата сила на летящите си противници. Навсякъде се виждаха купове от вкопчени в мъртва хватка врагове, които се хапеха, удряха, деряха или просто търкаляха насам-натам. Трепкащата светлина на огъня придаваше нещо нереално на сцената и, ако не бяха хрипливите крясъци и ревове, човек би могъл да помисли, че сънува. Известно време битката вървеше с променлив успех и в един момент дори изглеждаше, че бандитите на Хайно получават надмощие. Но това не продължи дълго. Лишени от водач, паяците постепенно започнаха да губят увереност в силите си. Лека-полека те започнаха да отстъпват, не след дълго дойде и момента, в който отстъплението се превърна в бягство. Призраците, разкъсвани между желанието да ги преследват и мамещата светлина на огъня, ревяха мъчително, а останалите членове на компанията викаха нетърпеливо да бъдат освободени колкото се може по-скоро. Ането напразно се опитваше да им припомни, че нямат време за губене. Никой не ѝ обръщаше внимание ...

Бъркотията продължи още няколко минути, докато накрая спря най-внезапно, сякаш някой беше отрязал с ножица края на филмов кадър. Всички замръзнаха по местата си, вкаменени от уплаха, без да разбират какво точно става, но въпреки това чувствайки ясно, че се е случило нещо непоправимо, ужасно ...

— Защо ... стана така тъмно? — попита Чарко неуверено — Къде останала огънят?

Никой не му отговори. Притихнали, всички гледаха отчаяно към пустия олтар, където само допреди малко бяха потрепвали проблясъците на магическия огън. Да, нямаше съмнение: докато те бяха тичали насам-натам, огънят бе изчезнал ... и сега не можеше да се направи нищо повече ... По дяволите! Бяха пропуснали шанса си, край!

— Но ... какво ще правим оттук нататък? — попита Иван-Джон — С нищо ли не можем да помогнем на призраците?

Мрачно мълчание беше единственият отговор. Свели глави, чувствайки се безкрайно виновни без да знаят защо, приятелите се опитваха да потиснат отчаянието си. Край, край, край ... Макар и неизречена, тази кратка дума отекваше в главите на всички като звън на погребална камбана ...

Нищо чудно, че при това никой не забеляза високата прегърбена фигура, която се появи като от въздуха и застана малко по-настрана от тях, гледайки ги изпитателно. Едва когато новодошлият се изкашля предупредително, всички подскочиха уплашено и затърсиха с очите новата опасност ...

— Господин ... Лапцев? — В първия момент Ането отказа да повярва на очите си: пред нея стоеше старият магьосник. Външният му вид не беше променен ни най-малко, както винаги той беше облечен в дълго почти до земята палто, а на главата му се мъдреше прочутият висок цилиндър, украсен със златни звезди. И както винаги, в очите му, покрити от похлупаците на най-гъстите вежди в света, просветваха насмешливи искрици — или поне така се стори на Ането в този първи момент.

Червенокоска изведнъж почувствува, че пред очите ѝ започва да причернява. Цялото разочарование и отчаяние, страхът, безнадежд-

ността на тази нещастна нощ за миг се фокусираха в една-единствена точка и, преди още да е разбрала какво върши, тя изкрещя с глас, изпълнен с презрение:

— Страхливец! Защо идваш сега, когато всичко вече свърши?

Гласът ѝ се прекърши, задушиха я сълзи и, най-неочаквано за самата себе си, тя приседна на тревата и зариди отчаяно. Сякаш някъде вътре в нея се беше пръснал огромен мехур, пълен с горчилка и единственото, на което беше способна в момента, беше да хлипа безутешно, повтаряйки без думи: „Ти, ти си виновен за всичко! Ти и никой друг!“

Господин Лапцев я гледаше умислено и, ако и да изглеждаше не точно смутен, то в очите му без съмнение се четеше истинска загриженост. Ането продължаваше да хлипа но, разбира се, никой плач не може да продължава до безкрайност — накрая тя се успокои и полесно-лека дойде на себе си. Старият магьосник ѝ подаде карираната си носна кърпа, все още без да казва нито дума. Ането го изгледа намръщено, но все пак прие кърпата и скри лице зад нея. Първоначалният сляп гняв беше изчезнал и сега я изпълваше само празнота — но не облекчаваща, а тежка, мрачна празнота.

— Виждам... че съм пристигнал малко късно — обади се най-после господин Лапцев — Както и трябваше да се очаква, между впрочем. Има сили, срещу които дори един магьосник не може да направи особено много...

Той замълча, вперил поглед в нощното небе. Изпод мъглата на изпълващото я отчаяние Ането го загледа с нов интерес.

— Какви сили? Какво искате да кажете?

— Времето например — отговори господин Лапцев — Никой не може да се противопостави на времето, включително и аз.

— За какво става дума? — попита Червенокоска през стиснати устни — Нищо не разбирам.

— Хм, оттук може би всичко изглежда разпокъсано и несвързано... Но нещата изглеждат съвсем другояче там, откъдето идвам аз — Той направи продължителна пауза, после продължи — Трябва да призная, че за мой срам аз бях попаднал в капан, от който не можех да се измъкна сам. И дори фактът, че това беше прословутият капан на вре-

мето, не говори нищо в мое оправдание. Единствено вашата намеса направи така, че в края на краищата аз отново се оказах на свобода.

Какво? Ането го зяпна озадачено. Господин Лапцев — в капан? Но как така? Та той е магьосник, това е невъзможно!

Междувременно обаче той бе започнал да разказва и странната история я увлече до такава степен, че тя почти забрави отчаянието си.

Оказа се, че през всички тези години той се беше намирал в някакво неопределено пространство, чието единствено наименование беше „междусветие“, мястото между световите. По някаква странна случайност в момента, в който Хайно беше махнал показалеца от слънчевия часовник, господин Лапцев беше се намирал точно в „скок“ между света на гората и някакъв друг, само нему известен свят. И по причини, които и самият той не разбираше напълно, това пагубно съвпадение беше го лишило напълно от способността да извърши „скака“ до край, превръщайки го по този начин в пленник. Той беше прекарал цялото това време в нещо като вцепенение. Единственото, което беше успял да направи в един от кратките мигове на просветление, беше да изпрати съобщение (или по-точно зов за помощ) на Ането, но това не беше помогнало особено много, тъй като неясните думи, които тя беше чула в стаята си, бяха останали напълно неразбираеми, поне до този момент.

— Както виждате, аз никога не съм изпадал в ролята на наблюдател... Ако само можех да се намеся, нещата никога не биха стигнали толкова далеч. Не, такъв произвол наистина не бих допуснал, повярвайте ми! Господин Хайно много умело е използвал факта, че Гората на призраците беше останала без надзор. И може би това положение не би се променило никога, кой знае? Ако вие не бяхте му попречили да прибере показалеца... много се съмнявам, че бих успял да се измъкна така скоро от капана. Аз съм ви безкрайно задължен! Благодаря на всички ви! Вие наистина ме спасихте!

— Значи... от този огън зависи всичко в нашата гора — обади се госпожа Бухалица — Гледай ти, кой би могъл да предполага? Но, ако той наистина е толкова важен, то защо е толкова слабо защитен? Ако всеки тук може да преобърне всичко с главата надолу като само открадне показалеца на часовника, тежко ни и горко.

— Хм, трябва да призная, че грешката е само моя — отвърна господин Лапцев засрамено — Както може би си спомняте, само до преди няколко години, когато всички ужасно се страхуваха от призраците, никой не се осмеляваше да пристъпи на този бряг на реката, пък и пътят до поляната беше надеждно блокиран. За съжаление това очевидно ме е направило ... небрежен. И, както виждате, наложи ми се да платя доста скъпо за тази грешка. Надявам се, че тя няма да се повтори повече. Обещавам ви, че лично ще се погрижа за това в бъдеще часовникът да бъде защитен по-надеждно.

Отново настъпи тишина. Изгаряна от срам, Ането се изправи на крака и забърбори смутено, без да смее да повдигне очи от земята:

— Господин Лапцев, толкова съжалявам! Аз съвсем не предполагах, че може да ви се е случило нещо толкова ужасно, през цялото време си мислех, че вие само ... си играете с нас. Бях толкова объркана, извинете ме, моля ви!

Старият магьосник се усмихна и я погали по главата.

— И все пак — продължи Ането, — струва ми се, че този път претърпяхме поражение. Вярно, Хайно най-после си получи заслуженото, но в замяна на това призраците ... си останаха призраци. Не успяхме да им помогнем, улисахме се в най-важния момент и огънят изчезна, преди да сме успели да го използваме още веднъж. Сега те ще трябва да чакат ... още цяла една година. А кой знае какво може да се случи дотогава?

— Хм, струва ми се, че положението може би не е чак толкова безнадеждно — каза господин Лапцев — Макар че средствата, които ще трябва да използваме, са малко ... опасни.

Ането наостри уши. Какво, нима наистина има още някаква надежда!

Глава двадесет и четвърта:

Повторението е майка на знанието

— Повтарям: това, което ще ви предложи, е доста опасно — каза господин Лапцев натъртено — Страхувам се обаче, че друг шанс няма. Да продължавам ли?

— Да! — отговориха всички като един.

— Работата е там, че престоят в капана на времето има някои особености: една от тях е, че онзи, който се намира в него, получава нещо като „допълнителен запас“. От време, искам да кажа. И ако човек знае как да го направи, при определени обстоятелства този запас може да се използва за някои ... хм, нека го наречем ... „манипулации“ ... на времето. В нашия случай това означава, че, ако вие се съгласите, аз бих могъл да върна хода на времето с около половин час назад. Това не е много, но с малко късмет може и да се окаже достатъчно ...

— Ура-а-а! — понесе се дружен вик над поляната — Призраците са спасени! Ура-а-а!

— Страхувам се, че е още рано за ликуване — прибави господин Лапцев с тон, който за миг накара всички да се смълчат — За съжаление връщането на времето е процес, който не подлежи на контрол. Без да се впускам в ненужни подробности, ще кажа само, че от момента, в който времето потече отново, неговото развитие е напълно непредсказуемо. С други думи: никой не може да каже какво ще се случи. Възможно е всичко. Повтарям: всичко. Няма никаква гаранция за това, че ходът на събитията ще се повтори дори и в някакво най-отдалечено подобие. Кой ще спечели и кой ще изгуби е въпрос на ... време.

— Значи, Хайно може и да не се остави да бъде измамен с водните пистолети? — обади се някой тихо.

— Точно така — потвърди господин Лапцев.

— И всички ние можем да се окажем отново в негови ръце?

— Не само. Ако показалецът на слънчевия часовник не остане достатъчно дълго време на мястото си, възможно е аз да не успея да се

измъкна от капана на времето. Както виждате, аз самият съм готов да рискувам не по-малко от вас.

— Но не може ли да върнете времето точно в момента след като ги победихме? — попита Чарко несмело — В такъв случай ще трябва само да побързаме с използването на огъня. Всичко е много по-безопасно.

— Откровено казано, нямам никаква представа от това в кой точно момент ще се окажем, след като извърша манипулацията — отвърна магьосникът — Както казах, процесът не подлежи на контрол.

— Хм, не знам дали цялата работа си струва риска — изръмжа Пантата — Ако просто изчакаме още една година, ще можем да спасим призраците без да се страхуваме от каквото и да било. Защо тогава да си играем ... с огъня?

— Нещата далеч не са толкова прости — обясни господин Лапцев — Огънят може да се появява не по-често от веднъж в годината, това е вярно. Но колко рядко се появява той, никой не може да каже. Няма никаква гаранция, че той ще се появи след година или две, или три. Само неговата липса може да се гарантира чрез повреждането на часовника. Появяването му е нещо, което не може да се предскаже със сигурност, дори и ако часовникът е наред. А това означава, че призраците могат да си останат непроменени ... дори завинаги. Тук в гората всичко е възможно.

— Но Хайно твърдеше, че е подчинил огъня ...

— Невежеството винаги е самоуверено.

Възцари се мълчание. Никой не смееше да се обади.

— Не, това наистина е лудост! — обади се накрая и Ането — Да върнем всичко обратно е равносилно на самоубийство, особено след като вече извадихме такъв голям късмет! Хайно никога няма да допусне да бъде измамен отново. Каквото и да правим, не можем да избегнем поражението. Единственото, на което можехме да разчитаме първия път, беше изненадата. Но ако върнем нещата обратно, той вече ще бъде подготвен, няма смисъл да опитваме.

— Всички ли мислят така? — попита Нерод Лапцев, оглеждайки приятелите един след друг — Включително и призраците?

Отново се възцари мълчание. Най-после се обади слепият мечок, който очевидно беше нещо като водач на призраците:

— Да, изглежда вие имате право ... няма смисъл да се рискува така грубо. По-добре ние завинаги да си останем призраци, отколкото всички да попаднат отново в лапите на Хайно ... Нека оставим нещата така както са.

Гласът му пресекна и той се закашля гръмовито. Дори и под неясната светлина на луната се виждаше как от огромните кухни на избодените му очи текат тежки тъмни капки. Ането едва се сдържа да не ревне с глас.

— Но това е ... ужасно несправедливо! — обади се госпожа Бухалица неуверено — Всички ние се измъкваме сухи от водата, само тези ... нещастници трябва да плащат. Не знам как се чувствате вие, но аз самата нямам никакво желание да преживея остатъка от живота си с гузна съвест. Толкова ли сме некадърни, нищо ли не можем да измислим?

— Страхувам се, че времето ни полека-лека изтича — каза господин Лапцев — Колкото повече се отдалечаваме от решителния момент, толкова по-малки стават шансовете ни да променим нещо съществено. Ако продължим още малко с тази дискусия, вероятно ще успеем да се върнем само в началото ѝ. Времето не може да се разтяга, моля помислете за това.

— Ако позволите, бих искала и аз да кажа нещо ...

Това беше гласът на плешивата жена-призрак, загърната както винаги в огромно наметало, изпод което просветваха огнените ѝ очи. Всички неволно потръпнаха, даже и Ането, която не беше чувала този глас от времето на предишните си приключения.

— Добре, но ако обичаш по-бързо — каза господин Лапцев — Сега вече наистина нямаме време за губене. Говори, слушаме те.

Но вместо да заговори отново, плешивата жена се приближи до магьосника и започна да му шепне нещо. Лицето на господин Лапцев изведнъж се удължи и той бързо-бързо започна да глади брадата си.

— Интересно ... интересно ... напълно бях забравил за тази възможност ... да, да, идеята ми се струва много интересна ...

— По-бързо, елате всички насам ... Трябва много да бързае. И така, слушайте внимателно ...

Макар и доста объркани от внезапната промяна, всички се скупчиха около него, привели глави напред, за да могат да долавят шепота му. Само двамата млади орли останаха на стража, за да не бъдат отново изненадани от паяците.

Скоро се дочуха неясни възклицания, Ането започна да подскача и да се пляска по коленете.

— Тихо! — чу се отново властният глас на магьосника — Пригответе се, процедурата започва.

Той се изпъна като струна и с бързи крачки се приближи до един от високите побити камъни, които заобикаляха олтара. Опря чело до него, сякаш се опитваше да чуе някакви неясни звуци, идещи от вътрешността на камъка, после застина така, в тази не особено удобна поза. Сега всички доловиха онова особено бръмчене, което беше оповестило появяването на вълшебния огън само преди минути, после се чу същия рязък звук като от гигантска коркова тапа — но вместо да се появи огъня, този път настъпи пълна, непрогледна тъмнина ...

* * *

— Бързо, бързо! — ревеше господин Хайно към паяците, които го гледаха тъпо, слисани от внезапната промяна в настроението на шефа си — Не ме гледайте като идиоти, започвайте да претърсвате всяка шумка! Те са вече тук, казвам ви! По-бързо, преди да са избягали!

— Но, шефе, нали щяхме да им поставяме клопка? За какво си играхме толкова да плетем тая мрежа? — престраши се да възрази един от паяците.

— Без приказки! Те вече знаят за клопката, няма защо да ги чакаме. После ще ви обясня всичко, действайте.

Паяците се огледаха още веднъж, после, свивайки рамене, изчезнаха на групи в тъмното, изпълнявайки заповедта. Само една малка група от телохранители останаха при Хайно, който възбудено започна да обикаля наоколо.

Майчице, какви глупаци излязоха тия заговорници! Толкова ли не можеха да се сетят, че той ще ги подслушва? Не, за съмнение и дума не може да става — те очевидно са върнали времето назад, само един поглед към часовника е достатъчен. Да ги питаш на какво се надяват! Нима наистина са повярвали, че той ще се остави да го изиграят още веднъж? Но това е пълна глупост! Впрочем, какво ли не прави отчаянието? Всички вършат глупости когато попаднат в безизходна ситуация ... Е, почти всички. Но не и Хайно, не-е-е ... Веднъж вече им се удаде да го изиграят, но само защото имаха късмет. Втори път това няма да се повтори, каквото и да става. Сега вече наистина ще видят с кого си имат работа.

Нощната тишина се процепи от острия писък на полицейска свирка — уговореният сигнал, в случай че паяците успеят да хванат някой от заговорниците. Хайно буквално подскочи от радост. Ха сега да ви видя, смелчаги! Елате, милички, чичо Хайно ви очаква с разтворени обятия!

Зададе се първата група от паяци. Още отдалеч се виждаше, че носят някого, омотан от главата до краката в тънките, но ужасно здрави нишки от паяжина. Хайно затаи дъх. Кого ли са хванали?

Когато те безцеремонно треснаха пред краката му малката овързана фигура, възторгът му не знаеше граници. Червенокосата пакостница, лично! Още с първия удар бяха улучили целта точно в средата! Не, на такъв късмет той наистина не беше разчитал.

— Е какво, успя ли да ме надхитриш, а? — засъска той радостно, но речта му беше пресечена от нови писъци на полицейски свирки — една, две, три, четири ... Любопитството го надви и за момент той остави лежащата пленница на спокойствие. После ще се занимава с нея, сега няма къде да му избяга. Да види първо кои са останалите ...

Скоро всичко беше ясно. Наредени един до друг, на поляната лежах, добре овързани, Ането, раничката, старият орел, чайката-разбойник и Джаста Дива. Хайно едва се сдържаше да не запее от радост. Беше хванал точно онези от враговете, които най-много му се искаше да накаже, петимата най-злостни, най-омразни противници, които вече не веднъж беше разкъсвал на парченца през последните няколко дни — но досега само в мечтите си. Е, вярно — изглежда, че останалите

лите са успели да се измъкнат, но и това няма да трае много дълго. Хайно забавя, но не забравя — рано или късно всички ще попаднат в ръцете му и ще си получат заслуженото.

Но сега — на работа! Колкото по-бързо се свърши всичко, толкова по-добре. Все пак във всичко това има известен риск — сега той вече знае, че ако не внимава и остави показалеца на часовника прекалено дълго на мястото му, може да се появи старият магьосник — а тогава вече работата става дебела. Но, разбира се, това никога няма да се случи. Само един пълен идиот би могъл да допусне втори път такава елементарна грешка.

Все пак той не можа да се сдържи и се наведе отново над пленниците, разтегнал муцуна в злорада усмивка.

— Е, как се чувствате сега, а, хитреци? Още ли ви се иска да мерите сили със стария Хайно?

Те обаче мълчаха, стиснали устни. Ха, ако щат пък! Така или иначе с тях е свършено. Хайде, време е да се действа!

Той извади от джоба си тънкия каменен показалец и го помилва нежно. Ето, настъпва върховният миг!

Бобърът се приближи към пиедестала на слънчевия часовник. Внимателно, да не би тук да е поставен някакъв капан! Не е зле да си отваря очите на четири, ако и всичко да изглежда в кърпа вързано. Който внимава — не плаче.

Не, всичко е наред, както си беше и преди. Значи — пръчицата на мястото ѝ ... така ... сега всичко е готово ...

А, по дяволите, светлината е прекалено разсеяна. Разбира се — трябва да се използва каменното огледало на върха на арката, съвсем беше забравил в бързината.

— Хей, я един от вас да се покачи там горе и да нагласи огледалото така, че светлината да пада върху показалеца. И побързайте, че трябва да сварим преди полунощ. За да стане работа, часовникът трябва да показва точно дванадесет часа в полунощ. Хайде, по-бързо, не ме зяпайте като диванета! И умната, че ако стане някоя грешка, всички сме загубени!

За момент го обхванаха съмнения. Накрая онези глупаци бяха си прошепнали нещо, което той не успя да разбере, при това всички из-

глеждаха така възбудени и радостни ... Ами ако наистина са успели да направят някаква клопка?

Не, всичко върви нормално, пък и каква клопка може да се направи в това положение? Ако са се опитали да променят нещо по часовника или олтара, то след връщането на времето всичко се е върнало в старото си състояние, немислимо е да се очакват изненади от мъртвата природа. Е, те самите могат да се опитат да направят нещо, но, така овързани, са напълно безопасни. За капан и дума не може да става, всичко се намира под пълния му контрол. Само тези идиоти, паяците, да не вземат да оплескат нещо ...

Като за беля, паякът на върха на арката дълго време не можеше да разбере какво точно трябва да прави и за малко не изкърти камъка-огледало от оста с огромните си лапи. Хайно побесня от гняв и вече се канеше сам да се катери по хлъзгавите камъни, когато чудото най-после стана. Сянката на показалеца застина върху дванадесетия час и изпод земята се дочу познатото бръмчене ...

Бум! Бобърът беше вече така изнервен, че подскочи от страх когато вълшебният огън се появи изневиделица и избърбори своето „Ти ме повика, сега съм тук“.

— Бързо! — изрева той към паяците — Хвърляйте ги в огъня. И петимата, тоя път няма да правим експерименти. По-бързо, няма време.

От напрежение той започна ужасно да се поти и паяците, които инак винаги му се струваха така бързи, сега се влачеха пред очите му бавно като на погребение.

— По-бързо! — изрева той и загрижено се огледа. Ами ако магьосникът все пак се появи отнякъде? Ах тия паяци, какво се бавят такива!

Най-после! Сега вече и последната овързана фигура се изтърколи през студеното сияние на огъня. Какви ли чудовища са се появили от другата страна? Слава богу, че вече има опит и не може да бъде уплашен така лесно. Сега вече знае, че те са страшни само отвън, а отвътре си остават същите, непроменени. Колкото и да се съпротивяват, в края на краищата ще трябва да отстъпят срещу силата на неговите дружини. Трябва само да убеди тия бързливици, паяците, че няма от какво да се страхуват, но това вече не е толкова трудно.

Брей, че се заплесна! За малко да забрави, че трябва да бърза. Хайде сега, показалеца на часовника обратно в джоба — и всичко е свършено. Никой вече няма да оспорва властта на господин Хайно в Гората на призраците. Не, не господин. Господарят Хайно. Единственият. Всесилният. Шефът.

Той се обърна, протегна лапа към показалеца и ... с все сила изрева от страх. Седнала върху плочата, небрежно клатейки крака, оттам го гледаше насмешливо ... Ането. Цяла и невредима, без следа от каквото и да било превръщане. Той подскочи назад, препъна с в нещо и се плъосна по гръб, размахвайки лапи в очакване на нападението, което все не идваше. Малката пакостница започна тихо да се киска.

— Здравей, Хайно — обади се тя по едно време — Ти пък какво рипна, ще речеш, че съм призрак или чудовище. Така ли се посрещат стари приятели?

— Махни се, сатана! — изрева Хайно и за първи път в живота си започна бързо-бързо да се кръсти. Козината по цялото му тяло беше настръхнала и той комично напомняше на дядо Таралежко.

— А, не! — отсече малката — Такива да ги нямаме! От мен лесно няма да се отървеш, да сме наясно! Какво, да не си мислиш, че можеш да ме уплашиш с тоя огън? Аз отдавна вече съм му намерила цаката, ти какво си мислиш! И не само на него. Искаш ли да ти покажа още някое и друго възшебство, та да се убедиш най-после, че наистина си имаш работа с магьосница? Казвай де, какво мълчиш? Да те превърна в жаба например? Или в нещо по-грозно, та по-добре да ти приляга? Ти само кажи, аз няма да се бавя много.

Хайно се огледа диво. За бягство е прекалено късно, магията сигурно ще го повали преди да е направил и няколко крачки. Ах, колко жестока е тази песоглавка, играе си с него като котка с мишка. А всъщност сигурно отдавна вече му е приготвила някоя особено мъчителна смърт ...

Пред очите му се занизаха страховити картини, изпълнени с мъчения, стонове и кръв ... Стана му толкова жално за него самия, че за малко щеше да се просълзи.

Не, каквото и да става, той няма да моли за милост, няма да се унижава в този последен миг от живота си! Какво си мисли тя, че един бо-

бър не знае как се умира с достойнство ли? Ха, тук вече много се лъже, тази грозна, жестока магьосница! Сега ще ѝ покаже какво означава смелост пред лицето на смъртта!

Той бавно се изправи, стъпи твърдо на крака, повдигна чело и се приготви да посрещне неизбежното. Така. Нека всички видят колко струва бобърът Хайно! За него още дълго ще се разказва в тази гора, той няма да бъде забравен така лесно ...

— Много добре, много добре — чу се зад гърба му насмешлив глас — Господин Хайно, вие сте готов за снимка. Жалко, че не разбирам нищо от модерна техника, инак не бих оставил този момент да изчезне тъй лесно в небитието.

Ха, само това липсваше! Като за капак на всичко сега се появи и тоя дърт козел, Нерод Лапцев. Като че ли не му стига една магьосница. Сега като го подхванат от две страни ...

— Достатъчно издевателства! — избоботи той с пресъхнало гърло — Хайде, свършвайте по-бързо, няма защо да ме мъчите ненужно. Аз съм ... само един стар бобър ...

— Хм, май ти се иска да се измъкнеш евтино, а, Хайно? — стрелна го Ането с яден поглед — И това след като цялата гора пропищя от теб! Не, така лесно няма да ти се размине, даже не се надявай! Най-първо ще те поопечем малко в този студен огън. Ти напълно си заслужи наказанието.

Хайно изтръпна. Какво, да бъде превърнат в чудовище, в посмешище на цялата гора! Не, по-добре да умре бързо!

Той внезапно подскочи и, бърз като невестулка, се промуши между камъните на олтара, после драсна през осветената от луната поляна. „Хей сега ще ме праснат с някоя светкавица изотзад!“ мина за момент през главата му, но краката продължиха да го носят напред, докато той изчезна в тъмното между дърветата. Зад гърба му се понесе дружният тропот на подковани ботуши — паяците, разбира се, бързаха да последват шефа си.

— Но защо го оставихте да избяга, господин Лапцев? — провикна се Ането недоволно — Можехме да се отървем от него веднъж завинаги, а така той отново ще върши поразии. Бас държа, че скоро ни очакват нови неприятности!

— Трябва да призная, че някои неща в Гората на призраците се намират извън обсега на моите действия — отвърна старият магьосник — И то не малко неща. Аз също с радост бих освободил гората от този негодник — но това е нещо, което просто не мога да си позволя. Съжалявам, но не мога да направя нищо повече. Впрочем, едно нещо мога да обеща с сигурност: с неговата империя е свършено. Това не е малко, нали?

— Като няма риба и ракът е риба — отвърна Червенокоска разочаровано. — Е, няма как, очевидно ще трябва да се примирим с тая загуба. Ха, ето — сега и огънят изчезна. Вече и да искаме, нищо повече не можем да направим. Впрочем, стига толкова приказки! Аз направо примирам от любопитство да видя какво се е случило.

Тя скочи чевръсто на земята и се спусна към центъра на олтара, където само допреди малко беше сиял вълшебният огън. Господин Лапцев я проследи със загрижен поглед. Дали всичко е преминало благополучно? Ами ако все пак се е случило нещо непредвидено?

Сякаш за да засили безпокойството му, Ането все не се появяваше. Отминаваха миг след миг, бавни като сталагмитни капки — а откъм олтара не се чуваше нищо. Старият магьосник започна да се чувства все по-нервен. Какво става там, защо се бавят толкова дълго? Възможно ли е наистина да се е случило нещо лошо — точно сега, когато всичко изглежда така добре свършено? ... Не, не може да бъде. Планът беше проработил чудесно, тук не можеше да има място за никакви изненади ... И все пак ...

Той се огледа неспокойно и вече сам се канеше да отиде и провери какво става при олтара, когато — Бум, бум, бум! — иззад гърба му наскачаха неясни фигури ... Старецът подскочи и се превъртя във въздуха с истинска котешка ловкост, готов да отбие нападението, но в този момент от всички страни ... избухна дружен смях. Господин Лапцев застина в недоумение, после разбра с кого си има работа и отпусна лице в дружелюбна усмивка.

— Немирници такива, изкарахте ми ума! Бива ли да си правите такива шеги със стария човек? ... Хайде, елате сега да ви прегърна, че не съм ви виждал комай от сто години. А след това ще ви издърпам ушите, та да ме запомните!

С викове и смях върху него се нахвърлиха ... играчките на Ането. Същите онези играчки, заради които тя се беше върнала обратно в гората и които само допреди малко бяха призраци. Те подскачаха, викаха и се смееха като дечица, пияни от радост и щастие. Най-последно бяха освободени от ужасяващия призрачен облик. Най-последно!

Глава двадесет и пета: Двойни образи

— Аха, виждам, че всичко тук е протекло по план — осведоми се делово Чарко, който внезапно се беше пръкнал отнякъде — Моите поздравления, моите поздравления! Не очаквах, че нещата ще протекат така лесно, признавам. У-уф, колко страх събрах през този половин час — не ти е работа!

— Аз също, аз също — доловиха се множество други гласове и от тъмното започнаха да се появяват един след друг останалите приятели — всички цели и невредими, макар и с доста изпънати от страх и напрежение физиономии.

— За всичко това трябва да благодарим само на тази малка красавица! — каза господин Лапцев и вдигна високо над главата си говорещата кукла на Ането — Без нейната идея сигурно и досега щяхме да се намираме в безизходица.

— Да живее куклата! Да живее куклата! — развикаха се останалите играчки и заподскачаха още по-радостно.

— Ще ми обясни ли някой най-после какво изобщо става тук? — обади се с кисел тон Оли, който току-що се беше появил — Аз наблюдавах всичко отгоре и, трябва да призная, вече се бях простил с всяка надежда. Какво е това чудо, откъде-накъде призраците изведнъж се превърнаха в играчки? И как стана така, че Ането излезе невредима от огъня? Не ми се ще да обиждам никого, но тая работа наистина ми намирисва на черна магия. Макар че дори и така не разбирам как се спасиха баща ми и останалите трима — за тях поне със сигурност зная, че не са магьосници.

— Всички счупени играчки се превръщат в призраци и рано или късно попадат в една такава гора — започна Ането да обяснява с готовност — Хайно ги беше отвлякъл и счупил, затова бяха се превърнали в призраци. А за да се превърнат от призраци отново в играчки те трябва да се докоснат до огъня на вечната промяна. В това се състои тяхното спасение.

— Това и преди го знаех — прекъсна я Оли нетърпеливо — Но те не се докоснаха до огъня, там е работата. Освен това не разбирам защо ти не се превърна в чудовище. Нали огънят превръща всяко нещо в неговата противоположност?

— О, моля за извинение, млади господине! — каза Нерод Лапцев, усмихвайки се — В бързината съвсем забравих, че някой може и да е останал неосведомен за нашия план. Е, Ане, ще бъдеш ли така добра да обясниш защо вълшебният огън не ти стори нищо?

— Много просто: защото аз изобщо не съм се докосвала до него! — избърбори Ането гордо.

— Но как така? — обърка се Оли — Та аз с очите си видях как пащите те захвърлиха в пламъците. Първо теб, а след това баща ми и останалите.

— А, не, това не бях аз! — отвърна Ането тържествуващо и, наслаждавайки се на произведеното впечатление, замълча отново.

Оли я гледаше недоволно. Очевидно тържествуваният тон не му харесваше, пък и всичко, което тя казваше, звучеше така неразбираемо...

— Виждам, че ще трябва отново да се намеся — обади се господин Лапцев — Макар и проста, идеята на говорещата кукла изисква малко по-подробни обяснения...

Той се изкашля и продължи:

— За да надхитрим Хайно, ние използвахме една много проста, но добре забравена идея — способността на призраците да се превръщат...

— Как така да се превръщат? — прекъсна го Ули — И в какво да се превръщат?

— На практика — в каквото си поискат — отвърна старият магьосник с усмивка — Те могат да приемат всеки чужд образ. За това са написани стотици истории, едва ли е необходимо да ви убеждавам, че призраците умеят да променят външността си.

Ули го изглежда недоверчиво.

— Хм, тук нещо не е наред — отбеляза той скептично — Ако те наистина могат да приемат всеки образ, то защо никога досега не са го правили? Всички в гората се страхуват от тях само защото те изглеж-

дат толкова ужасно. Достатъчно би било те да приемат някакъв красив образ — и никой не би се страхувал повече. Но това никога не се е случвало. Защо?

— Защото за промяната е необходимо съгласието на онзи, чийто образ те приемат — отвърна господин Лапцев спокойно — Нещо повече: през времето, в което те носят чуждия образ, техният образ се носи от онзи, който им е дал своя собствен. Става дума за нещо като ... размяна на образи, ако ми позволите да опростя малко нещата. Разбира се, за това е необходимо пълно взаимно доверие. Надявам се, сега вече разбирате защо тази тяхна способност не е била използвана досега.

— Значи ... вместо Ането и ... останалите, в огъня бяха хвърлени самите призраци — Само за миг съмнението на Оли беше заменено от луд възторг. — Леле, колко просто! Едва сега започвам да разбирам всичко. Без да иска, Хайно е направил точно онова, за което ние се борехме през цялото време.

— Точно така — съгласи се Нерод Лапцев — А след като те отново получиха нормалния си външен вид, тоест се превърнаха в играчки, всички, които до този момент бяха носили техните образи, също получиха обратно собствените си образи. Това е ... част от цялата процедура. Всичко, което трябваше да се направи след този момент, беше да се убеди Хайно, че си има работа с истинска магьосница, така че да забрави да снесе показалеца от часовника прекалено бързо — една задача, с която Ането се справи великолепно.

— Ура-а-а-а! — ревнаха отново играчките — Да живее Ането-о-о!

Сега вече нищо не можеше да удържи всеобщото веселие и всички затанцуваха бесен танц, който продължи чак докато и последният от тях се отпусна изнемошял на тревата, неспособен на каквото и да било движение повече. Господин Лапцев, който единствен бе предпочел само да наблюдава, сега се присъедини към тях. Играчките побързаха да се накатерят по него и увиснаха по копчетата на дългото му манто като шишарки на борово дърво.

— Наистина ли ... всичко свърши? — обади се по някое време дядо Таралейко — Искам да кажа, мога ли сега да се прибера в къщи без да се страхувам, че утре ще ме приберат паяците? Или че по цял ден

ще ми додяват туристи? Честно да си кажа, не знам кое от двете ми се струва по-лошо ...

— Наистина, дядо Таралежко — увери го Нерод Лапцев — Аз лично ще се погрижа за това нещата да потекат по старому ...

— А, мене ако питаш, то по старому вече нищо не може да тече, господин Лапцев. Веднъж като забиеш гвоздей, после и да го извадиш, дупката си остава ...

— Прав си, дядо Таралежко. Съвсем по старому няма да бъде, но поне ще можете отново да живеете на спокойствие, без да се страхувате от Хайно и неговите помощници. А ще се отнася до парка, то може би части от него ще могат да се използват и за нещо хубаво в бъдеще. Кой знае, всичко зависи от силата на фантазията ...

— Тъй, тъй, господин Лапцев. Чул те господ. Ха дано и ние имаме малко късмет та най-после да заживеем в спокойствие. Моите малки хайванчета сигурно съвсем са изпосталели без мене ... Да имаше един колай, хей сега щях да хукна накъм къщи ...

— Хм, то без работа никой от нас не е останал — каза госпожа Бухалица. — Аз също трябва вече да се прибирам, библиотеката ми сигурно е обърната с главата надолу.

— А ние най-после трябва да подготвим концерта, който все отлагаме — обадиха се един през друг елфите — Само дето ...

Те замълчаха и започнаха да се оглеждат колебливо. Джаста Дива, почувствала, че внезапно всички гледат към нея, се изправи на крака и, привела глава, заговори:

— Приятели, не знам дали това е покана отново да се присъединя към вас или по-скоро да си отивам. Честно казано, бих разбрала и двете, макар че сърцето ми да се къса при мисълта, че може би ще трябва да ви напусна ...

— Но какво говорите, госпожо Дива? — подскочи Ането — Как може дори да помислите, че някой би искал да си отидете! Та нали без вас ...

— ... Хайно никога нямаше да успее да стане толкова могъщ — допълни великата певица с болка в гласа — Ако не беше моята глупост и суета, всички тези ... горчилки ... щяха да ни бъдат спестени.

— Е-е-е, то човек да знаеше кога ще умре, сам да си изкопаеше гроба — каза дядо Таралежко помирително — Хайде, стига си се кахъри-

ла за минали грешки. Каквото било — било. Ти направи достатъчно, за да изкупиш вината си. Пък и, тъй като гледам, без тебе тия момци ще направят концерт на куково лято. Я стига, стига толкова. Целунете се веднъж за прошка, пък после миналото — кучета го яли.

Сякаш чакала само това, Джаста Дива сграбчи Ането в прегръдките си. Червенокоска се засмя щастливо и зарита с крака във въздуха. Елфите, луди от радост, заръкопляскаха диво, останалите ги последваха начаса. Настъпи нова бъркотия...

— Но за едно нещо все пак ми се ще да те помоля — каза дядо Таралежко след като врявата поутихна малко — Ако може ... една песен да ни изпееш. В тоя пусти хайнов зандан нищо друго не ми липсваше тъй много както една хубава песен. Хайде сега, попей ни малко, че с пълни сърца да си тръгнем към къщи.

— Не знам дали моите песни ще ти харесат, дядо Таралежко — отвърна певицата смутено — Нали знаеш, аз съм чужденка ...

— А, за това не се безпокой. Тя хубавата песен не с ушите, а със сърцето се слуша, ще я разбере аз и без думи. Давай, давай и хич не се смущавай.

Джаста Дива затвори очи и запя тихо:

There's nothing you can do that can't be done.
Nothing you can sing that can't be sung.
Nothing you can say, but you can learn how to play the game,
It's easy.

All you need is love,
All you need is love,
All you need is love, love,
Love is all you need *

* Няма нищо, което можеш да сториш — което да не може да се извърши
Никой, когото можеш да спасиш — който да не може да бъде спасен
Нищо, което можеш да направиш, но можеш да се научиш как да играеш
играта

Толкова е лесно

Всичко, което ти трябва, е любов,

Скоро към нея се присъединиха елфите, Ането, играчките ... докато всички запяха заедно, без думи, но преизпълнени от радост. Дори господин Лапцев, иначе винаги тъй сдържан и уравновесен, започна да припява с просълзени очи. И отново, както и тогава, преди пет години, изглеждаше така, сякаш накрая с тях запя цялата гора — обхваната от непреодолим копнеж по топлина, щастие и радост ...

* * *

Остатъкът от нощта измина неусетно, изпълнен с прощални думи, ръкостискания и прегръдки.

Чарко, съсредоточено намръщил циферблатно чело, съчиняваше нова ода в чест на тържествения момент и се кълнеше, че при всички случаи ще намери начин да я изпрати на Ането в къщи. Елфите и Джаста Дива вече бяха нагласили песен, но отказваха да я пеят преди концерта — не искали да развалят ефекта на изненадата ... Дядо Таралежко, в мислите си отдавна вече у дома, при градинката и цветенцата, току бършеше насълзени очи и увещавахе Ането да му дойде на гости поне за ден-два. Госпожа Бухалица ѝ припомни да не забравя училището, Пантата ѝ обеща някой ден да ѝ покаже отново как се правят димни бомби, а Бъз мухата и Бу летящите уши изпълниха няколко сложни въздушни пируети, защото бяха прекалено развълнувани, пък и без това не бяха много по приказките ... Що се отнася до орлите, те също не бяха особено многословни, но очите им говореха по-добре от всякакви думи ... Накрая вече Ането трябваше здравата да се напегне, за да не се разплаче с глас. Само раничката, мълчалива и неспокойна, току я подканяше да побързат — изглежда се беше наситила на приключения и вече мечтаеше за спокойствие и домашен уют.

— Хей, забравихме нещо много важно! — плесна се Ането по челото. — Нали всички искахме да разберем как Хайно е успял да направи скока между двата свята и да отвлече играчките от моята стая.

Всичко, което ти трябва, е любов,
Всичко, което ти трябва, е любов,
Любовта е всичко, което ти трябва.

Сигурно господин Лапцев ще може да ни каже нещо повече за това. Нали, господин Лапцев?

— Без съмнение той е използвал силата на вълшебния огън, за да построи нещо като асансьор между световите — отвърна магьосникът — За тази цел е необходимо да се използва противоположността между тежко и леко по един много специален начин. Това е изключително трудно, но не невъзможно. Което ме кара да мисля, че от него могат да се очакват още много и много изненади. Да се подценява стария Хайно действително не е за препоръчване, това започва да става все по-ясно. Но за такива неща ще мислим по-късно, сега вече наистина е време за теб ... Е какво, готова ли си?

Те мълчаливо стиснаха ръце, после господин Лапцев помоли всички да се отдалечат, извади от ръкава си малка пръчица и замахна с нея. Над поляната се понесе шумът на ураганен вятър, въздухът наоколо започна да се върти бързо-бързо — и, едва успяла да помахаш с ръка, Червенокоска вече се носеше с неудържима бързина нагоре ...

* * *

— Какво ти става, да не си болна? — мама загрижено опипа челото на Ането — От обяд насам нищо не си хапвала, как така не си гладна? И остави най-после тая раничка настрана, моля те. Мине се, не мине, току ти хрумне нещо ново. Сега пък — ще вечеряме с раничката на гърба.

— Тя ме ... топли ... — отвърна Ането замислено и се насили да бутне един пържен картоф в устата си, колкото да поуспокои мама. Главата ѝ беше пълна с толкова много мисли, че направо щеше да се пръсне.

— Мамо, ти чела ли си нещо от Айнщайн? — попита тя по едно време.

Мама я изглежда озадачено.

— Айнщайн? Не, защо. Това пък откъде ти хрумна?

— Чувала съм, че той обяснявал ... парадоксите на времето. Ти знаеш ли нещо по този въпрос?

— Парадокси на времето? Не, от такива неща нищо не разбирам. Какво, пак ли си гледала телевизия без да ме питаш?

Ането само махна уморено с ръка. Телевизия, ха ... кой ти се интересува от такива неща когато има Гората.

— Добре, стига толкова — Мама стана и решително посочи нагоре, към стаята на Ането — Нещо те е прихванало днес, но както и да е. Хайде сега — бързо в леглото. И не забравяй да си измиеш зъбите ...

За голямо удивление на Мама Червенокоска се съгласи без да протестира и само след пет минути беше вече в леглото. Очите ѝ направо се затваряха, беше толкова уморена, че дори не ѝ се гледаха комикси. Малко преди да заспи, тя сънено опипа възглавницата до себе си, за да се увери, че раничката е още там, после промърмори:

— Ама че работа, а Раничке? Ние прекарахме в Гората няколко седмици, а тук са изминали само няколко минути. Брей, хич не мога да свикна с тия парадокси на времето. Утре сутринта ще стана по-рано и ще взема да прочета нещо от тоя Айнщайн, та дано ми се изясни малко пред очите.

Тя придърпа одеялото под брадичката си, сви се на кълбо, както най-много обичаше — и само след минута вече дишаше равномерно, унесена в дълбок сън. Една самотна звезда надничаше в стаята и от време на време примигваше загадъчно, обещавайки нови приключения.

Няколко думи за автора

Златко Енев е български писател и издател на електронното списание „Либерален Преглед“. Досега в България е публикувал шест книги (трилогията за деца „Гората на призраците“ (2001—2005), романите за възрастни „Една седмица в рая“ (2004) и „Реквием за никого“ (2011), както и есеистичния сборник „Жегата като възплъщение на българското“ (2010).

Детските му книги са преведени на няколко езика, между които и китайски. Живее в Берлин заедно с двете си деца.